

Перекладено для ексклюзивно “Арійського права”

ТАК ГОВОРИВ ГЕББЕЛЬС

Обрані промови і статті міністра пропаганди та просвіти Третього Райху

Зміст:

Біографія

Батько Геббельса був бухгалтером. Після закінчення бюргершуле та гімназії в Рейдте з 1917 по 1921, за фінансової підтримки «Товариства Альберта Магнуса», навчався в університетах Фрайбурга, Бонна, Вюрцбурга, Кьольна, Мюнхена і Гейдельберга, де вивчав філософію, германістику, історію та літературу. У 1921 В Гейдельберзькому університеті під керівництвом барона М. фон Вальдберга, Геббельс захистив дисертацію, присвячену романтичній драмі, отримавши вчений ступінь. Тема дисертації Геббельса: «Вільгельм фон Шютц як драматург. До питання про історію драми романтичної школи». 21 квітня 1922 Геббельсу присуджено наукову ступінь доктора філософії Гейдельберзького університету. Під час Першої світової війни визнаний непридатним до армійської служби через кульгавість.

Під час і після Першої світової війни Геббельс неодноразово намагався проявити себе як літератор, але безуспішно (п'єсу «Мандрівник» («Der Wanderer») відкинув франкфуртський «Шаушпільхауз»).

У 1922 році він вступив в НСДАП, приєднавшись спочатку до її лівого, соціалістичного крила, лідерами якого були у той час брати Штрассери.

Вступивши в партію, він запропонував «10 заповідей націонал-соціалізму»:

Твоя вітчизна — Німеччина. Люби її понад усе і більше справою, ніж на словах.

Вороги Німеччини — твої вороги. Ненавидь їх усім серцем!

Кожен співвітчизник, навіть найбідніший — це частка Німеччини. Люби його як себе самого!

Вимагай собі тільки обов'язків. Тоді Німеччина знайде справедливість!

Пишайся Німеччиною! Ти повинен пишатися батьківщиною, заради якої мільйони віддали свої життя.

Той, хто зганьбить Німеччину, зганьбить тебе і твоїх предків. Спрямуй кулак проти нього!

Бий негідника всякий раз! Пам'ятай, якщо хтось відбирає твої права, ти маєш право знищити його!

Не дай євреям обдурити себе. Будь напоготові з «Берлінер Тагесблатт»!

Вчиняй, що потрібно, без сорому, коли мова йде про Нову Німеччину!

Вір у майбутнє. Тоді ти станеш переможцем!

У 1924 році він перебрався в Рур і спробував себе в журналістиці в якості редактора «Фелькіше фрайхайт» («Народна свобода») в Ельберфельді, потім в штрассеровській «НС-Бріф». Послав 48 статей в одну з найбільших газет Німеччини 20-х — «Берлінер тагеблатт», але всі вони були відкинуті редакторами через антисемітський тон. Цьому періоду, забарвленому лютою полемікою між Штрассерами і Гітлером про ступінь соціалізму в націонал-соціалістичному русі, належить знаменитий вислів Геббельса: «Буржуа Адольф Гітлер повинен бути виключений з Націонал-соціалістичної партії!».

Однак у 1926 його політичні симпатії різко змінилися на користь Гітлера. Геббельс став сприймати його як Христа, або як Св. Іоанна». «Адольф Гітлер, я люблю вас!» — писав він у своєму щоденнику. Надалі Геббельс на публіці багаторазово висловлювався про Гітлера в чудових тонах, в результаті чого в 1926 році Гітлер призначив Геббельса гауляйтером НСДАП в Берлін-Бранденбург.

У столиці в повній мірі розкрилися ораторські здібності Геббельса. Його виступи збирають десятки тисяч людей в парку Люстгартен. Гітлер призначив Геббельса рейхсляйтером НСДАП з питань пропаганди. У 1926 році він почав видавати газету «Ангріфф» («Der Angriff»). Газета мала великий успіх і стала поряд з «Народним оглядачем» одним з головних рупорів НСДАП.

У 1928 Геббельса обрали депутатом рейхстагу від нацистської партії. У 1929 Гітлер призначив Геббельса Імперським керівником пропаганди нацистської партії. У 1932 році він організовував і очолював виборчу кампанію Гітлера щодо висунення на президентський пост. Ставши канцлером, Гітлер 13 березня 1933 призначив Геббельса рейхсміністром народної освіти і пропаганди. В ході придушення Липневої змови 1944 Геббельс проявив велику активність, після чого Гітлер призначив його головним уповноваженим з мобілізації на «тотальну війну».

У своєму політичному заповіті, Гітлер призначив Геббельса своїм наступником на посаді канцлера, однак на інший же день після самогубства фюрера Геббельс і його дружина Магда самі покінчили з собою, попередньо отруївши своїх шістьох дітей ціаністим калієм. «Акту про капітуляцію за моїм підписом не буде!» — відповів Геббельс на радянські вимоги про беззаперечну капітуляцію. Його дружина Магда сказала своїм малолітнім дітям: «Не лякайтеся, зараз доктор зробить вам щеплення, яке роблять усім дітям і солдатам». Коли діти під впливом морфію впали в напівсонний стан, вона сама кожній дитині (їх було шестеро) вклала в рот роздавлену ампулу з ціаністим калієм. 1 травня о 21 годині Геббельс застрелився, попередньо застреливши свою дружину за її власною вимогою.

Цитати з промов і записів

* Я не боюся втратити розум: я боюся втратити обличчя.

* Чим жахливіша брехня, тим легше в неї повірять.

* Пропаганда втрачає силу, як тільки стає явною.

* Добре — володіти гарматами і багнетами, але набагато важливіше володіти серцями нації.

* Сьогодні навіть найрадикальніші заходи не можна назвати радикальними і сама тотальна війна недостатньо тотальна.

* Моя партія — моя церква.

* Спокій — батько всіх великих думок.

* Юриспруденція — продажна дівка політики.

* Май мужність жити в небезпеці!

* Власність зобов'язує й міцно прив'язує.

* Найгірший ворог будь-якої пропаганди – інтелектуалізм.

* Країна населена сумішшю рас, яку не назвеш народом. (Про США)

Розділ 1

Комунізм без маски

Промова на щорічному партійному з'їзді НСДАП, 13 вересня 1935 р.

Ця промова була виголошена 13 вересня 1935 року на щорічному з'їзді націонал-соціалістичної партії Німеччини і справила велике враження на

всіх присутніх. В ній розповідають про справжню сутність більшовизму та сил, які стоять за ним.

На початку серпня цього року одна з найвпливовіших англійських газет надрукувала передову статтю під назвою «Дві диктатури», в якій була зроблена наївна та невдала спроба показати читачам газети ряд подібностей, ніби існуючих між російським більшовизмом та німецьким націонал-соціалізмом. Стаття ця викликала неймовірну кількість палких дискусій в міжнародних колах, що служить зайвим доказом того, що навіть у найвидатніших західноєвропейських колах існує разюче нерозуміння тієї небезпеки, яку комунізм становить для життя окремої людини і всього народу. Ці люди продовжують залишатися при своїй думці, незважаючи на всі ті страшні і жорстокі події, які відбулися в Росії останні вісімнадцять років.

Автор цієї статті твердить, що символи, які сьогодні протистоять одне одному, а саме символи більшовизму і націонал-соціалізму, уособлюють собою режими, «схожі за основною структурою і однакові за багатьма своїми законами і нормами. Ця схожість постійно зростає».

Далі він говорить: «В обох країнах існує та ж цензура в мистецтві, літературі і, звичайно ж, у пресі, така ж війна з інтелігенцією, нападки на релігію, а також масова демонстрація зброї, чи то на Червоній площі або ж на Темпельхофер-Фельд». «Вражаючим і жахливим є те, — заявляє він, — що ці два народи, колись настільки різні, виховуються і навчаються жити за настільки схожими і настільки сірими шаблонами».

Тут багато марнослів'я й мало розуміння. Анонімний автор цієї статті явно не вивчав основних принципів ні націонал-соціалізму, ні більшовизму. Він бачить лише деякі поверхневі явища; він уявлення не має про те, що висловлювали з цього питання серйозні журналісти, і не пов'язує свої погляди з їх об'єктивними заявами. Це, абсолютно неправильне судження з даного питання можна було б, знизавши плечима, обійти мовчанням і вважати частиною повсякденного буття, якби не той факт, що обговорювані тут проблеми належать за своєю суттю до політичних явищ, які мають велике значення для майбутнього Європи. Крім того, це, на диво поверхневе, судження про цю проблему не є поодиноким випадком, але

має розглядатися з точки зору набагато більш широкої і більш впливової частини західноєвропейської думки.

Я ж, у свою чергу, спробую проаналізувати основні елементи більшовизму і показати їх для німецької та європейської громадськості якомога чіткіше. Завдання це не з легких, враховуючи, що пропагандистські установи комуністичного Інтернаціоналу, поза всяким сумнівом, добре організовані, і їм вдалося представити світовій громадськості за межами радянських кордонів абсолютно неправильну картину більшовизму. Ця картина являє собою величезну небезпеку через напругу, що вона може викликати і, без сумніву, викличе. Відзначимо також ту глибоку ненависть, яку живлять ліберальні кола усього світу по відношенню до націонал-соціалізму та його практичної, творчої роботи в Німеччині. Це нерідко призводить до помилкових висновків, на кшталт вищезгаданих. Вони не бачать найголовнішого. Міжнародний комунізм повністю покінчить з усіма національними та расовими особливостями, притаманними людській натурі; у власності ж він бачить основну причину краху світової торгівлі в капіталістичній системі. Тому він експлуатує все це за допомогою гігантської, ретельно організованої і жорстокої системи дій, нехтуючи особистими цінностями і жертвуючи особистістю для виготовлення масового ідола, що представляє собою жалюгідну пародію на справжній сенс життя. У той же час він ігнорує і знищує всі ідеалістичні і високі спонукання людей і народів за допомогою своїх грубих і порожніх матеріалістичних принципів. У свою чергу, націонал-соціалізм бачить у всьому цьому — у власності, в особистих цінностях, в народі, расі, принципах ідеалізму — ті сили, які рухають будь-якою людською цивілізацією і визначають її цінність.

Більшовизм чітко заявляє, що його мета — світова революція. В його суті лежать агресивні і міжнародні прагнення. Націонал-соціалізм же ж обмежується однією Німеччиною і не є продуктом для експорту — як за абстрактними, так і за практичними властивостями. Більшовизм заперечує релігію як принцип, цілком і повністю. У релігії він бачить лише «опіум для народу». Націонал-соціалізм же, навпаки, захищає і підтримує релігійні переконання, віддаючи у своїй програмі пріоритет для віри в Бога і того надприродного ідеалізму, визначеного самою Природою для вираження расового духу народу. Націонал-соціалізм може служити прикладом для

нової концепції і нової форми європейської цивілізації. Більшовики ж розгорнули кампанію, очолювану євреями і за участі міжнародної організованої злочинності, проти культури як такої. Більшовизм виступає не лише проти буржуазії, але й взагалі проти людської цивілізації.

Його кінцевим підсумком буде руйнування всіх торговельних, соціальних, політичних та культурних надбань Західної Європи на користь кочової міжнародної змові, яка не має коріння і яка знайшла своє вираження в іудаїзмі. Ця грандіозна спроба знищити цивілізований світ таїть у собі величезну небезпеку, оскільки комуністичний Інтернаціонал, який є майстром введення в оману, зумів знайти собі покровителів і першопрохідців серед великої частини цих інтелектуальних кіл Європи, фізичне і духовне знищення яких буде першим результатом світової більшовицької революції.

Більшовизм, який є насправді нападом на світ особистості, робить вигляд, ніби він є провісником розуму. Там, де того вимагають обставини, він постає вовком в овечій шкурі. Але під брехливою маскою, яку він то тут, то там одягає на себе, незмінно таяться диявольські сили руйнування світу. Там, де у нього була можливість застосувати на практиці свої теорії, він створив так званий «робітничо-селянський рай» у вигляді гігантської пустелі жебраків і голодних людей. Якщо ми подивимося на його доктрину, то ми побачимо кричуще протиріччя між його теорією і практикою. У теорії він пристрасний і грандіозний, але за його привабливою зовнішністю ховається отрута. Насправді він страшний і жахливий. Це видно з мільйонів жертв, принесених на його вівтар, — мечем, сокирою, голодом, мотузкою ката. Його вчення обіцяє безмежну «владу робітників і селян», безкласовий суспільний лад, що охороняється державою від експлуатації; він проповідує такий економічний принцип, при якому «все належить всім», і що згідно з цим нарешті настане мир у всьому світі.

Мільйони робітників з жебрацькою платнею, яку просто не можна собі уявити в західній Європі; мільйони скорботних бідолашних селян, у яких відібрали землю, сплюндровану божевільним експериментом з паралізуючого колективізму; голод, від якого щорічно гинуть мільйони людей (і це в країні настільки гігантської протяжності, що вона може служити житницею для всієї Європи!); створення і оснащення армії, яка,

згідно з заявами всіх провідних більшовиків, буде використовуватися для здійснення світової революції; грубе і безжалісне управління, яке веде до прірви, державним та партійним апаратом, жменькою терористів, що складається здебільшого з євреїв, — все це говорить зовсім іншою мовою, і світ не може слухати її до безкінечності, бо це розповідь про безіменні страждання й неймовірні злидні, які терпить народ з населенням сто шістдесят мільйонів чоловік.

Той факт, що для здійснення своїх цілей більшовизм використовує пропагандистські методи, які можуть розпізнати тільки ті, хто має досвід у подібних речах, які довірливо і повністю приймаються пересічним громадянином, робить цей міжнародний терор неймовірно небезпечним для решти країн і народів. Пропаганда ця виходить з того принципу, що мета виправдовує засоби, що можна і потрібно використовувати брехню і наклеп, терор проти особи і проти маси, грабежі та підпали, страйки і заколоти, шпигунство і саботаж армій і що єдина і виняткова мета, яку при цьому не можна випускати з уваги, — це здійснення революції у всьому світі. Цей, надзвичайно згубний, метод впливу на народні маси не зупиняється ні перед ким і ні перед чим. З ним може впоратися тільки той, хто бачить його таємні рушійні сили і здатний прийняти необхідні контрзаходи. Ця пропаганда вміє пристосовувати будь-які знаряддя під свої цілі. В інтелектуальних колах вона приймає інтелектуальний вид. З буржуазією вона веде себе по-буржуазному, з пролетаріатом — по-пролетарськи. Якщо їй вигідно, вона м'яка і пасивна, але всілякий раз, коли вона зустрічає опозицію, яку потрібно подолати, вона стає агресивною.

Свою міжнародну пропаганду більшовизм здійснює за допомогою Комінтерну.

Кілька тижнів тому цей апарат руйнування світу, представив всій Європі план кампанії зі знищення народів і держав, з повним викладом і класифікацією тактичних і стратегічних елементів даної кампанії. Незважаючи на це, буржуазний світ, про винищення якого було оголошено відкрито й беззастережно, не спромігся висловити публічний протест і обурення, і об'єднати під своїм керівництвом всі сили для надання рішучої відсічі.

Тривога була піднята лише в тих країнах, в яких більшовизм був остаточно переможений шляхом відновлення національних принципів. Однак буржуазний світ, якому загрожує страшна небезпека, висміяв підняту тривогу і відкинув її як занадто перебільшену.

Очищена від внутрішніх ворогів і об'єднана під ідеалом націонал-соціалізму, Німеччина встала на чолі сил, які марширують в боротьбі проти міжнародної більшовизації світу. При цьому вона повністю віддає собі звіт в тому, що вона виконує всесвітню місію, яка виходить за рамки всіх національних кордонів. Від успішного результату цієї місії залежить доля наших цивілізованих народів. Ми, націонал-соціалісти, бачимо більшовизм наскрізь. Ми можемо відрізнити його під будь-якими масками і під будь-яким маскуванням. Він постає перед нами позбавленим всіх своїх зовнішніх ознак, голим і оголеним у всьому своєму огидному шахрайстві. Ми знаємо, якими є його вчення, знаємо ми й те, яким він є сам на практиці.

Нижче буде приведена неприваблива картина, підкріплена у всіх своїх деталях беззаперечними фактами. Якщо у світі ще залишилася хоч крапля здорового глузду й здатність тверезо міркувати, то країни і народи повинні бути шоковані цим видовищем і повинні прийняти рішення об'єднатися для спільного захисту від цієї страшної загрози.

Методи комуністичної пропаганди і теорії на території Росії та за її межами будуть показані на основі прикладів, які я вважаю характерними. Ці приклади можна замінити і доповнити тисячами інших, які, будучи зібраними воєдино, покажуть жахливий характер цієї світової хвороби.

Вбивство окремих людей, вбивство заручників і масові вбивства — ось улюблені методи, які застосовуються більшовизмом задля того, щоб позбутися будь-яких перешкод, які стоять на шляху його пропаганди.

У Німеччині жертвами комуністичного терору, спрямованого проти окремих людей, стали триста націонал-соціалістів. 14 січня 1930 року комуніст Альбрехт Холер на прізвисько Алі застрелив Хорста Весселя в його власному будинку крізь напіввідчинені двері; помічниками Холера були євреї Селлі Эппштейн та Ельза Кон. 9 серпня 1931 року на берлінській Бюловплац були застрелені капітани поліції Анлауф та Ленк. У

підбурюванні до вбивства звинуватили лідерів комуністів Хайнца Ноймана і Кіппенбургера. Незабаром після цього Хайнц Нойман був заарештований у Швейцарії через підроблений паспорт, однак Німеччині було відмовлено у його видачі — під приводом, що це було «політичним злочином». Ось лише кілька прикладів комуністичного терору, спрямованого проти окремих людей.

А ось інші, які говорять самі за себе, приклади кровожерливості та жорстокості — випадки вбивства заручників, що мали місце за попередні роки. 30 квітня 1919 року у дворі Луїтпольдської гімназії в Мюнхені були застрелені в спину десять заручників, серед яких одна жінка, а їх тіла були понівечені до невпізнання і забрані. Цей злочин було здійснено за наказом комуністичного терориста Эгльхофера і за відповідальності радянських комісарів-євреїв Левіна, Левієн-Ніссена і Аксельрода. У 1919 році, за часів більшовицького режиму єврея Бели Куна (справжнє ім'я — Арон Кон) в Будапешті було вбито двадцять заручників. Під час Жовтневої революції в Іспанії вісім в'язнів було розстріляно в Ов'єдо, сімнадцять — у Туроне, а в казармах Пелано для прикриття комуністичної атаки, головуючими заколотників було оголошено тридцять вісім бранців, деякі з яких були застрелені. 31 липня 1935 року на конгресі Комінтерну комуністичний лідер Карсіо відкрито заявив, що ця революція здійснюється «під комуністичним керівництвом».

Цей кривавий список стає ще більш страшним і жахливим, якщо ми додамо до нього воістину неймовірну кількість масових вбивств, скоєних комуністами. Класичним прототипом цього є Паризька Комуна 1871 року, яку палко зустрів Карл Маркс і яка в наші дні була прийнята радянськими комуністами в якості моделі більшовицької світової революції. Встановити точне число жертв того жахливого 1871 року вже не представляється можливим. Чекіст-єврей Бела Кун провів експеримент, який може змагатися з Паризькою Комуною в тому, що стосується кількості пролитої крові, наказавши стратити в Криму 60-70 тисяч осіб. Ці страти були здійснені, головним чином, з кулеметів. У міській лікарні Алупки до воріт установи були винесені на ношах і розстріляні 272 хворих і поранених. Цей випадок був офіційно підтверджений у звіті, представленому Женевським Комітетом Червоного Хреста. За 133 дні влаштованого їм розгулу терору єврей Бела Кун винищив незліченну кількість людей. Імена 570 з них були

приведені в офіційних документах. У листопаді 1934 року китайський маршал Чан Кайші оприлюднив інформацію про те, що в провінції Кьянгсі комуністи вбили один мільйон чоловік і відібрали все майно в шести мільйонів. Криваві, які викликають жах, події досягли своєї кульмінації в масових вбивствах, скоєних на території Радянської Росії.

Згідно з даними, наданими самим СРСР, і з урахуванням достовірних джерел, число страчених за перші п'ять років радянської влади становить приблизно 1 мільйон 860 тисяч чоловік, з яких: 6 тисяч вчителів, 8800 лікарів, 54 тисячі офіцерів, 260 тисяч солдатів, 105 тисяч поліцейських, 49 тисяч жандармів, 12800 чиновників, 355 тисяч представників аристократії, 192 тисячі робітників, 815 тисяч селян.

За оцінками радянського статистика Огановського, кількість померлих від голоду в 1921-1922 роках становить 5 мільйонів 200 тисяч чоловік. Австрійський кардинал-архієпископ монсеньйор Інніцер, у своєму зверненні за липень 1934 року сказав, що в Радянському Союзі від голоду помирають мільйони людей. Під час промови, виголошеної 25 липня 1934 року перед палатою лордів, архієпископ Кентерберійський, говорячи про звіти щодо померлих від голоду в Радянській Росії в 1933 році, сказав, що їх число коливається від трьох до шести мільйонів.

Що ж, ми маємо перед очима повну картину цього страшного і несамовитого масового терору, перед яким меркнуть навіть найжахливіші приклади воєн і революцій, що мали місце упродовж світової історії. Такою є реальна система кровопролиття, смертей і терору, здійснювана істеричними й злочинними політичними маніяками, готовими скопіювати її в кожній країні й серед кожного народу тими ж методами терору, якщо їм тільки випаде така можливість.

У світлі всього цього можна навіть не наводити приклади дисципліни й великодушності, проявлених націонал-соціалістами при здійсненні своїх революційних цілей.

Такою є «вражаюча і жахлива» схожість між методами, застосовуваними двома режимами, які автор вищезгаданої статті в англійській газеті вважає схожими «за основною структурою». Втім, наведені мною факти ще не створюють повної картини. Революції коштують грошей. Пропагандистські

кампанії, що проводяться по всьому світу, потрібно фінансувати. І більшовизм знаходить необхідні для цього кошти у притаманній йому манері.

Влітку 1907 року Сталін організував знаменитий терористичний напад на транспорт, який перевозив гроші з Тіфліського держбанку. Жертвою того нападу стало тридцять чоловік. Було викрадено 250 тисяч рублів, які потім були відіслані Леніну, який перебував тоді в Швейцарії. Вони були потрібні йому на потреби революції. 17 січня 1908 року в Парижі був заарештований єврей Валлах-Меєр (нині відомий як Литвинов і колишній головуючий Ради Ліги націй) у зв'язку з причастям до вибуху і пограбування у Тифлісі.

Комуністична партія Німеччини організувала і провела в країні ряд грабіжницьких вилазок, а також розкрадання вибухових речовин з офіційних складів. Перелік судових справ, розглянутих у зв'язку з цим судами Рейху, вельми вражає. У ньому міститься тридцять злочинів, описаних як великі й надзвичайні події. Сюди слід додати вибухи і підпали, організовані та здійснені без найменшої турботи про життя невинних людей.

16 квітня 1925 року в софійському Кафедральному соборі прогримів вибух, організований і здійснений більшовиками. У липні 1927 року комуністи підпалили віденський Палац правосуддя. На святкуванні дня народження Леніна, 22 січня 1930 року, в Москві був підірваний Симонів монастир, заснований ще в XIV столітті. У ніч з 27-го на 28-е лютого 1933 року було підпалено будівлю берлінського Рейхстагу, як сигнал до збройного комуністичного повстання. Тоді, за допомогою страйків, вуличних боїв і збройних повстань, повинна була здійснитися перша підготовча фаза більшовицької революції. Застосовані методи однакові у всіх країнах. Ще одним вражаючим доказом цього служить довгий перелік революційних актів. В одному зі своїх пропагандистських видань Комінтерн похвалився, що він організував майже всі страйки, що мали місце за останні роки. Ці страйки переходять в запеклі вуличні бої. А від вуличних боїв до збройного повстання — всього один крок. Ось список повстань в хронологічному порядку: Жовтневий переворот 1917 року в Росії, Спартаківський заколот у січні 1919 року в Німеччині, повстання Макса Хельца в 1920 році в

Фогтланді й червоноармійське повстання у тому ж році в окрузі Рур, повстання в 1921-м в центральній Німеччині, у вересні 1923-го в Гамбурзі, в грудні 1924-го в Ревалі, 23 жовтня 1926-го, 22 лютого 1927-го і 21 березня 1927 року в Шанхаї, в грудні 1927-го в Кантоні, у жовтні 1934-го в Іспанії, у квітні 1935-го на Кубі і в травні 1935-го на Філіппінах.

Основний удар більшовицької пропаганди припадає на збройні сили держави, бо більшовики знають, що якщо вони будуть намагатися заручитися підтримкою більшості народу, то їм ніколи не здійснити своїх планів. Таким чином, сила — це єдине, що їм залишається. Однак у будь-якій здоровій державі вони наштовхуються на опір з боку армії. Тому більшовики відчувають себе зобов'язаними вести свою руйнівну пропаганду всередині самої армії. Їх завдання — підірвати армію зсередини і зробити її тим самим неефективною в якості оплоту від анархії.

В Німеччині до приходу до влади націонал-соціалістів існувало тісне співробітництво між радянським шпигунством і тутешніми комуністичними організаціями. Іноземний відділ ОГПУ офіційно діяв в нашій країні. Він був особливим представником і керівним агентом комуністичного шпигунства. Мета цього шпигунства полягала не тільки в отриманні військових секретів шляхом зради, але й у здійсненні підривної діяльності всередині поліції і армії. Частиною цієї програми був намір викликати бунтівні настрої в Рейхсвері і за допомогою зростаючої роботи революційної підготовки підняти повстання солдатів і моряків у німецьких оборонних військах. З липня 1931-го по грудень 1932-го року німецькі суди розглянули сто одинадцять випадків державної зради. За цими випадками стояла діяльність компартії. Крім того, було виявлено величезну кількість випадків шпигунства зрадницького характеру на промислових підприємствах. Найгрубіший приклад втручання «радянських дипломатів» у внутрішні справи іншої держави з метою створення у ньому політичних проблем був продемонстрований радянським послом у Німеччині, євреєм Іоффе, який 6 листопада 1918 року був змушений покинути Берлін через те, що він скористався дипломатичним кур'єром для перевезення інформаційного підривного матеріалу, який повинен був використовуватися для морального підриву німецької армії та підготовки революції. Так звані «революційні фонди» використовувалися Лібкнехтом здебільшого для закупівлі зброї для німецьких комуністів і частково для виготовлення

пропагандистського матеріалу, який поширювався потім всередині армії. 26 грудня 1918 року один із представників соціалістів у Рейхстазі, єврей Оскар Кон, заявив, що 5-го числа попереднього місяця він отримав від Іоффе чотири мільйони рублів на цілі німецької революції.

Тепер ми розуміємо, що вся ця діяльність мала своєю метою повалення німецького Рейху шляхом підриву і розкладання німецької армії.

У всіх цих актах терору, вбивствах заручників і масових вбивствах, грабіжках, підпалах, страйках та збройних повстаннях, шпигунствах і саботажах армій ми бачимо відразливу й потворну гримасу світової комуністичної пропаганди. Ідея і рух, які використовували настільки низькі й підлі способи для захоплення влади та її утримання, можуть залишитися при владі тільки за допомогою крутійства, наклепу й обману. Це типові методи, які використовувалися більшовизмом у своїй пропаганді; у залежності від обставин, вони застосовуються по-різному. Це дає нам зрозуміти, чому кризи і катастрофи, які відбуваються в інших країнах за межами СРСР, так легко експлуатуються більшовицькою пропагандою; при цьому нам говорять, що в Радянському Союзі йде робота по соціалістичному будівництву, яка усунула економічну розруху і створила державу, в якій немає безробіття. Насправді ж у цій країні існують торговий безлад і промисловий колапс, які просто не піддаються опису. У «країні, де немає безробітних», вулиці великих міст переповнені сотнями тисяч, якщо не мільйонами, безпритульних дітей та жебраків, у той час як сотні тисяч інших людей приречені на вигнання й примусову працю.

У той час як у всіх інших країнах нібито панує капіталістична чи фашистська диктатура, Росія є прикладом свободи і демократії. Так нам кажуть.

Насправді ж ця земля стогне під єврейсько-марксистським гнітом, який ні перед чим не зупиниться, тільки аби утриматися при владі. Так звані «свобода і право» на самовизначення народів, складових Радянського Союзу, виявляються на перевірку процесом з поневолення і викорінення цих самих народів. Так зване «визволення» колоніальних і напівколоніальних народів міжнародним пролетаріатом є, якщо поглянути на нього в істинному світлі, кривавим і нещадним прикладом радянського імперіалізму найгіршого ґатунку.

У самій Німеччині, до приходу нашої влади, декларації компартії безсоромно змінювалися в залежності від обставин. Спочатку Німеччина була «напівколонією, яку принесли в жертву версальським державам і яку тримають у підпорядкуванні за допомогою Ліги Націй». Але коли націонал-соціалістичний рух став користуватися успіхом серед німецького народу, компартія видала програму «соціального і національного визволення». Потім вони проголосили пролетарську конфедерацію між Берліном і Москвою, спрямовану проти Версаля та Ліги Націй. Сьогодні ж з Парижем і Прагою існує військовий пакт, а СРСР вступив в Лігу Націй, яку до цього він так лаяв і називав Лігою грабіжників.

Так звана заспокійлива політика Радянського Союзу складається на практиці з революційних інтриг здійснюваних в інших країнах, в безсоромному розпалюванні конфліктів серед різних держав; при цьому СРСР стрімко озброюється, готуючись до загарбницької війни. Людям з країн Західної Європи розповідають про суспільний лад без поділу на класи, проте в самій Росії існує жорстке розділення між привілейованою і незаможною кастами.

Радянська пропаганда говорить про «рай для дітей з найщасливішою молоддю в світі». В дійсності ж стан справ такий, що в СРСР живуть мільйони незабезпечених дітей, що там існує дитяча праця і навіть смертна кара для дітей. Більшовицька пропаганда брехливо говорить про «звільнення жінок комунізмом». Реальність же така, що інститут шлюбу був повністю скасований, має місце жахлива дезінтеграція й ліквідація сімейного життя, що у жінок немає роботи і загрозливо зростає проституція.

Такого роду режим, при якому теорія та практика знаходяться у волаючому протиріччі, може встояти лише за допомогою брехні і нахабного лицемірства.

До 30 січня 1933 року всілякий раз, коли за наказом комуністів вбивали якогось робітника, вбивство ставилося в провину націонал-соціалістам. Постійно ходили брехливі чутки про заворушення серед штурмовиків, а чесних німецьких робітників таврували як штрейкбрехерів. Коли вбили Хорста Весселя, суспільство охопило таке обурення, що комуністам довелося з цим щось робити; щоб виправдати себе, вони вигадали історію

про те, що за цим підлим політичним вбивством нібито стоїть сварка між суперниками, які не поділили коханку. Коли якісь комуністичні виродки закололи Норкуса, члена Гітлерюгенду, газета «Роте фане» безсоромно заявила, що Норкуса вбив нацистський шпигун; тобто нацисти ніби вбили сімнадцятирічного члена своєї партії, щоб тим самим з'явився привід для заборони німецької компартії в юридичному порядку. Коли вбили Майковського і Гачке, реакція була аналогічною.

Коли націонал-соціалісти викрили злочинну діяльність комуністичної партії в Німеччині, комуністичний Інтернаціонал почав вигадувати пропагандистські жахи про націонал-соціалізм. Інсценований судовий процес в Лондоні був покликаний зняти з комуністичної партії всі звинувачення в тому, що стосується підпалу Рейхстагу, і показати, що за цим підпалом стояли провідні націонал-соціалісти. Мертвий член Рейхстагу не міг заперечувати те, що йому брехливо приписувалося. Пізніше, однак, колишні комуністичні лідери зізналися, що в меморандумі не було жодного правдивого слова. Як заявили вони, все було повністю сфальсифіковано, щоб дискредитувати націонал-соціалістів в очах всього світу. Шановні юристи і журналісти, й навіть один англійський лорд опустилися так низько, що дозволили використовувати себе на цьому інсценованому процесі в Лондоні в якості маріонеток.

З тих пір комуністи планомірно ведуть у всьому світі анти-німецьку пропаганду, бо вони прекрасно усвідомлюють, що націонал-соціалісти — їх найбільш небезпечні вороги. У числі періодично повторюваних тем цієї комуністичної агітації — розповіді про військові приготування в інтересах німецького імперіалізму, підготовка реваншу проти Франції, територіальні придбання за рахунок Данії, Голландії, Швейцарії, країн Балтії, України і т.д., німецький хрестовий похід проти СРСР, розбіжності в партії та уряді, особливо між партією і армією, зростаюче невдоволення мас, вбивства провідних людей Німеччини або замаху на них, підготовка інфляції та неминучий повний крах економіки, вбивства і тортури над ув'язненими, релігійні гоніння і всілякий культурний вандалізм.

Ці пропагандистські вигадки поширюються за допомогою тисяч каналів і тисяч шляхів; на службу цій кампанії по дискредитації ставиться (іноді свідомо, іноді ні) буржуазна інтелігенція. У всіх європейських столицях

існують великі установи по розповсюдженню отрути по всьому світу, а Комінтерн надає гігантські субсидії на підготовку і проведення цієї роботи. Ці організації є постійними центрами занепокоєння серед народів. Вони ніколи не втомлюються створювати труднощі усіма доступними їм засобами.

Такою є більшовицька пропаганда. Таким є вигляд, який вона приймає і в якому живе, використовуючи обман, наклеп і крутійство, щоб змусити народи підозрювати і ненавидіти один одного, поширюючи тим самим загальний стан неспокою, бо більшовики прекрасно знають, що комуністична ідея зможе перемогти тільки в знавіснілому та підозрілому світі.

У Німеччині існують релігійні розбіжності, викликані глибокими питаннями, пов'язаними з совістю, але вони не мають нічого спільного із запереченням релігії. Ці розбіжності використовуються різними критиками (іноді нешкідливими, іноді злісними), і проводиться паралель між ними та вкрай догматичним атеїзмом більшовицького Інтернаціоналу. Для того щоб зрозуміти абсурдність цієї паралелі, досить буде навести низку прикладів з теорії та практики комунізму.

У програмі комуністичного Інтернаціоналу відкрито і чітко говориться про те, що проти будь-якої форми релігії повинна вестися безжальна й планомірна боротьба. Ленін заявив, що «релігія — це опіум для народу та різновид сивушного масла». Ці заяви опубліковані в четвертому томі зібрання його творів.

На 2-му з'їзді атеїстів Бухарін заявив, що релігію потрібно «знищувати багнетами». Єврей Губєльман, який під прізвищем Ярославський є головою Союзу войовничих безбожників СРСР, зробив наступний вислів: «Наш обов'язок — знищити всі релігійні концепції світу… Якщо для торжества одного певного класу потрібно знищення десяти мільйонів людей, як у минулій війні, то це повинно бути зроблено і це буде зроблено».

У номері за 6 листопада 1930 року щомісячний журнал «Безбожник», центральний орган Союзу войовничих безбожників, надрукував наступне: «Ми спалимо всі церкви в світі та зрівняємо всі тюрми з землею». У всіх виховних закладах Радянського Союзу релігійне виховання заборонено, а

замість нього було запроваджено систематичний курс навчання марксистському атеїзму. Дітям до 18 років заборонено брати участь у релігійних службах та в молитвах. Закон про церкви від 8 квітня 1929-го встановив такий стан справ, при якому духовні й релігійні установи позбавлені всіх прав. Все духовенство та їх сім'ї належать до незаможного класу радянських громадян, тим самим, вони автоматично втрачають право на працю і їжу, і можуть бути виселені зі своїх будинків у будь-який момент.

Така теорія та світова концепція юридичних принципів, що лежать в основі більшовицького атеїзму, і ці принципи невтомно впроваджуються в життя.

До 1930 року при радянському режимі був убитий 31 єпископ, 1600 священиків і 7000 ченців. Згідно з даними, наявними на 1930 рік, у в'язницях на голодному пайку в тому році перебувало 48 єпископів, 3700 священиків і 8000 ченців і черниць. Женевська Міжнародна ліга проти Третього Інтернаціоналу опублікувала дані на 6 серпня 1935 року, які говорять про те, що в Росії було заарештовано, заслано або вбито 40 тисяч священиків. Майже всі православні церкви й каплиці були або зруйновані, або закриті для богослужінь і перетворені на клуби, кінотеатри, комори і т. д. До нашого приходу до влади атеїстична пропаганда, здійснювана в Німеччині марксистами, яких ми зуміли перебороти, виступала за те жахливе становище, яке я тільки що описав. Одна лише соціал-демократична «Ліга німецьких вільнодумців» налічувала 600 тисяч осіб. Комуністична «Ліга пролетарських вільнодумців» на момент її закриття налічувала 160 тисяч членів. Майже всі інтелектуальні лідери марксистського атеїзму в Німеччині були євреями, серед них — Еріх Вайнерт, Фелікс Абраам, Леві-Ленц та інші. На регулярних зборах, що проводяться в присутності нотаріуса, членів змушували підписувати декларацію про свій відхід з церкви вартістю дві марки. Таким ось чином велася боротьба за атеїзм. З 1918-го по 1933-й рік число таких випадків тільки з німецьких євангелічних церков склало в Німеччині два з половиною мільйони. Програму цих атеїстичних товариств щодо статевих питань добре видно з наступних вимог, які публічно висловлюються на їх зборах та розповсюджуються у вигляді листівок:

1. Повна відміна статей закону, що стосуються покарання за аборт, і право безкоштовно робити аборт в державних лікарнях.

2. Невтручання у проституцію.

3. Скасування всіх буржуазно-капіталістичних приписів щодо шлюбу і розлучення.

4. Необов'язкові реєстрація в ЗАГС і виховання дітей співтовариством.

5. Скасування всіх покарань за статеві збочення і надання повної амністії всім особам, засудженим за «статеві злочини».

Воістину, тут ми маємо справу з методичним божевіллям, мета якого — умисне знищення народів та їх цивілізацій і встановлення варварства в якості першооснови суспільного життя.

Де ж шукати тих, хто стоїть за лаштунками цього смертоносного світового руху? Хто придумав все це божевілля? Хто впровадив це в Росії і тепер намагається поширити це й на інші країни? Відповідь на ці питання розкриває справжній секрет нашої антиєврейської політики і нашої безкомпромісної боротьби з єврейством, бо більшовицький Інтернаціонал в дійсності не що інше, як єврейський Інтернаціонал.

Саме єврей придумав марксизм. Саме єврей, в минулому, десятиліттями намагався розпалити світову революцію за допомогою марксизму. Саме єврей очолює сьогодні марксизм у всіх країнах світу. Цей сатанізм міг зародитися тільки в мозку кочівника без народу, без раси і без країни. І тільки одержимий сатанинською люттю він міг почати цю революційну атаку. Бо більшовизм — це не що інше, як грубий матеріалізм, який спекулює основними інстинктами людини. І в своїй боротьбі проти західноєвропейської цивілізації він використовує самі низькі людські спонукання в інтересах міжнародного єврейства.

Теорія, що лежить в основі цього політичного і економічного фанатизму, була розроблена євреєм на ім'я Карл Мордехай (він же Маркс), сином рабина з Тревеса. Різновид тієї ж самої теорії виник в мозку іншого єврея на ім'я Фердинанд Лассаль. Він був сином єврея Хаїма Вольфсона з Лослау, який змінив своє ім'я спочатку на Лосслауэр, потім на Лазель і нарешті на Лассалль. Міністром праці Паризької Комуни був єврей Лео Франкель.

Єврейський терорист Карл Коган (Коен) був другом Маркса. 7 травня 1866 року на Унтер-дер-Лінден в Берліні цей Коган вчинив замах на Бісмарка, вистріливши в нього два рази.

У передвоєнні дні в редакційній колегії «Форвертса», друкованого видання німецьких соціалістів, працювало цілих 15 євреїв, більшість з яких згодом стало лідерами комунізму в Німеччині. Серед них були Курт Ейзнер, Рудольф Хільфердінг і Роза Люксембург. Під час Великої (Першої світової) війни польські євреї Лео Йоггішес і Роза Люксембург перебували на чолі сил, які намагалися викликати військовий крах Німеччини і подальшу світову революцію. 4 серпня 1914 року ще один єврей, Гуго Хаазе, згодом — голова УСПД (Незалежної соціалістичної партії Німеччини), зажадав відмовитися від військової позики.

10 листопада 1918 року була сформована «Рада шести народних представників», в яку входили євреї Хассе і Ландсберг. 16 грудня 1918 року було проведено перше засідання «Загального З'їзду робітничих і солдатських рад Німеччини». Головними виступаючими на цьому з'їзді були євреї Коган-Ройсс і Хільфердінг. Збройні сили Німеччини були представлені: 8-я армія — євреєм Ходенбергом, 4-й армія — євреєм Левінзоном, військовий округ А — євреєм Зігфрідом Марком, військовий округ В — Натаном Мозесом. Якоб Різенфельд представляв Київську групу армій, а Отто Розенберг — Кассельску групу армій.

31 грудня 1918 року в Берліні було проведено 1-й з'їзд комуністичної партії, на якому єврейка Роза Люксембург була обрана її керівником. Імперська конференція спартаківського руху, що пройшла 29 грудня 1918 року, була формально відкрита офіційним представником Радянської Росії, євреєм Карлом Радеком-Собельсоном, в той час як Роза Люксембург була одним з офіційних доповідачів.

У ніч з 6-го на 7-е квітня 1919 року, після усунення в Мюнхені єврея Ейзнера, там була проголошена Радянська Республіка. Її очолили євреї Ландауер, Толлер, Ліппі, Еріх Мюзам і Вадлер. 14 квітня 1919 року в Мюнхені було сформовано другий радянський уряд з євреями Левієн-Ніссеном, Левіном і Толлером на чолі. Берлінська преса німецької компартії контролювалася євреями Майєром, Тальхаймером, Шолемом, Фридлендером та ін. Адвокатами, які діяли від імені німецької компартії,

були євреї Літтен, Розенфельд, Йоахім, Апфель, Ландсберг та інші. Відомий більшовик, єврей Раффлес, пише: «Ненависть царизму до євреїв була виправдана, оскільки починаючи з (18)60-х років уряду доводилося мати справу з євреями як з самими активними членами всіх революційних партій»

У 1903 році на 2-му з'їзді Соціал-демократичної робітничої партії Росії відбувся розкол, що розділив партії на більшовиків й меншовиків. І в одній, і в іншій партії керівні посади займали євреї. Ними були:

У меншовиків: Мартов (Цедербаум), Троцький (Бронштейн), Дан (Гурвич), Мартинов [Пікер], Лібер (Гольдман), Абрамович (Рейн), Горєв (Гольдман) та інші.

У більшовиків: Бородін (Грузенберг), згодом — керівник більшовицького революційного руху в Китаї, на даний момент — більшовицький комісар в Монголії, Фрумкін, Ганецький (Фюрстенберг), Ярославський (Губєльман) — керівник атеїстичного руху в СРСР і в усьому світі, Камєнєв (Розенфельд), Лашевич, Літвінов (Валлах), на даний момент — нарком закордонних справ СРСР, у минулому — голова Ліги націй, Лядов (Мандельштам), Радек (Собельсон), Зінов'єв [Апфельбаумів], у 1919-1926 роках — голова Виконкому Комінтерну, Сокольніков (Брілліант), Свєрдлов — близький друг і соратник Леніна.

На початку серпня 1917 року відкрився 6-й з'їзд більшовицької партії. Його головуючий комітет складався з трьох росіян, шести євреїв і одного грузина. 23 жовтня 1917 року відбулася історична сесія ЦК (Центрального Комітету). На ній було прийнято рішення про початок збройного повстання. Для керівництва повстанням було створено Політбюро і Революційний військовий центр. Ці політичні та військові центри більшовицької революції складалися з двох росіян, шести євреїв, одного грузина і одного поляка.

В англійських «Зборах звітів про більшовизм в Росії», представленому парламенту в квітні 1919 року, під командуванням Його Величності, звіт № 6 містить наступне. Телеграма від сера М. Фіндлі пану Балфуру (отримано 18 вересня 1918 р.): «Нижче наводиться отриманий нами сьогодні звіт міністра Нідерландів в Петрограді за 6-е вересня про обстановку в Росії, зокрема про британських підданих і британських інтересах в піклуванні

міністра… Я кілька разів зустрічався в Москві з Чичеріним і Караханом. Весь радянський уряд опустився до рівня злочинної організації. Більшовики усвідомлюють, що їх гра закінчена, і їх охопило злочинне божевілля… Небезпека на даний момент настільки велика, що я відчуваю себе зобов'язаним привернути увагу британського і всіх інших урядів на те, що якщо більшовизму в Росії не буде покладено край, цивілізація всього світу опиниться під загрозою… На мій погляд, негайне придушення більшовизму є найбільшим завданням, що стоїть сьогодні перед усім світом, навіть більшим, ніж сама війна, яка все ще триває, і якщо… більшовизм негайно ж не буде припинений в корені, він обов'язково пошириться в тій чи іншій формі на Європу і весь світ, так як він організований і управляється євреями, у яких немає національності і чия єдина мета — знищити існуючий порядок речей у своїх інтересах. Єдиний спосіб, за допомогою якого цієї небезпеки можна уникнути, — це колективні дії всіх держав».

13 листопада 1934 року газета «Момент», що видається у Варшаві і є одним з провідних єврейських видань у Східній Європі, опублікувала статтю (№ 260B) під назвою «Лазар Мойсейович Каганович» (заступник і права рука Сталіна). В цій статті говориться: «Це велика людина, Лазар Мойсейович. Прийде день, і він очолить країну царів… Його дочка, якій скоро виповниться 21 рік, — тепер дружина Сталіна… і він добрий до євреїв, цей Лазар Мойсейович. Так, добре мати свою людину на одній з ключових посад».

Серед найбільш впливових посадових осіб партії і держави у верховних радах СРСР ми виявляємо більше 20 євреїв і тільки 17 росіян, у той час як частка євреїв від усього населення СРСР становить лише 1,8%.

Народний комісаріат внутрішніх справ (колишній ЧК і ОГПУ) очолює єврей Ягода. Головну роль в комуністичному Інтернаціоналі («Генеральному штабі світової революції») грає єврей П'ятницький.

Керівництво більшовицького революційного руху в усіх країнах було і продовжує перебувати в руках євреїв. У деяких країнах, таких як Польща та Угорщина, євреї повністю контролюють цей рух.

На процесі єврейського комуніста Шмельца в березні 1935 року уповноважений польської поліції Ландебжський як свідок заявив, що 98%

заарештованих у Польщі за звинуваченням у комуністичних інтригах — євреї.

Справжній лідер руху по більшовизації Китаю — єврей Бородін-Грузенберг.

На цьому можна закінчити наш звіт. Таким є комунізм без маски. Такою є його теорія, практика і пропаганда. Я представив неприкритий і врівноважений звіт з фактів, зібраних переважно з офіційних джерел. Цей звіт говорить про стан справ, настільки жахливий і обурливий у всіх відношеннях, що будь-яка цивілізована людина має бути їм просто приголомшена. Так зване «визволення пролетаріату від капіталістичного гніту» є в дійсності найгіршою та найжорстокішою формою капіталізму, яку тільки можна собі уявити. Воно було задумано, приведено в дію та здійснено під знаком поклоніння багатству і під впливом матеріалістичної думки, втіленої в міжнародному єврействі, яке розкидане по всіх країнах земної кулі. Це не соціальний експеримент. Це не що інше, як гігантська система з експропріації та викраденню арійських керівних класів у всіх народів і заміні їх єврейською організованою злочинністю. Люди, що виставляють себе апостолами нового вчення і визволителями людства, є насправді провісниками анархії і хаосу в цивілізованому світі.

Тут більше не може бути ніяких політичних питань. Цю тему можна судити і оцінювати за політичними правилами або принципами. Це саме справжнє беззаконня під політичною маскою. Більшовизм не треба ставити перед судом світової історії, з ним потрібно мати справу за допомогою судової системи кожної країни. З ним потрібно боротися такими ж нещадними і навіть жорстокими методами, якими він намагається узурпувати владу чи утримати її в своїх руках. Тут не може бути жодних торгів та переговорів, оскільки загроза небезпеки для Європи занадто велика. Завтра більшовизм може спалахнути серед цивілізованих народів світу і викликати вселенську катастрофу. Ті держави, які укладають з ним договори, незабаром переконаються на власному досвіді, що вони зовсім не загнуздали більшовизм, але опинилися під його п'ятою. Не можна сказати, що Комінтерн поміняв свої методи. Він залишається тим, чим був завжди, — пропагандистською та революційною машиною, і відкрито заявляє про свій намір викликати загибель Заходу.

Більшовизм — це заклятий ворог усіх народів і релігій, і взагалі всієї людської цивілізації. Зараз, як і завжди, світова революція — його відкрито оголошена мета. У січні 1935 року друкований орган військового комісаріату «Червона зірка» з радістю навів такі слова Сталіна: «Під ленінським прапором пролетарської революції ми будемо переможцями над усім світом». А комуністичний емігрант Пієк на 7-му Всесвітньому конгресі Комінтерну, який пройшов 28 липня цього року, сказав: «Тріумф соціалізму в радянській Росії одночасно доводить і те, що тріумф соціалізму у всьому світі неминучий». За день до конгресу «Юманіте» (друкований орган французьких комуністів) вітав його вигуком: «Хай живе Комінтерн, генеральний штаб світової революції!»

Переговори з більшовизмом неможливі ні на політичній основі, ні на основі загальних життєвих принципів. Визнання СРСР Сполученими Штатами викликало в самій Америці зростання комуністичної пропаганди, численні страйки і загальне занепокоєння. Військовий пакт між Францією і СРСР незабаром привів до збільшення числа голосів, відданих за комуністів на муніципальних виборах, на яких вони отримали 43 мандати, подвоївши тим самим число мандатів, якими вони володіли до тих пір, у той час як всі інші партії залишилися в програші. Військовий союз між Чехословаччиною і СРСР привів до саботажу в армії і до несподіваного збільшення числа голосів, відданих за комуністів на наступних виборах.

Будь-хто, хто уклав угоду з більшовизмом, буде про це гірко шкодувати.

Ми жодним чином не збираємося давати вказівки або настанови іншим народам та їх урядам. Ми не втручаємося в їхні внутрішні справи. Ми лише бачимо небезпеку для Європи й гучним голосом попереджаємо про це, щоб всі змогли зрозуміти, наскільки велика ця небезпека.

Що ж стосується нас з вами, то ми остаточно перемогли цю загрозу. Воістину, крім його роботи в Німеччині, найкраща послуга, яку наш фюрер зробив Європі, так це те, що тут, у Німеччині, він спорудив бар'єр проти світового більшовизму, зруйнувати який, хвилі цього огидного азіатсько-єврейського потоку, марно намагаються. Він навчив нас не тільки бачити в більшовизмі найлютішого ворога всього людства, але й зустрічати його лицем до лиця і трощити його. Замість цієї доктрини він надав нам новий, прекрасний і благородний ідеал за визволення всього народу. Під знаком

цієї великої ідеї ми вели наші битви і привели наші прапори до перемоги. Цей ідеал дозволив нам позбавити Німеччину від загрози більшовизму і викорінити її раз і назавжди з тіла німецького народу. Сьогодні ми знаємо, як боротися з цими підступними силами.

Наш народ виробив імунітет до отрути червоної анархії. Він відкинув брехливі і порожні обіцянки світової комуністичної пропаганди. З умінням і старанністю, терпляче і дисципліновано він прийшов до вирішення проблем, що випливають з його власної долі. В один прекрасний день історія віддасть фюреру належне за порятунок Німеччини від найстрашнішої, смертельної небезпеки, за те, що він завдав поразки більшовизму і тим самим врятував всю західну цивілізацію від безодні , що зяяла перед нею.

Я висловлюю надію, що це не нащадки визнають велич цього історичного місії, але наші сучасники, і що вони приймуть рішення діяти у відповідності з істинами його вчень. Як вірні і віддані солдати фюрера і партії, ми раді тому, що стоїмо під його прапорами у вирішальній битві, яку коли-небудь знала людська історія.

До промови Геббельса додається наступна примітка:

«Чи повторюватимуться майбутньою голодною весною події, аналогічні з тими, що мали місце в 1933 році, коли від голоду померла незліченна кількість невинних людей в Україні, на Поволжі, Північному Кавказі й в інших областях?

Нижчепідписані організації до сьогоднішнього дня вважали, що питання людства та гуманітарної допомоги повинні розглядатися незалежно від політичних і соціальних інтересів. Вони вважають своїм обов'язком, з найелементарнішої людської і чисто благодійної точок зору, не мовчати про ці події, але дати знову заговорити голосу совісті. Заради голодуючих і вмираючих людей і для недопущення повторення катастрофи 1933 року вони вимагають повністю прояснити обстановку і прийняти всі необхідні заходи для надання гуманітарної допомоги.»

Нижчепідписані організації:

Міжрелігійний та міжнаціональний комітет з надання гуманітарної допомоги голодуючим в областях Радянського Союзу. (Interdenominational and International Relief Committee for the Hunger Areas in the Soviet Union)

Міжрелігійне та міжнаціональне російське гуманітарне відділення європейської штаб-квартири з надання церковної гуманітарної допомоги. (Interdenominational and International Russian Relief Work of the European Headquarters for Church Relief Action)

На ці джерела посилається доктор Геббельс, коли говорить про голод, який існує при більшовицькому режимі.

Розділ 2

Більшовизм в теорії та на практиці

Промова в Нюрнберзі 10 вересня 1936 року на 8-му з'їзді націонал-соціалістичної партії.

«Ленін, батько більшовицької революції, відкрито говорив, що брехня не тільки виправдана, але і, як виявилося, є найефективнішим знаряддям у більшовицькій боротьбі».

Йозеф Геббельс, Нюрнберг, вересень 1936 року

Мій Фюрер!

Ваші високоповажності!

Мої шановні гості!

Соратники по націонал-соціалістичній партії!

Той факт, що феномен під назвою більшовизм, представлений теорією Маркса і втілений у життя радянсько-російською державою, все ще привертає увагу політичних кіл у Західній Європі — як теоретичний феномен і як політична дійсність, з якими цивілізовані люди повинні рахуватися і інтелектуально, і політично, — говорить про повну відсутність розуміння характеру і сутності міжнародного більшовизму. Те, що зветься більшовизмом, не має нічого спільного з тим, що ми маємо на увазі під «ідеями» і «світоглядом» в цілому. Це не що інше, як патологічний і злочинний різновид божевілля, розроблений євреями, що можна легко довести, і ведений тими ж євреями, які прагнуть знищити цивілізовані народи Європи і встановити міжнародний єврейський світовий режим, який підкорить усі народи їхній владі.

Більшовизм міг зародитися тільки в єврейському мозку, а стерильний асфальт великих міст, і тільки він один, зробив можливим те, що ця річ зросла та поширилась. Його могла прийняти лише та категорія людства, яка морально і економічно була розхитана війною та економічною кризою, яка послідкувала за нею. Ці люди дали більшовизму волю і взяли його, оскільки його злочинна і божевільна доктрина волала саме до них.

Можливо, буде зайвим, вже в який раз згадувати, що ми, націонал-соціалісти, безжально борючись з цією світовою загрозою з першої ж хвилини нашої політичної діяльності і аж до сьогоднішнього дня, не відстоювали ні антисоціалістичні, ні навіть прокапіталістичні інтереси. Наша

боротьба проти більшовизму — це боротьба не проти соціалізму, а за соціалізм. Наше ставлення зросло з глибокої переконаності в тому, що справжній, справжній соціалізм можна реалізувати тільки в тому випадку, якщо вдасться покінчити з його молодшим і самим потворним дітищем — єврейським більшовизмом. Боротьбу проти більшовизму може довести до успішного кінця лише той народ, який відкрив нову структуру для свого народницького життя, яка відповідає динамічним цінностям і стандартам двадцятого століття, — соціалістичну структуру в її національній формі.

Середні буржуазні класи всіх без винятку народів виявилися не в силах протистояти більшовизму і не годяться для боротьби з ним. Вони навіть ще не до кінця усвідомили ті принципи, що надихають і направляють більшовизм. У них немає душевних якостей, твердих принципів, політичної віри й моральної сили характеру, без яких протистояти більшовизму просто не можна. І мало, що у них немає необхідного розуміння, так вони ще й намагаються знайти з більшовизмом компроміс кожен раз, коли надається така можливість, для того щоб «запобігти ще більшому злу». Однак будь-яка угода, яку буржуазний світ укладає з радикальним більшовизмом, в кінцевому рахунку призведе до перемоги більшовизму над буржуазним світом завдяки закону природи, згідно якому сильний завжди перемагає над слабким.

У більшовизму є, щонайменше, одна явна перевага перед усіма іншими групами, які володіють політичною владою, — за винятком тих, що протистоять йому рішуче і безкомпромісно. Він безсоромно мобілізує найнижчих представників роду людського, які зустрічаються серед покидьків будь-якого народу і які протистоять державі та ідеям, що його підтримують. Це організація, яка складається з найнижчих інстинктів народу і прагне знищити всі продуктивні та цінні елементи раси. Вона, як правило, захоплює групу, що володіє політичною владою, ґрунтованій на неосвіченій меншості і яка має намір досягти своєї кінцевої політичної мети з допомогою злочинних тактик, незважаючи ні на які кошти.

Але більшовицьку готовність до тактичних компромісів не варто приймати за бажання піти на компроміс у тому, що стосується його принципів. По суті, більшовизм не знає слова «компроміс». Якщо він і йде на компроміс, то тільки з однієї-єдиної причини — з тим, щоб використовувати його як

засіб для захоплення необмеженої влади. Більшовизм, не вагаючись, перерізає горло тим, хто допоміг йому прийти до влади, після того як він її здобув. Що ж, не дуже приваблива перспектива для тих буржуазних політиків з деяких країн Західної Європи, які все ще думають, ніби більшовизм можна позбавити жала за допомогою приборкувача під назвою Народний фронт.

Більшовизм — це диктатура гірших. Владу він захоплює за допомогою брехні та підтримує її за допомогою сили. Щоб боротися з ним, треба досконало його знати і проникнути в його найпотаємніші секрети. Щоб його знищити, треба мобілізувати найдостойніші сили нації, бо більшовизм є організацією всього того, що можна назвати антирасовими силами народу.

В одній області більшовизм показав свою майстерність з особливим успіхом — в негативній пропаганді. За допомогою брехні і лицемірства він захоплює плацдарм серед народів. Він намагається відтворити спотворену картину характеру і внутрішньої форми цього політичного божевілля. Ленін, батько більшовицької революції, відкрито визнав, що брехня не тільки виправдана, але і, як виявилося, є найефективнішим знаряддям у більшовицькій боротьбі. Шопенгауер якось сказав, що євреї — майстри брехні, і тому не дивно, що більшовизм і єврейство в цьому відношенні знаходяться в близькій спорідненості. Єврейський більшовизм — неперевершений фахівець в тому, що стосується поводження з брехнею. Чесні і порядні люди бувають настільки вражені цим методом, що виявляються нездатними надати внутрішній опір. Саме цього й прагнули єврейські більшовики. Вони користуються тим, що середній, порядний громадянин неспроможний повірити в те, що можна брехати з такою нахабною і безсоромною безпечністю, з якою вони брешуть.

Однак брехати так дуже навіть можна. Більшовизм це ясно показав, зумівши застати зненацька і розташувати до себе чимало нічого не підозрюючих людей.

Згідно з самою сутністю більшовизму його пропаганда є міжнародною і агресивною. Вона прагне радикально налаштувати всі народи світу, для того щоб викликати анархію і встановити більшовизм. Вона отримала в своє розпорядження гігантські грошові кошти, які є необмеженими

зважаючи на те, що більшовицькі диктатори безжально морять голодом весь російський народ, щоб можна було витрачати гроші на ці цілі. Цей вид пропаганди є особливо підступним для зарубіжних країн, оскільки він підтримується компартіями цих країн, тобто відповідними зарубіжними осередками Комінтерну. Компартії, що діють за межами Росії, — не що інше, як іноземні легіони Комінтерну. З їх допомогою більшовизм будує і організовує хитромудрі плани за підбурювання до заколоту на міжнародному рівні, з якими дуже важко боротися, оскільки вони мають коріння в політичному і національному житті відповідних народів. Існування всередині країни партії, яка отримує накази від керівництва зарубіжної країни, слід вважати найстрашнішою небезпекою для держави. Як показує досвід, країни, в яких є потужна компартія, в тій чи іншій мірі залежать від вказівок Сталіна в тому, що стосується своєї домашньої, соціально-економічної, військової і зовнішньої політики. Так, наприклад, при укладенні договору одна із західноєвропейських наддержав насамперед зажадала, щоб для комуністичної партії, наявної на її території, були дані вказівки з Москви перестати підривати армію і накладати вето на кредити для військових цілей.

Комуністичні осередки в різних країнах отримали наказ підготувати і здійснити більшовицьку революцію. Для них постачають гігантськи засоби, які не мають собі рівних, з тим щоб вони могли вести цю хитромудру пропаганду, для якої Москва розробила особливу модель. У пропаганди цієї тільки один предмет і лише одна мета. Вона прагне ввести інші народи в оману в тому, що стосується істинної сутності більшовизму, і намагається не допустити просочування фактів з радянської Росії, або спотворити їх так, щоб вони не сприймалися за цінну і надійну інформацію. Причина для даної політики та, що Радянський Союз не може допустити, щоб люди знали правду про стан справ у цій країні, і перш за все це відноситься до більш цивілізованих і освічених громадян країн Західної Європи. В теорії більшовицька отрута може виглядати дуже привабливо і спокусливо, проте на практиці більшовизм страшний і жахливий. Свій шлях він засипає горами трупів, залишаючи за собою ріки крові і сліз. Людське життя втрачає будь-яку цінність. Терор, звірства, вбивства є характерними рисами будь-якої більшовицької революції — в Росії, де вона виявилася успішною;

в Угорщині, Баварії, Рурській області та Берліні, де вона зазнала невдачі і була пригнічена; або ж у сьогоднішній Іспанії, де вона бореться за владу.

Після того як більшовизм захоплює владу, його перестають турбувати протиріччя між теорією і практикою: відтепер позиції утримують карабіни та кулемети. Але в інших місцях, за межами своєї домашньої території, він використовує хитромудру пропагандистську машину, щоб вводити людей в оману в тому, що стосується своєї істинної сутності. Буржуазні кола Європи не мають ні найменшого уявлення про справжній стан справ. Вони намагаються уникнути прийняття рішення, постійно повторюючи одну й ту ж фразу, а саме — що ніхто не повинен втручатися у внутрішні справи іншої держави. Однак те, що зараз є дійсністю в Росії, те, за що і проти чого йде боротьба в Іспанії, і те, що невідворотно пробиває собі дорогу в інших європейських державах, — це турбота всього світу. Це вже не та проблема, яку можуть вирішити тільки світоглядні теоретики; ні, це питання, що вимагає найпильнішої уваги державних діячів всього світу. Їм обов'язково доведеться зайнятися цим питанням, якщо вони не хочуть бути відповідальними за подальший розвиток справ, яке через їх недбалість — призведе Європу до важкої кризи і, в кінцевому рахунку, до краху. Проблема більшовизму, загрозливого сьогодні Європі, впирається в питання: «Бути або не бути?» То тут, то там душі людей стають на ту чи іншу сторону. Необхідно зробити остаточний вибір — або на користь більшовизму, або проти нього — і прийняти всі, що випливають звідси, наслідки.

Потрібно з'ясувати ще одне питання. Питання про роль, яку єврейство грає по відношенню до більшовизму. Відкрито обговорювати його можна тільки в Німеччині, оскільки в будь-якій іншій країні (як це не так давно було і в самій Німеччині) небезпечно навіть просто згадувати слово «єврей». Не викликає жодних сумнівів те, що засновниками більшовизму є євреї і що саме вони його представляють. Старий керівний клас Росії був настільки ретельно знищений, що ніякої іншої керівної групи крім євреїв там просто не залишилося. Таким чином, будь-який конфлікт всередині більшовизму — це в тій чи іншій мірі внутрішньосімейний конфлікт між євреями. Недавні московські страти, тобто розстріли євреїв євреями, можна зрозуміти тільки з позицій жаги до влади і бажанням знищити всіх конкурентів.

Думка, ніби євреї завжди знаходяться в ідеальній гармонії один з одним — широко поширена омана. Насправді вони єдині лише тоді, коли становлять меншість, яка контролюється і якій загрожує велика національна більшість. Сьогоднішня Росія — це вже не той випадок. Після того як євреї захоплюють владу (а в Росії влада у них необмежена!), знову дають про себе знати старі єврейські суперництва, про які було тимчасово забуте через небезпеку, що загрожувала їх народу.

Ідея, що лежить в основі більшовизму, тобто ідея повного руйнування і знищення порядності та культури заради диявольською цілі знищення народів, могла народитися тільки в єврейському мозку, точно так само як і більшовицька практика, з її жахливою жорстокістю, можлива тільки в тому випадку, якщо нею керують євреї. У відповідності зі своїм характером ці євреї не афішують себе. Вони працюють підпільно, а в Західній Європі вони навіть намагаються заперечувати, що мають щось спільне з більшовизмом. Так вони вели себе завжди, і так вони будуть себе вести і далі.

Але ми все ж змогли їх розпізнати, і, що більш важливо, ми — єдиний народ у світі, який має мужність говорити всьому людству про цих кривавих злочинців. Ми не страхаймося наслідків і називаємо речі своїми іменами. Колись у Німеччині будь-кого, хто називав єврея євреєм, саджали у в'язницю. Тим не менш, ми мали сміливість робити це. Навіть зараз світова громадськість часто протестує, демонструючи величну стриманість або навіть награно зображуючи моральне засудження, коли євреїв називають євреями або коли більшовиків називають кривавими злочинцями. Але ми переконані, що в підсумку нам все ж вдасться відкрити очі для світової громадськості, і вони побачать справжнє обличчя єврейства і більшовизму, точно так само як нам вдалося переконати Німеччину щодо небезпечної, паразитичної сутності цього народу. І ми не втомимося підкреслювати цю страшну небезпеку і звертатися до всіх людей, які переживають жахливі кризи і перевороти, кажучи: «У всьому винні — євреї! У всьому винні — євреї!»

Це звинувачення буде подібне батогові перед обличчями євреїв, спотворених ненавистю. Спроба сховатися під демократичним маскуванням їм також не допоможе. Цей метод є занадто хитромудрим, щоб розумні люди змогли підпасти під його дію. Цей виверт працює тільки

у випадку з інтелектуальними карликами. Вони вітають дане гасло тому, що воно дозволяє їм вести боротьбу, ухиляючись від прийняття рішень. У цієї так званої більшовицької демократії, яка, згідно деяким французьким і англійським газетам, нібито є прототипом і дзеркальним відображенням так званої націонал-соціалістичної диктатури, руки по лікоть в крові, терорі та вбивствах. Раз у кілька років більшовицькі деспоти урочисто проголошують це заїжджене гасло — всякий раз, коли вони відчувають необхідність зарекомендувати себе в Європі після чергового періоду нелюдського терору. Відразу ж після цього комуністичні бюро пропаганди починають поширювати чутки і роздавати порожні обіцянки про те, що буде прийнята нова конституція, що в Росії буде введене загальне виборче право і т. д. і т. п. Всі ці обіцянки — звичайна брехня, яка грає на короткій пам'яті і горезвісній розумовій інертності недалеких інтелектуальних карликів. Насправді більшовизм є самим похмурим царством крові і терору, яке коли-небудь бачив світ. Задумали його євреї, для того щоб владу вже не можна було вирвати з їх рук, і саме євреї панують у ньому. Ми, націонал-соціалісти, для того щоб обґрунтувати і консолідувати нашу національну владу, знову і знову, мало не кожен рік, зверталися до народу шляхом загальних виборів, на яких дотримуються закони таємного голосування. Більшовизм же ж говорить про народ й робітничо-селянську державу, але на обличчі його відображене слово «Насильство».

Кожен сам складає власну думку про більшовизм. У більшості випадків ця думка є продуктом його власної уяви. Потім на допомогу приходить пропаганда. Її робочі засоби створюють образ більшовизму згідно з менталітетом окремої людини, групи людей чи цілого народу. Все це несправжнє. Тут немає нічого, що ґрунтувалося б на справжньому стані справ. Легко так стається, що представників великої держави починає охоплювати ентузіазм з приводу нового московського метро, на яке в іншому великому місті не звернуть уваги. Коли більшовики вітають іноземця звуками його національного гімну, цей іноземець, без жодної розумної причини, відмовляється від своїх попередніх поглядів на більшовизм і заводить з ним дружбу. Червоні московські євреї знають, як поводитися з цими простаками. Можу собі уявити, як вони глумляться й насміхаються над таким ставленням буржуазного світу, створеного подібним шляхом!

Таким чином, вони затято нас ненавидять, тому що ми розпізнали їх і намагаємось зруйнувати до самої основи картину більшовизму, широко переважаючу в Європі. Їх ненависть до нас не знає кордонів. Це одна з найкращих і почесних нагород для характеру нашої політичної боротьби. Ми зриваємо з них маску і показуємо світові їхнє справжню обличчя.

Як вже було сказано, те уявлення, яке різні народи і нації створюють про більшовизм, є задуманим результатом більшовицької пропаганди. Чимала частина обманного мистецтва полягає, наприклад, у тому, щоб змусити людей повірити в те, що московський уряд не має нічого спільного з Комінтерном. Це ледве чи не сама нагла і безсоромна брехня, яку тільки можна собі уявити, оскільки між радянським урядом і Комінтерном є тільки відділ управління. Але вважати, ніби одне не залежить від іншого, це все одно, що стверджувати, ніби націонал-соціалістичний рух не має нічого спільного з націонал-соціалістичним урядом.

Більшовицька пропаганда діє на широкому рівні. Її мета — зруйнувати весь світ. Однак у зарубіжних країнах її тлумачать помилково. Ті наївні люди, які її приймають, як правило, найнаївніші з найнаївніших. Але вони існують і надають певний вплив.

Більшовизм на практиці — це щось інше. Ось він у всій своїй красі, і заперечувати те, що він робить, просто не можна. Шлях його жахливого маршу залитий кров'ю. Його мета — увергнути весь світ у безодню хаосу. Це не що інше, як рішуча спроба іудаїзму підпорядкувати всі народи світу своєму впливу. Таким чином, боротьба проти цієї небезпеки є, в прямому сенсі цього слова, всесвітньої боротьбою. Почалася вона в Німеччині й велася на німецькій землі. Адольф Гітлер — історичний вождь цієї кампанії. Ми ж — його представники і, отже, апостоли великої історичної місії. Між двома крайнощами ніколи не може бути компромісу. Більшовизм має бути знищений, якщо Європа хоче повернути собі нормальний стан здоров'я.

Але євреї прекрасно знають, що саме повинно статися. В одному зі своїх останніх намагань вони спробували мобілізувати проти Німеччини всі сили світового співтовариства. Вони хочуть зміцнити свою владу шляхом гарячкової гонки озброєнь. В обличчі націонал-соціалістичної Німеччини вони бачать постійну загрозу своєму існуванню. У Росії іудаїзм побудував собі будинок, якому, як вони думали, ніколи не буде загрожувати

небезпека. Новий буржуазний клас радянської Росії на дев'яносто вісім відсотків складається саме з євреїв — шахраїв, аферистів, облудників, інтриганів і змовників, вітряних і легковажних людей. Ці євреї, що займають нині високі посади, можуть здійснювати свої темні справи у великому масштабі, над 160 мільйонами людей. Вони безжальні тирани, у яких немає ніяких принципів совісті і моралі. Вони нависли над людьми немов якась вселенська кара, мета якої — сіяти катастрофу.

Я вже підкреслював той факт, що більшовицька пропаганда досить хитромудра, щоб підганяти своє вчення під своїх слухачів. В залежності від ситуації, вона може бути радикальною або помірною. Коли терорист Дімітров виступає перед Комінтерном, його ставлення вельми відрізняється від того, яке демонструє Літвінов, виступаючи в Лізі Націй. В залежності від обставин, більшовицька пропаганда може бути релігійною або антирелігійної. У більшовиків геть відсутня яка-небудь совість, і для мети, якій вони служать, всі засоби знайдуть собі застосування. На світовому рівні ця пропаганда має в своєму розпорядженні складний механізм, що складається з комуністичних осередків різних країн. Досить тільки натиснути кнопку — і цей механізм буде введений в дію. У різних країнах він діє таємно чи відкрито. Горе тому народу, який дає йому працювати! В один день цей народ буде ослаблений цією бунтівною діяльністю і буде зруйнований — і тільки через те, що цей феномен не сприймали всерйоз.

Ми, націонал-соціалісти, перебуваємо в тому щасливому положенні, коли нам не потрібно обирати слова, говорячи про більшовизм. Ми не говоримо мовою таємних кабінетів. Ми говоримо мовою народу й тому сподіваємося, що народи інших країн нас зрозуміють. Ми маємо привілей називати речі своїми іменами і відчуваємо себе зобов'язаними діяти саме так. Бо світові потрібно відкрити очі. Ми не можемо і не повинні мовчати перед обличчям небезпеки, що загрожує всій Європі. Народи та їхні уряди повинні самі приймати рішення, але в той же час право і обов'язок кожного, кого природа наділила даром проникливості та силою самовираження, — висловлювати свої думки та переконання, вказувати на прийдешні катастрофи і висловлювати потреби часу. Несерйозне ставлення до більшовизму рівнозначно загибелі.

Таким чином, ми користуємося нагодою і на цьому партійному з'їзді піднімаємо тривогу проти цієї світової небезпеки. Я скористався цією можливістю для того, щоб показати, що являє собою більшовизм на практиці, щоб викрити його вчення; так ми зможемо зрозуміти історію наших часів, яку треба вивчити і ніколи не забувати.

Отже, ми підійшли до суті справи.

Західноєвропейський робітник схильний вважати Радянський Союз пролетарською державою, тобто своєю державою. Він думає, що в Росії робітничий клас зміг знищити капіталістичних експлуататорів і встановити диктатуру пролетаріату, що тепер вільні робочі будують там свою державу, «батьківщину трудящих».

Проте творцями марксистського вчення були євреї, такі як Давид Рікардо або Маркс-Мордехай, і саме євреї, такі як Лассаль, Вольфсон, Адлер, Лібкнехт, Люксембург, Леві та ін. організовували всі рухи трудящих. Сидячи в безпеці в редакторських кріслах, євреї закликали робітників на барикади. Саме євреї, такі як Поль Зінгер, Шифф, Кон та інші, фінансували марксистський більшовизм.

Радянський уряд майже цілком складався й досі складається з євреїв. В керівних органах немає жодного робітника. Майже всі більшовицькі лідери, розстріляні нещодавно в Москві, були євреями. Жодного робочого серед них не було. Тріумвірат, який отримав перемогу в цьому внутрішньоєврейському конфлікті і встановив диктатуру над усім Радянським Союзом, складається з:

Гершеля-Єгуди (Ягоди), голови ОГПУ,

Лазаря Мойсейовича Кагановича, тестя Сталіна та наркома шляхів сполучень,

Фінкельштейна-Літвінова, наркома закордонних справ.

Усі з яких — євреї, що вийшли з гетто.

Уряд Радянського Союзу — це зовсім не диктатура пролетаріату, а диктатура єврейства над усім іншим населенням.

Політичній агітації більшовизму не поступається демагогічна пропаганда в галузі економіки. Стверджується, що в СРСР робочий живе ледь не райським життям. Не так давно, у квітні 1932 року, газета «Роте фане» у своїй передвиборчій кампанії винесла вимогу: «Зупиніть зростання зарплат; зарплати потрібно знизити. Ми вимагаємо 7-годинного робочого дня, 40-годинного робочого тижня й заново підрахованих зарплат»

Але ж як насправді виглядає стан справ у радянській Росії? З 1928-го по 1935-й рік ціни на хліб зросли з 9 до 75 копійок за кілограм. Місячна зарплата радянського робочого впала на 78,5%, якщо міряти по кількості хліба, яку робочий є спроможним купити. Якщо російський робітник хоче заробляти так, щоб йому вистачало на життя, він повинен працювати згідно стахановської системи, яка настільки підвищила норму над середніми показниками, що масі робітників її ніколи не досягти. У результаті середній російський робітник отримує більш низьку зарплату.

У 1932 році «Роте фане» опублікувала розповідь стосовно житлових умов, отриману від одного товариша, який працював у Радянському Союзі. Він писав, що у нього є дві окремі великі кімнати, електрика, центральне опалення.

А ось яка дійсність. Одна робоча пише в «Ленінградську правду», комуністичну газету: «Ми, тобто я сама, мій маленький півторарічний син, мій брат і моя сестра, яка страждає від туберкульозу, живемо в одній маленькій і темній кімнаті. Наші скарги, подані в міськком, ні до чого не привели. Ми живемо так само, як і раніше, у цих нестерпних умовах».

Російській робочий має витрачати на одну тільки їжу, що складається лише з хліба, щів та каші, не менше 75 відсотків від загального заробітку. Йому потрібно витратити вдвічі більше середньої зарплати, щоб досягти рівня життя німецького робітника.

Добре відоме більшовицьке гасло обіцяє встановити вільне право на працю. 20 червня 1932 року «Роте Фане» написала: «Погляньте на Москву, Ленінград, Баку, Новосибірськ і знайте: роботу, хліб і свободу можна отримати лише в тому випадку, якщо ми будемо боротися і підемо за прикладом більшовиків».

Те, як радянських робітників змушують працювати за стахановською системою, можна з повним правом назвати рабством. Крім того, Радянський Союз заново ввів рабство в прямому сенсі цього слова. Близько шести з половиною мільйони людей, які працюють у виправно-трудових таборах СРСР, живуть як у пеклі. У трьохстах гігантських трудових таборах більшовизм вичавлює з цих людей останні краплі праці та енергії. При будівництві сталінського Каспійського каналу (Біломорсько-Балтійського каналу, Біломорканалу) загинуло кілька сотень тисяч людей. Будувати канал з такою смертельною швидкістю змушували наступні єврейські керівники ОГПУ: Гершель Ягода, Давідсон, Квасницький, Ісааксон, Роттенберг, Гінзбург, Бродський, Беренсон, Дорфман, Кагнер, Ангерт та інші. Іудаїзм тріумфально вимахує батогом на «батьківщині пролетаріату».

Більшовицька пропаганда хвалиться тим, що вона нібито вирвала робітничо-селянський клас з пазурів капіталістичної експлуатації. Щоб обдурити наївних селян і дістати їхню довіру, більшовики заснували «селянський Інтернаціонал». У його програмі можна знайти наступну прокламацію: «Ми вимагаємо, щоб з середнього класу робітників була знята податкова ноша, щоб були зменшені податки; ми вимагаємо експропріації великої власності, яка буде безкоштовно надаватися селянським синам, які зорюють землю».

Але давайте поглянемо на справжній стан справ. Зерносховища радянської Росії, що колись постачали зерно в Західну Європу, тепер неспроможні прогодувати власне населення. Мільйони людей вмирають з голоду. Між терористичним апаратом ОГПУ і селянами йде жорстока війна. Євреї Каганович, Ягода і (Карл Янович) Бауман провели насильницьку колективізацію селян, що забрала життя понад 15 мільйонів селян і членів селянських родин.

Головним досягненням селянської політики, проведеної більшовиками, став терористичний закон від 7 серпня 1932 року, який за будь-якої «проступок», вчинений селянином, передбачає смертну кару, десять років колонії суворого режиму або кілька років примусової праці. Втілюючи в життя цей закон, юдо-більшовизм зловживає навіть стосунками між батьком та дитиною. Так, «Ізвєстія» за 28 травня 1934 року повідомляють про те, як одна дівчинка донесла на свого батька, який приховав зерно,

збиране колгоспом. Згідно з драконівським законом її батько був засуджений до смертної кари. Дитина ж за свій вчинок отримала офіційні привітання.

В Німеччині до приходу до влади націонал-соціалістів комуністична партія висувала такі вимоги у своїй програмі для солдатів: пункт 12: Усунення всіх небажаних осіб в командуванні; пункт 20: Скасування наказу жити в казармах. Гаслами були «Звільнення від сліпої покори» і «Демократизація армії».

Незабаром після встановлення більшовицької диктатури в Росії була введена примусова мобілізація трудящих. Тих, хто відмовлявся підкорятися цьому закону, розстрілювали або відправляли в криваві катівні ЧК. Замість добровільної народної міліції були встановлені центральне авторитарне командування і залізна пролетарська дисципліна; насильно покликаних новобранців інтернували в казарми; були введені вкрай суворі закони і запроваджено військово-польові суди. З «товаришів командирів» була обрана вся армійська аристократія, включаючи лейтенантів, капітанів і т. д. аж до червоних маршалів. Радянський єврей Рабинович цинічно зізнався, що фальшива «демократизація» армії була «всього лише вивертом для набуття контролю над армією»

Ще одне більшовицьке гасло, у яке багато хто вірить, — це «емансипація жінки». Мовляв, жінка повинна бути звільнена від домашнього тягаря і поставлена в рівні умови з чоловіком. У 1924 році з'їзд Комінтерну відкрито постановив: «Революція не має сили, поки залишаються сім'я і сімейні умови». Однак у практичному управлінні СРСР, справжня сутність цієї, такої звеличуваної, «емансипації жінки» виражається в тому, що жінки, не маючи права звернутися за допомогою, змушені коритися й підкорятися самовільним вимогам чоловіків, і, щоб заробити собі на життя, їм доводиться займатися важкою фізичною працею. Крім того, у трудових таборах, які мають страшну репутацію, жінки складають більше мільйона чоловік.

Більшовицька пропаганда стверджує також, що жінка звільнена від тягаря дивитися за своїми дітьми. Відтепер це завдання бере на себе саме радянська держава. У той же час офіційна партійна преса змушена визнати, що армія безпритульних та неповнолітніх злочинців неухильно зростає.

Особливим, важливим закликом в системі більшовицької пропаганди є вимога скасувати юридичну заборону на аборти. Практика абортів, безперешкодно триває ось уже вісімнадцять років, та й отримала настільки широке поширення, що тепер радянські керівники були б раді знову заборонити аборти.

Що ж стосується положення жінки в суспільному устрої, то тут більшовицька пропаганда досягає верху запаморочення, заявляючи, що при буржуазному суспільному ладі проституція є необхідним злом, але з встановленням комунізму вона зникне назавжди. Насправді ж ні в одній країні світу проституція не є настільки розповсюдженою, як в СРСР. Навіть щоб просто утриматися на роботі, жінки-робітники змушені підкорятися хтивим бажанням своїх начальників. В самому прямому сенсі цього слова, жінки в «раю для жінок» служать вільної здобиччю для радянських сутенерів-євреїв.

«Службова поїздка», здійснена французьким статистиком Ерріо (Herriot) під час голоду 1933 року, слугує особливо яскравим прикладом того, як радянська пропаганда обманює недалеких політиків західного лібералізму. У цьому зв'язку нью-йоркська єврейська газета «Forward», яку ніяк не можна запідозрити в симпатії до нацистів, заявила наступне: «За день до прибуття делегації все населення Києва було зігнано в дві години ночі на прибирання головних вулиць. Десять тисяч рук гарячково працювали, щоб надати європейського вигляду брудному і запущеному місту. Всі центри з надання допомоги і всі кооперативні магазини були закриті. Черги були заборонені. Значна армія жебраків, голодних і безпритульних була прибрана. Міліціонери на випещених конях роз'їжджали по дорогах, а в гриви їх коней були вплетені білі стрічки — небачене видовище для Києва як досі, так і після».

Одним з головних знарядь в арсеналі більшовицької пропаганди є заклик до скасування армії, вимога про «повне і всебічне» роззброєння. Так, наприклад, НКП (Німецька комуністична партія) під гаслами «Ні війні!» та «Усі на боротьбу з озброєнням!» зажадала проведення плебісциту з наступного пункту: «Будівництво дредноутів і крейсерів всіх типів забороняється». А в лютому 1932 року єврей Фінкельштейн-Літвінов скористався випадком на одній з незліченних Женевських конференцій,

щоб підтримати перед усім світом принцип «повного роззброєння». На сьогоднішній день в цих методах обману нічого не змінилося. Цю заяву було підкріплено ще однією, зробленою тим же Літвіновим у липні минулого року, коли він заявив, що «повне роззброєння» є «максимальною гарантією» світу.

Такою є більшовицька пропаганда.

Якою ж є дійсність? Чисельність Червоної Армії в мирний час складає два мільйони людей, внаслідок зниження призовного віку військовозобов'язаних. Сюди слід також додати і резервістів, число яких становить дев'ять-десять мільйонів чоловік. Таким чином, у разі війни вони зможуть мобілізувати одинадцять мільйонів чоловік, а якщо додати сюди практичний період часу, то і зовсім чотирнадцять мільйонів.

У разі війни Червона Армія зможе виставити 160-180 піхотних і 25 кавалерійських дивізій. Нещодавно червоний маршал Тухачевський оголосив про збільшення танкових військ на 2475 відсотків.

Потужність червоних військово-повітряних сил обчислюється 6000 літаками. Літаки першої лінії діляться на 3100 важких і легких бомбардувальників і літаків-розвідників, та 1500 винищувачів. Бомбардувальна зброя переважає над усіма іншими, і це доводить, що червоні ВПС — це, насамперед, зброя атаки. Ідея полягає в тому, що в разі війни літаки-бомбардувальники зможуть зробити несподіваний напад, перш ніж країна, що піддалася нападу, буде мати час для організації оборони. Точка зору радянських стратегів така, що наступна війна почнеться без попереднього оголошення війни. Крім того, далеко не всім відомо, що СРСР володіє найбільшим підводним флотом у світі.

Агресивна суть Червоної Армії підтверджується агресивною стратегією її керівників. Один з найбільш солідних зразків ефективності радянського режиму — це «явна правильність» переможної більшовицької революції у світовому масштабі, згідно Тухачевському, який заявив: «Більшовизм буде намагатися за допомогою грубої сили охопити весь світ своїм безпосереднім впливом. Самим головним засобом його буде військова міць».

А зараз саме неймовірне. Незважаючи на цей явно імперіалістичний тип озброєнь, більшовицька пропаганда донині наполягає на тому, що Москва дотримується «політики миру». «СРСР не бажає розширювати свою територію. Він завжди там, де потрібно захищати і підтримувати мир» — ось яку брехню кидає Літвінов в обличчя всьому світові. А лідер французьких комуністів Торез (Thorez) заявляє в «Юманіте» наступне: «Нами було показано, що мирні цілі невіддільні від політики Радянського Союзу».

У разючому контрасті з цією систематичною кампанією брехні і обману знаходиться політичний наступ за допомогою військових пактів. Під гаслами «колективної безпеки» останні були укладені 2 травня 1935 року між Москвою і Парижем і 16 травня 1935 року між Москвою та Прагою.

Не так давно мер Сен-Дені Жак Доріо (Jacques Doriot), в минулому комуніст, а нині керівник Французької народної партії (Parti populaire français), описав мету франко-більшовицького військового пакту наступними словами: «І коли вони сформулювали це з усією прямотою; коли Кашен (Cachin) стане президентом Республіки, Торез — прем'єр-міністром, а Пері (Péri) — міністром закордонних справ; за наказами, отриманими з Москви, вони розпочнуть війну проти Німеччини й тим самим забезпечать свободу для СРСР на його західному фронті...»

Точно так само йдуть справи і у випадку з військовим пактом між Москвою та Прагою. 15 грудня 1935 року радянський льотчик, член компартії, зробив у зв'язку з цим наступну заяву представнику французької газети «Gringoire»: «Будівництво аеродромів по сусідству з Прагою і в прикордонних районах було б для нас ідеальним ходом. Для цих точок знадобиться тільки половина літаків і потрібна тільки половина палива. Отже, ми змогли б нести додаткові три тонни вибухових речовин». Між тим на чехословацькій території було споруджено велику кількість цих червоних аеродромів. Нещодавно їх число досягло тридцяти шести. «Словенский денник» — газета, що видається в Прессбурзі і контрольована прем'єр-міністром (Чехословаччини) — зробила приголомшливе зізнання: «Якщо аеродроми призначаються для захисту держави, то тоді на них, звичайно ж, не будуть пасти гусей. Вони стануть притулком для тих наших друзів, які визнають їх придатними для використання і захисту». Іншими

словами, ці тридцять шість аеродромів повинні стати стартовими точками, з яких червоні бомбардувальники будуть атакувати Європу. Це становить велику небезпеку. Доказ цьому — той факт, що червоні бомбардувальники зможуть подібним чином досягти самих головних стратегічних точок Західної Європи менш ніж за годину і знищити їх. Так, наприклад, з авіабаз Червоної Армії, розташованих на території Чехословаччини, до Дрездена можна долетіти за двадцять хвилин, до Хемніца — за одинадцять хвилин, до промислового сілезького регіону за дев'ять хвилин, до Берліна за сорок дві хвилини, до Відня за дев'ять хвилин, до військових заводів у Штайєрі — за сімнадцять хвилин, а до виробничого регіону Штирії — за двадцять сім хвилин. За шість хвилин червоні літаки зможуть досягти Будапешта і перетворити його в купу пилу і попелу.

Такою є суть більшовицької «політики миру». У минулому році з цієї ж трибуни (дивіться Розділ 1, Комунізм без маски — П. Х.) я наводив точні цифри про те, скільки священиків було вбито в Росії, і вказував на небезпеку того, що дані події можуть повторитися і в інших країнах. Однак церковні кола зарубіжних країн пропустили це попередження повз вуха. Вони наївно заявили, що більшовизм змінився і що в майбутньому він буде гарантувати свободу відправлення релігійних обрядів для всіх конфесій. Між тим події в Іспанії більш ніж виразно показали, що я був правий. «У всіх районах, де діє мадридський уряд, більше немає жодної діючої церкви». Так пише «Дьяріо де ла маріна» (Diario de la Marina). А католицька церква офіційно оголосила, що в одній тільки Барселоні було вбито 250 священиків і було знесено кілька церков. Такою є релігійна свобода при більшовиках.

Для того щоб виглядати нешкідливими і буржуазними в очах західної демократії, більшовицькі «дипломати» не полінувалися скопіювати звички і поведінку солідних персон, нехай навіть ця зміна змусила їх трохи попотіти. Однак для нас, коли ми чудово знаємо більшовицькі прийоми, бачити те, скільки політиків у Західній Європі (у всьому іншому начебто таких розумних!) думає, що більшовизм відмовився від свого плану світової революції тому, що його дипломатичні представники ходять тепер у фраках і з білими комірцями, просто смішно.

Однак єврейським правителям СРСР всієї цієї показухи недостатньо. Для того щоб надати остаточний доказ своєї непорочності, більшовизм забезпечив себе «конституцією». У цій «конституції» декларується «право на освіту», в той час як 40% населення не вміє читати і писати. У тій же конституції згадується про «свободу слова і друку» — і це в країні, де все, що відхиляється від офіційної точки зору, запропонованої єврейськими диктаторами, карається смертю, як ми переконалися на прикладі процесу троцькістів. Ця ж система говорить про «недоторканність особи та її житла та право на нерозкриваність поштової кореспонденції» — це при тому, що щодня чекісти заарештовують тисячі розгублених людей, яких вони розстрілюють або депортують.

«Народний фронт», заснований комуністами у Франції, бореться «за захист демократичної свободи, її збереження і розповсюдження». Це слова Тореза, лідера партії. «Народний фронт» прийшов до влади в Іспанії. «Демократична свобода» виражається там у заповненні в'язниць Мадрида і Барселони, арешт і розстріл усіх, хто не є комуністом. Подібним чином в одному тільки Мадриді було вбито вже 7 тисяч осіб.

Фраза «свобода і права людини» є улюбленим гаслом комуністів. Їхній революційний гімн надає для неї першорядні місця в своєму тексті. Але ось вам рядки з одного листа з СРСР, які дають зрозуміти, якими там є реальні справи зі свободою і правами людини. У цьому листі, підписаному 10 серпня 1935 року, говориться: «Потім кілька сот осіб, оголошених поза законом, заштовхали в порожні і неопалювані товарні вагони, як якихось тварин. Доставити їх було наказано до Каспійського моря або в Сибір... Один з комуністичних керівників сказав нам: "Подихайте на дорогах і в полях! Ми не можемо убити вас всіх, але ви все одно здохнете в канавах!" "

У листі, підписаному 7 червня 1935 року, говориться: «Схоже, що знову починається криза, але ми сподіваємося, що події 1932-1933 років більше не повторяться, коли за рік померло майже 80% депортованих».

16 листопада 1917 року в «Декреті про права національностей» Ленін пообіцяв, що народам колишнього царського режиму буде надана автономія. Але як же насправді виконувалася обіцянка, дана цим національностям? 27 квітня 1920 року Червона Армія захопила Азербайджан, у листопаді того ж року вони захопили Україну, 3 грудня —

Вірменію, а 25 лютого 1921 року — молоду грузинську республіку — і це після того, як роком раніше Москва підписала договір про визнання їх територіальної недоторканності.

У Інгрії (Іжорській землі — частині сучасної Ленінградської області) фінське населення систематично знищується. З 1929-го по 1931-й рік 18 тисяч фінів було заслано в Сибір, а навесні 1935 року та ж доля спіткала ще 9 тисяч чоловік. Зовсім недавно, два місяці тому, влада СРСР прийняла рішення виселити з рідної землі ще 28 тисяч осіб.

У польсько-радянському прикордонному окрузі навесні цього року 18 тисяч селян німецької національності «були переселені». У вагони для перевезення худоби заштовхали по 80-90 осіб і відправили до Сибіру.

В минулому році 4 тисячі карелів було заслано до Центральної Азії та 3 тисячі — до Уралу, де понад п'ятдесят відсотків з них не витримало нелюдських умов проживання і праці.

У серпні 1927 року комуністична пропагандистська машина розповсюдила по всьому світові декларації проти страти Сакко і Ванцетті. За допомогою мільйонів листівок і газет комуністи провели в зарубіжних країнах кампанію за скасування смертної кари. Але як йдуть справи у самому Радянському Союзі? В одній тільки 58-й статті кримінального кодексу описуються чотирнадцять різних правопорушень, за які належить смертна кара. (Порівняйте це з сучасними США, які змусили всю Європу скасувати смертну кару, у тому числі для педофілів та маніяків-вбивць, в той час як у самих США існує аж чотири види смертної кари!). А законом від 7 квітня 1935 року смертна кара була введена навіть для неповнолітніх.

В одному навчальному закладі голодуючі діти часто говорили, як добре жилося в колишні часи. Цього було достатньо, щоб звинуватити їх за 58-ою статтею. В результаті чекісти розстріляли десятьох дітей у присутності їхніх товаришів. В одній газетній статті радянський прокурор Вишинський «з радістю і задоволенням» відзначає першу річницю прийняття закону про смертну кару для неповнолітніх.

Це все незаперечні факти, які підтверджуються наочними документами, що мають походження переважно з радянських джерел. Рік тому, на сьомому партійному з'їзді в Нюрнберзі (дивіться Розділ 1 «Більшовизм без маски»),

я попереджав про можливі наслідки 7-го конгресу Комінтерну, що проходив з 25 липня по 21 серпня 1935 року. Світова громадськість, однак, на це ніяк не відреагувала, продемонструвавши нерозуміння важливості сказаного мною. Нерішучі «домосіди» визнали наші пророцтва перебільшеними й вирішили, що на них не варто звертати особливої уваги.

Що ж, дозволю собі повторити деякі з пропозицій, зроблених на конгресі Комінтерну, та прийняті на ньому плани, а також розповісти вам про події, які відбулися після нього й мали місце в різних країнах.

Дімітров, уповноважений агент радянської диктатури, якому було доручено здійснити світову революцію, заявив буквально наступне: «Зі Сталіним на чолі наша політична багатомільйонна армія може і повинна подолати всі труднощі, повністю усунути всі перешкоди, зрівняти фортецю капіталізму з землею і домогтися перемоги соціалізму в усьому світі».

А ось інші висловлювання того ж Дімітрова: «Пролетаріат — ось хто справжній господар світу — господар, який буде правити завтра. Потрібно надати йому це історичне право, і в кожній країні земної кулі він повинен взяти в свої руки скіпетр влади».

«Не варто думати, ніби колесо історії може повернути назад. Ні! Колесо історії крутиться і буде обертатися у бік Всесвітнього Союзу Радянських Соціалістичних Республік, до повного завоювання соціалізмом всього світу».

Такою є програма щодо здійснення світової революції, висунута цим болгарським терористом. Про те, як вона провадиться в житті, кажуть голі факти.

Після цього конгресу у різних країнах світу відбулося більше ста комуністичних повстань, серед них — повстання в Бресті і Тулоні у серпні 1935 року з безліччю вбитих, в Лемберзі (Львові) 18 квітня 1936 року з 10 убитими, в Салоніках 10 травня 1936 року з більш ніж 100 убитими. Ці заплановані збройні повстання стрясали цілі країни протягом кількох тижнів: у листопаді 1935 року в Пернамбуку (Бразилія), в січні 1936 року в Буенос-Айресі, в березні 1936 року в Іспанії.

Крім того, вдалося зірвати шість спроб здійснення революції, у тому числі в грудні 1935 року в Уругваї, у лютому 1936 року в Парагваї та в тому ж місяці в Чилі. Мало місце 62 великих підпалу, у тому числі в китайському Ланьчжоу, коли загинула одна тисяча людей. Було скоєно 54 збройних нальотів і розграбовано 78 складів вибухових речовин. У загальній складності більшовицькі бандити принесли в жертву 3041 людину.

Ось ще кілька прикладів. На засіданні (московської) Світового конгресу Комінтерну від 30 липня 1935 року товариш Дзордзос (Dsordsos), який представляв Грецію, виклав план майбутніх дій. Майже рівно через рік після його появи в Москві, 5 серпня 1936 року, Грецію охопив загальний страйк, який плавно перейшов у збройне повстання. І тільки завдяки рішучому втручанню генерала Метаксаса Грецію вдалося врятувати від більшовицького хаосу, і план товаришів Дімітрова та Дзордзоса був зірваний.

Що стосується розпалювання революції в колоніях, то Дімітров заявив, що народи колоній і напівколоній вже не вважають своє звільнення безнадійною витівкою, але все більше і більше схильні вести рішучу боротьбу проти своїх імперіалістичних гнобителів.

Не встиг пройти і рік, як в Сирії спалахнуло криваве повстання, яке забрало життя багатьох людей. Дружба, укладена нещодавно з Францією, анітрохи не завадила Москві перейти до виконання заздалегідь продуманого плану на території, що знаходиться під мандатом її союзника. Кілька місяців потому хвилювання охопили Палестину, під час яких англійська поліція конфіскувала величезна кількість комуністичних листівок і розігнала кілька секретних нарад комуністичних агентів.

Маркеш (Marques), представник Бразилії, заявив у липні 1935 року на 7-му Всесвітньому конгресі (Комінтерну), що його країна готується до вирішальної битви за повалення уряду й встановлення національного революційного уряду.

Три місяці опісля в Натале і Ресіфі (міста в Бразилії) почалася комуністична революція, в результаті якої 150 чоловік було вбито і 400 поранено. Луїш Карлуш Престеш (Luis Carlos Prestes), єврей Еверт (Ewert) і «посол»

радянської Росії у Монтевідео, єврей і колишній меховщик Мінкін були викриті як агенти «Альянсу».

Перейдемо до Франції. Дімітров заявив, що французька компартія показала всім осередкам комуністичного Інтернаціоналу приклад того, як потрібно застосовувати на практиці тактику Народного фронту.

Торез, лідер французької компартії, додав до цього, що революція не відбувається сама по собі і що її потрібно організовувати. «Ми маємо намір наслідувати приклад російських більшовиків. Ми за Ради», сказав він.

Французька компартія показала, що вона заслуговує на похвалу Димитрова. Її чисельність зросла з 87 тисяч осіб у січні до 100 тисяч в березні, 187 тисяч в червні і більш ніж 225 тисяч у серпні 1936 року. За цей же період часу число військових молодіжних організацій зросла в чотири рази. Кількість голосів (на виборах) зросло з 790 тисяч до півтора мільйонів, третина з яких була зафіксована в одному тільки Парижі. Кількість представників комуністів у французькому парламенті зросла з 10 до 73. Тираж газети «Юманіте» виріс з 154 тисяч у 1933 році до 750 тисяч у 1936 році. На парламентських виборах 1936 року штаб-квартира комуністичної пропаганди розповсюдила 27 мільйонів передвиборних листівок. Після злиття з комуністичним Народним фронтом чисельність профспілок зросла з 800 тисяч у травні цього року до 4 мільйонів 300 тисяч у серпні.

Франція також готується наслідувати приклад Народного фронту Іспанії. Троянський кінь Дімітрова стоїть у стінах Парижа.

Однак ніщо не дає нам найкращий практичний урок, ніщо не може переконати нас сильнішими в серйозності 7-го Всесвітнього конгресу (Комінтерну), ніж страшні, криваві події в Іспанії. Вони являють собою дослівне виконання директив, даних на тому конгресі. Вони, по суті, є реалізацією плану Народного фронту, який у Франції досяг тільки попередньої стадії, зате в Іспанії — вищої точки розвитку. Дімітров оголосив про план дій урядуі Народного фронту, сказавши, що здійснення повноважень уряду такого роду слід використовувати для підготовки мас до революції і що вони повинні озброюватися для соціалістичної революції, бо тільки радянська влада може дати спасіння.

Іспанський делегат Вентура (Ventura) повідомив, що конкретна програма була такою: «Іспанський пролетаріат і наша партія… раз і назавжди повалять фашизм, владу буржуїв та великих власників, і змусять робітничо-селянську революцію взяти гору верх… Під прапором Леніна і Сталіна ми гордо крокуємо до перемоги».

Перед вбивством лідера монархістів Кальво Сотело, що сталося 13 липня, комуністична чума вже забрала 269 життів. Так, наприклад, французький журналіст Арміньон повідомив, що в Мурсії натовп схопив двох молодих людей, яких запідозрили в тому, що вони фашисти. Їх побили прямо на вулиці, після чого одна жінка вихопила ніж м'ясника і обезглавила обох. Це сталося 16 березня, і звали цих хлопців Педро Кутільяс і Антоніо Мартінес.

Світова преса нарешті стала публікувати звіти про страшні звірства, які вчиняють іспанські марксисти за вказівками закордонних підбурювачів. Назвати хоча б приблизну кількість убитих, близьку до дійсності, не виявляється можливим. 19 серпня були оприлюднені такі факти, отримані з офіційного джерела: в Мадриді та його передмістях на той момент червоними було вбито понад 6 тисяч осіб, з яких 1400 — в знаменитому парку Каса-дель-Кампо (Casa del Campo). У найбільшій в'язниці, Карсель Моделo (Carcel Modelo), на той момент перебувало 3 тисячі ув'язнених, у Сан-Антоніо — 1146, а загальна цифра для Мадрида становила 6 тисяч осіб. Переді мною лежить розповідь очевидця тих подій, німця Хайнріхса, з будинку якого було видно Каса-дель-Кампо, і тут наводяться зовсім інші цифри. Як розповідає цей очевидець, він особисто бачив, як до 30 серпня було розстріляно близько шести тисяч чоловік. Він повідомляє також, що на інших площах міста, на вулицях і в будинках було вбито ще 20 тисяч осіб.

Інші очевидці, деякі з яких були змушені спостерігати за подіями у в'язницях, повідомляють, що більшовиками щодня відбувалися сотні вбивств. Один молодий іноземець своїми власними очима бачив, як у ніч на 20 серпня в Карсель Модело було страчено близько 200 тюремних службовців і як на наступний день в тюремному дворі було розстріляно 250 членів фашистських організацій. 15 серпня він спостерігав, як поліцейський конвой доставив 250 ув'язнених, які прибули до Мадрида з Альмерії, та передав їх червоній міліції. Та вишикувала 240 осіб і розстріляла їх прямо на місці. У в'язниці було доставлено лише 10 чоловік, для того щоб

відробляти свій «борг». Незабаром після цього були страчені фашистські лідери Руїс де Альда, Фернандо Прімо де Рівера, Куеста і Вальдес.

Весь німецький народ вшановує пам'ять семи німців, які зустріли страшну смерть від рук червоних катів. Четверо німців, яких звали Кетьє, Дато, Хофмайстер і Трайц, які були членами націонал-соціалістичної партії, прямували в Гамбург на Конгрес відпочинку. В дорозі вони були вбиті зграєю більшовиків. Після тривалого «суду» двох з них повели за територію заводу, а двох інших приставили до стінки неподалік і розстріляли всіх чотирьох. Пізніше було встановлено, що вбивці стріляли з близької відстані. Хофмайстер і Трайц були настільки спотворені, що розпізнати їх вдалося тільки за формою обличчя. Крім того, багато німців були поранені, а їх майну завдано шкоди. Так, націонал-соціаліст Ганс Ханер був убитий по дорозі на роботу, у відділ Червоного Хреста. Його будинок був розграбований, а його дружина залишилася без засобів до існування.

Не тільки з Мадрида, але й з усієї Іспанії безперервно надходять звіти про лиходійства, що творяться червоними. Згідно з лісабонською «Diario de Noticias», 187 осіб було вбито в Льора-дель-Ріо (Llora del Rio) і 250 — у Костянтині (Constantina).

Згідно німецькій газеті «Germania», в Картахені для 600 солдат і офіцерів прив'язали камінь до шиї і кинули в море. Згідно «Секуло» (Seculo), в монастирі Баени [Baena] комуністи м'ясницькими ножами і бритвами вбили 180 осіб, серед яких був священик Санта-Марії Майор, а також жінки і діти. Животи жінок були розпороті. «Секуло» посилається також на розповідь двох селян з Малаги про вбивство 400 з гаком людей, яким прив'язали камені до ніг і кинули в колодязі, або ж прив'язали до хвостів коней і протягли по вулицях міста. Згідно цюріхській «Die Front», італійський консульський агент Солаверані розповів, як шістнадцятирічна дівчина зробила перший постріл в одного ув'язненого. «Journal de Genève» повідомляє, що в Росаль-де-ла-Фронтера (Rosal de la Frontera) комуністи замкнули в церкві 40 осіб і спалили їх живцем. Згідно з «The Times», в Рунді (Runda) було вбито 400 мешканців, з яких близько 200 осіб кинули в Тагус (Tagus). Згідно «Evening Standard», 14 серпня у Сан-Себастьяні був розстріляний 51 заручник. Згідно з тією ж «Секуло», в Альмендралаго (Almendralago) війська генерала Франко виявили трупи в'язнів, розіп'ятих

вниз головою на тюремних стінах. Далі «Секуло» повідомляє, що 80 чоловік було спалено живцем. Згідно «Daily Mail», в Картахені 50 членів цивільної гвардії були прив'язані один до одного за шию, побито залізними прутами і кинуті в море з червоного корабля-тюрми «Сіль» [Sil]. Та ж газета повідомляє, що спеціальний кореспондент журналу «Le Journal» Еміль Кондройер повідомив з Ель-Арахаля [El Arahal] про те, що в одній в'язниці червоні розстріляли 30 чоловіків, жінок і дітей, облили зовні будинок бензином і кинули всередину запалені сірники.

Подробиці про вбивства священиків і випадках зґвалтування черниць, які доходять до нас, просто важко уявити. Ось лише кілька прикладів. «Journal de Genève» повідомляє про вбивство архієпископа Таррагони і єпископа Леріди. Згідно «Matin», американець Генрі Харріс повідомляє, що він особисто бачив у в'язниці вбивство 150 членів релігійних орденів. Згідно «Journal de Genève», в Пьєдральвесе був убитий лідер католицьких робочих Дон Дімас Мадарьяга (Don Dimas Madariaga). Німець Хайн Хаусманн повідомив, що в Таррагоні було розстріляно вісім священиків, а один чернець був затоптаний ногами і потім розстріляний. Постійно повідомляється про те, як священиків обезголовлювали, а їх голови волочили по вулицях. «Germania» повідомила, що у Валенсії були розстріляні цілі ряди черниць, а їх тіла спалені. Страшну смерть зустріли священики з Адреро, Лас-Касас і Торрес. Список можна продовжувати до нескінченності. Нерідко в розстрілах беруть участь і діти. Так, згідно з «Дьяріо де ла Маріна», Раффаель Оріоль Гаванський повідомив, що в Барселоні він бачив серед вбивць безліч хлопчиків, яким не було й п'ятнадцяти років.

Були знищені раритетні й незамінні твори мистецтва, і була винищена інтелектуальна еліта країни. Згідно лондонської «Дейлі мейл», були страчені лауреат нобелівської премії Бонавенте (Bonavente), видатний драматург Альварес Кінтеро (Alvares Quintero) і живописець Сулоага (Zuloaga). Професор Вальтер Кук (Walter W. S. Cook) повідомляє, що в одній тільки Барселоні були спалені Кафедральний собор Святої Анни і всі інші церкви, крім однієї. Були зруйновані знамениті запрестольні крила Бермехо [Vermejo], датовані XV століттям, а Церква Санта-Марія-дель-Мар, побудована в XV столітті, була перетворена в купу руїн. Все, що залишилося від Церкви Сан-Педро-де-лас-Пуельяс, що датується IX століттям, — це

стіни. Знамениті монастирі Барселони, а також Архієпископський палац були повністю зруйновані.

Таким є справжнє обличчя більшовицького атеїзму, що має при цьому нахабство висловлювати готовність співпрацювати з церквами інших країн. А в цей час в Барселоні тіла черниць виймають з гробів як символ осквернення більшовизмом всього святого. І коли Андрес Нін (Andres Nin), один з головних іспанських агітаторів і колишній секретар більшовика Томського, заявляє, що вони вирішили церковне питання, не залишивши стояти жодної церкви, ми повинні заявити, що це — втілення безбожництва. Ось яке справжнє обличчя большевизму!

В Іспанії, так само як і в Росії 1917 року й у всіх інших країнах, більшовицькі повстання розпалюються і очолюються непатріотичними і єврейськими інтриганами. Якщо серед них є і неєвреї, то вони геть втратили почуття патріотизму.

Отже, кого ж звинувачувати — теоретично і практично — за все, що відбувається в Іспанії? Всі ці події представляють собою не що інше, як виконання резолюцій, прийнятих в Москві. Щоб їх виконувати, до Іспанії було направлено більшовика і єврея Бела Куна, «вбивцю Угорщини», Неймана (Neumann), який в Іспанії кличе себе Енріке Фішером Ньюманном, Козлова-Гінзбурга, який видає себе за кореспондента московської «Правди», і, нарешті, дипломата червоної Ліги націй, єврея Розенберга. Вони є керівниками всіх радянсько-російських терористів, які виконують в Іспанії свою криваву роботу і мають підроблені паспорти, більша частина яких, як це не дивно, має французьке походження.

Ніщо так сильно не характеризує відповідальність Москви, як ретельно продуманий план з перетворення громадянської війни, розпочатої більшовизмом в Іспанії, в міжнародний конфлікт. Єврей Шверник, голова профспілок СРСР, відкрито визнав їх намір втрутитися в події, заявивши, згідно з «Ізвєстіями», що Центральний Комітет... закликає всіх робітників і всі маси Радянського Союзу надати матеріальну допомогу іспанським бійцям, які відстоюють демократичну республіку зі зброєю в руках.

Ті ж «Ізвєстія» пишуть, що перший секретар Центральної ради профспілкових об'єднань СРСР передав іспанським більшовикам суму в 12

мільйонів рублів, що відповідає 36 мільйонам франків. Згідно з берлінської «Börsen-Zeitung» (Бьорзен-цайтунґ), президент іспанської держави Асанья (Asaña) особисто подякував радянському єврею Козлову-Гінзбургу, сказавши наступне: «будь ласка, передайте радянським людям, що ми глибоко зворушені їх симпатією та активною підтримкою. Мені завжди було ясно, що між великою радянською демократією та іспанської демократією завжди повинна існувати єдність інтересів».

За допомогою осередків Комінтерну Москва намагається примусити червоних та іноземні уряди втрутитися в події в Іспанії. Французька червона преса постійно повідомляє про відправку в Мадрид французьких літаків і військових матеріалів.

Московська Червона Допомога в кожній країні відкрито збирає кошти на підтримку іспанських більшовиків. Жуо (Jouhaux), генеральний секретар профспілки французького Народного фронту, агент Андре Мальро (André Malraux) та інші, підтримують зв'язок між французькими та іспанськими марксистами. Згідно «Правді», прем'єр-міністр Іспанії Хіраль (Giral) особисто подякував Козлова-Гінзбурга за «блискучу ініціативу французьких організацій і приватних осіб, які енергійно підтримують іспанський уряд в його боротьбі», при цьому особливо згадавши Жуо, Мальро і єврея Блоха (J. B. Bloch) і під кінець знову подякувавши «братський радянський народ». Цікаво, з чого б це урядові Народного фронту в Іспанії дякувати радянського єврея за підтримку французьких комуністів? Це доводить, що ватажки французької компартії, так само як і компартії Іспанії, живуть в Москві.

Є докази того, що нечувані звірства в Іспанії провокувалися і здійснювалися агентами Комінтерну. Є докази того, що радянська Росія надає іспанським більшовикам фінансову, політичну і практичну допомогу. Є докази того, що на останньому конгресі Комінтерну, що відбувся в Москві, було вирішено ввести більшовизм в теорії і на практиці в Іспанії і що зараз Москва щосили намагається провести це рішення в життя. Тверду, все більш зростаючу рішучість Москви здійснити світову революцію, наочно видно на прикладі Іспанії. Ті, хто цього так і не зрозумів, нехай потім не скаржаться на наслідки.

Такий більшовизм в теорії і на практиці — страшна чума світового масштабу, яку необхідно викоренити. Кожен, хто усвідомлює свою відповідальність, повинен допомогти позбавити світ від більшовизму. І коли ми, німці, закликаємо всі народи світу об'єднатися в загальних зусиллях проти цієї смертельної небезпеки, якщо вони не хочуть бути затягнутими у вир страшної та непередбачуваної долі, то це не просто слова.

Німеччина дала сигнал до цієї всесвітньої боротьби. Ми, націонал-соціалісти, будучи ініціаторами цієї боротьби, чотирнадцять років люто боролися з більшовизмом у всіх його формах і проявах. Ми робили це під час правління типово буржуазних урядів, які представляли середній клас і поняття не мали про наслідки більшовизму; як наслідок, вони заважали нам кожен раз, коли ми хотіли нанести вирішальний удар. Те, що нам все ж таки вдалося перемогти більшовизм в Німеччині, здається сьогодні майже дивом. І дійсно, таке враження, що це якась надприродна сила не дала народам і цивілізаціям з багатотисячолітньою історією бути зруйнованими згідно нігілістичних бажань міжнародного більшовицького єврейства.

Ми спромоглися взяти гору над більшовизмом тому, що ми змогли зустріти його з більш високим ідеалом і більш сильною вірою; тому, що народ піднявся разом з нами проти єврейства і пов'язаних з ним покидьків і недолюдей; тому, що ми відстоювали такий світогляд, який, на відміну від більшовицького, є прекрасним, ідеалістичним і піднесеним; тому, що в нашій боротьбі нас підтримав сам народ, а не як у випадку з буржуазними партіями — власники і діячі культури; тому, що ми з'єднали притягальну силу наших ідей з сильною вірою і політичним завзяттям нації, яка тільки-но пробудилася; і, нарешті, тому, що у нас був Фюрер, який показав нам шлях із найтемнішої години нашого національного життя до ясного, яскравого, чистого світла кращого майбутнього.

Історичною послугою, наданою Фюрером, яку вже починає визнавати весь світ, є те, що він перегородив шлях натиску більшовизму на східних кордонах Німеччини й тим самим взяв на себе роль європейського духовного родоначальника в її боротьбі зі згубними силами руйнування та анархії. Як справжній лицар без страху і докору, він взяв прапор культури, людяності й цивілізації в свої сильні руки і гордо поніс його перед лицем

загрози й натиском світової революції. Він навчив нас зневажати страх і любити речі, які є гідними шанування, й тим самим відновив у нас повагу до наших старих національних ідеалів та національної доблесті.

Це повинно стати сигналом для всього світу. У найбільш несприятливих умовах ми довели, що більшовизм можна перемогти, якщо тільки захотіти, якщо використовувати для цього належні кошти і протистояти силам руйнації з усією силою і відвагою. В результаті німецький народ став набагато щасливіший, і те ж саме станеться з усіма народами, яким випаде удача народити в своїх лавах людей, котрі не боятимуться прийняти цей виклик. Шори спадуть з їхніх очей, і вони побачать всю диявольську підступність єврейства і зрозуміють, що якщо його розпізнати, то воно більше не є небезпечним.

Нехай весь світ наслідуватиме приклад Німеччини! Зрозуміло, що націонал-соціалізм не годиться для експорту, і не варто переконувати і вже тим більше примушувати інші народи переймати його методи. Тим не менш, він може виявитися повчальним, а його образ дії може спонукати інші народи перейняти такий же курс і тим самим уникнути страшної кризи. І нехай вони вчинять так, поки ще не занадто пізно, бо небезпека все ближче і ближче всюди!

Але ми, націонал-соціалісти, пишаємося тим, що ми вже вирішили цю проблему не тільки для Німеччини, але й для решти Європи. Адольф Гітлер, керівник цієї німецької боротьби, став при цьому і найкращим європейцем. Він показав цьому змученому континенту, як подолати найгіршу кризу, яка коли-небудь загрожувала йому, і надав тим самим народам Європи можливість навчитися у Німеччини та й діяти відповідно. Бо червоний ворог цивілізації трудиться в кожній країні. Небезпека загрожує всьому світу. Тому не повинно бути ніяких коливань. Ми повинні бути готові зустріти небезпеку у вирішальну годину. Червона загроза зі сходу нависла над нами, але Фюрер стоїть напоготові. Німеччина, будучи аванпостом європейської цивілізації, готова відбити цю небезпеку за її межами за допомогою всіх засобів, що знаходяться в її розпорядженні.

Ми випалили в Німеччині більшовицьку чуму, не залишивши від неї в країні ні найменшого сліду. У неї більше не буде можливості знову підняти голову — ніколи і ніяким чином. Останні іскри цього тліючого вогню були

розтоптані. Колишні керівники та активісти цієї чуми в Німеччині або покинули країну, або над ними був встановлений надійний нагляд, у той час як більшість їх колишніх послідовників і прихильників вже давно була поглинута новою та великою німецькою національною спільнотою. Як би не намагалася Москва знову встановити більшовизм в Німеччині, будь-яка спроба буде відбита з такою нещадністю, яка вразить навіть саму Москву. Ніхто і ніщо не буде нас стримувати в такому випадку. Німецький народ хоче і вимагає, щоб ми діяли саме так. Люди щасливі, радіючи нещодавно знайденому внутрішньому спокою, і жодним чином не бажають дозволити знову його порушити — нікому і ніколи. Партія, яка є органом по боротьбі з більшовизмом, стежить за безпекою держави та охороняє людей і народ всередині країни, в той час як армія, яка є втіленням нашої національної рішучості чинити опір і захищатися, охороняє кордони Німеччини. Такими є бастіони нашої безпеки, підтримка народу і держави. Під могутнім захистом нація може відчувати себе в безпеці.

Тим часом червоні анархісти в Москві озброюються з гарячковою квапливістю. Їх озброєння призначається для агресивних цілей, бо кожен червоний полк просякнутий ідеєю світової революції. Кожен червоний літак і кожна червона гармата будуються в цілях поширення хаосу по всій Європі.

Ми не в силах вплинути на те, що роблять інші народи, щоб відвернути цю небезпеку. Ми не можемо змусити їх зробити доцільні й відповідні приготування. Але те, що ми робимо, визначається не марним і безтурботним ставленням Ліги націй або короткозорою симпатією до радянської ідеї в інших країнах і не чахлими та нереальними намаганнями просунути ідею колективної безпеки — спробами, які затягують Європу в мережу непередбачуваних зобов'язань. Ні, те, що ми робимо, визначається нашим обов'язком і нашою совістю, а також почуттям відповідальності по відношенню до Німеччини та Європи. Червоний Кремль, збільшивши термін військової служби, значно підвищив ефективну міць більшовицької армії. Однак Фюрер не залишив цей виклик без відповіді. Ввівши дворічний термін військової служби, він знову забезпечив Німеччину безпекою, необхідною для нашого захисту від червоної анархії.

Навіть якщо інші держави і уряди будуть легковажно намагатися применшити небезпеку, яка загрожує всім нам з Москви, ми не дозволимо, щоб нас збили зі шляху. Ми надаємо мало значення балачкам московських євреїв — для нас найголовніше те, що вони роблять. Ми бачимо їх наскрізь, і на кожен зроблений ними хід ми відповідаємо з абсолютною точністю і послідовністю.

Але німецький народ може тепер працювати зі спокійним серцем. Рейх надійно захищений; червоний натиск зі сходу зіткнеться з бастіонами націонал-соціалізму. Крім того, над нацією стоїть Фюрер, як вірний паладин свого народу, загартований злиднями і небезпекою, та натхненний виключно своєю фанатичною рішучістю знову зробити Німеччину гордою, багатою і щасливою. Партія стежить за нашою безпекою всередині країни, а армія — за нашою безпекою на кордонах. Але і та, і інша з радістю і рішучістю підкоряються наказам однієї людини, яка стоїть перед нами як аванпост свого народу і родоначальник кращої, більш щирої, більш благородної та більш щасливої Європи!

Розділ 3

Прокинься, народе, і нехай вдарить буря!

(Промова про тотальну війну)

Одна з найвідоміших промов міністра пропаганди Третього Рейху Йозефа Геббельса, виголошена ним 18 лютого 1943 року в берлінському Палаці спорту перед великою і поважною аудиторією. Нещодавно закінчилася Сталінградська битва, і всі зрозуміли серйозність війни. Цією промовою Геббельс хотів надихнути німецький народ і підняти в ньому бойовий дух, що йому блискуче вдалося. Промова мала колосальний успіх і викликала у присутніх надзвичайний ентузіазм. Даний текст являє собою доповнену і перероблену версію усної промови Геббельса.

Лише три тижні тому я зачитував з цього місця прокламацію Фюрера з приводу 10-ї річниці нашого приходу до влади, після чого виступив зі зверненням до вас і до німецького народу. Криза, з якою ми зіткнулися на східному фронті, досягла свого апогею. Незважаючи на тяжкі біди, з якими наш народ зіткнувся в битві на Волзі, 30 січня ми зібралися на масовому зібранні, щоб показати нашу єдність, одностайність та тверде бажання подолати труднощі, з якими ми зіткнулися на четвертому році війни.

Я і, мабуть, усі ви, були дуже схвильовані від того, що під час нашого численного зібрання тут, в Палаці спорту, ми були з'єднані за допомогою радіозв’язку з останніми героїчними бійцями. Вони передали нам по радіо, що чули прокламацію Фюрера і, напевно, останній раз у своєму житті разом з нами підняли руки та співали національний гімн. Який приклад дали німецькі солдати в цю велику епоху! І яке зобов'язання це накладає на всіх нас, особливо на весь німецький тил! Сталінград був і залишається великим сигналом тривоги, який надсилає доля німецькому народові! Народ, у якого є сили пережити й подолати таке нещастя, і при цьому ще почерпнути з нього додаткові сили, непереможний. В моїй промові до вас і до німецького народу я згадаю героїв Сталінграда, які накладають на мене і на всіх вас глибокі зобов'язання.

Я не знаю, скільки мільйонів людей мене слухає по радіо в цей вечір — в тилу і на фронті. Я хочу звернутися до всіх вас з глибин мого серця і торкнутися глибини ваших сердець. Я вважаю, що весь німецький народ

гаряче цікавить, що я скажу сьогодні ввечері. Тому я буду говорити з усією серйозністю і відкритістю, як того вимагає ця хвилина. Німецький народ — пробуджений, вихований і навчений націонал-соціалізмом, — в стані винести всю правду. Він знає всю серйозність положення, і тому його керівництво може вимагати від нього необхідних твердих і навіть жорстоких заходів. Ми, німці, озброєні на випадок слабкості і нерішучості. Удари і нещастя війни тільки додадуть нам додаткові сили, тверду рішучість, а також духовну і бойову волю для подолання всіх труднощів і перешкод з революційним натиском.

Зараз не час запитувати, як все це сталося. Це може почекати, до тих пір поки німецький народ і весь світ не дізнається повної правди про нещастя останніх тижнів, про його глибоку і доленосну значущість. Героїчні жертви наших солдатів у Сталінграді мали глибоке історичне значення для всього східного фронту. Вони не були марними, і майбутнє покаже чому.

Коли я перескакую через минуле й дивлюся вперед, я роблю це навмисно. Час не чекає! Часу на непотрібні дискусії більше не залишилося. Ми повинні діяти негайно, ретельно і рішуче — так, як завжди діяли націонал-соціалісти.

Саме так діяв наш рух з самого свого зародження під час безлічі криз, з якими він стикався і які він долав. Націонал-соціалістична держава також діяла рішуче, коли йому загрожувала небезпека. Ми не ведемо себе як страус, який зариває голову в пісок, щоб не бачити небезпеки. У нас вистачає сміливості для того, щоб дивитися небезпеці в обличчя, щоб холоднокровно і нещадно приймати необхідні заходи і потім переходити до рішучих дій з високо піднятою головою. І як рух, і як народ, ми завжди були на висоті, коли нам була необхідна фанатична, рішуча воля для подолання та усунення небезпеки; сила характеру, здатна подолати будь-які перешкоди; глибока рішучість для досягнення нашої мети і залізне серце, здатне витримати будь-яку внутрішню і зовнішню битву. Так буде і сьогодні. Моє завдання — представити вам неприкрашену картину ситуації, а також зробити жорсткі висновки, які будуть служити керівництвом до дії для німецького уряду, так само як і для німецького народу.

На сході ми зіткнулися з серйозним військовим викликом. Криза на даний момент дуже глибока, багато в чому схожа, але не ідентична з кризою минулої зими. Пізніше ми поговоримо про причини. Зараз же ми повинні прийняти все як є і знайти та застосувати шляхи і засоби для того, щоб знову змінити ситуацію на нашу користь. Ні в якому разі не можна заперечувати серйозність ситуації. Я не хочу, щоб у вас склалося хибне уявлення про стан справ, який може призвести до помилкових висновків і дати німецькому народу помилкове відчуття безпеки, що при нинішній ситуації більш ніж недоречно.

Буря, що насувається цієї зими на наш древній континент із степів, затьмарює собою весь колишній людський та історичний досвід. Німецька армія та її союзники — це єдино можливий захист. У своїй прокламації від 30 січня Фюрер в притаманній йому серйозній та чарівній манері задав питання: що стало б з Німеччиною і Європою, якщо б 30 січня 1933 року замість націонал-соціалістів до влади прийшов буржуазний або демократичний уряд? Яка б небезпека за цим послідувала — швидше, ніж ми могли очікувати, — і що б ми протиставили їй? Десять років націонал-соціалізму було більш ніж достатньо, щоб показати німецькому народові всю серйозність небезпеки, яку більшовизм представляє на сході. Тепер всім зрозуміло, чому ми так часто говорили про боротьбу з більшовизмом на наших партійних з'їздах у Нюрнберзі. Ми гучним голосом застерігали наш німецький народ і весь світ, сподіваючись вивести західну цивілізацію із паралічу волі і духу, який вразив її. Ми намагалися відкрити їм очі на страшну небезпеку, витікаючу від східного більшовизму, який віддав у жертву терору євреїв майже 200-мільйонний народ і готувався до агресивної війни проти Європи.

Коли Фюрер наказав армії атакувати схід 22 червня 1941 року, ми всі знали, що це буде вирішальна битва цієї великої боротьби. Ми знали ризики й труднощі. Але ми також знали, що ризики й труднощі з часом збільшуються, а не зменшуються. Було без двох хвилин північ. Подальше вичікування запросто могло призвести до знищення Рейху і повної більшовизації європейського континенту.

Не дивно, що через сувору секретністы більшовицького уряду і вжитих ним заходів, що вводять в оману, ми не змогли належним чином оцінити

військовий потенціал Радянського Союзу. Тільки зараз ми бачимо його справжні масштаби. Саме тому боротьба, яку наші солдати ведуть на сході, перевершує за своєю суворістю, за своїми ризиками і труднощами всю людську уяву про неї. Вона вимагає від нас повної народної потужності. Це загроза для Райху та європейського континенту, яка затіняє собою всі колишні загрози. Якщо ми програємо, ми провалимо нашу історичну місію. Все, що ми будували і робили в минулому, меркне перед обличчям цього колосального завдання, яке стоїть безпосередньо перед німецькою армією, так само як і перед усім німецьким народом.

Я звертаюся насамперед до світової громадськості і проголошую три тези щодо нашої боротьби з більшовицькою загрозою на сході.

Перша теза: якщо б німецька армія була не в змозі знищити загрозу зі сходу, Райх ліг би перед більшовизмом, а незабаром після нього — і вся Європа.

Другий: тільки німецька армія, німецький народ та їх союзники можуть врятувати Європу від цієї загрози.

Третій: нам загрожує небезпека. Ми повинні діяти швидко й рішуче, або ж буде занадто пізно.

Розглянемо першу тезу. Більшовизм завжди відкрито проголошував свою мету: принести революцію не тільки в Європу, але й на весь світ, і кинути його в більшовицький хаос. Ця мета була очевидна з самого народження більшовицького Радянського Союзу; вона була ідеологічною і практичною метою політики Кремля. Немає жодних сумнівів, що чим ближче Сталін та інші радянські лідери підходять до виконання своїх цілей з руйнування всього світу, тим сильніше вони намагаються їх приховати і втаїти. Але нас не обдурити. Ми не з тих боязких особистостей, які немов загіпнотизований кролик чекають, поки їх не проковтне пітон. Ми воліємо своєчасно розпізнавати небезпеку і вживати дієвих заходів. Ми бачимо наскрізь не тільки теорію більшовизму, але і його практику, оскільки ми мали великі успіхи в цьому плані в нашій внутрішній боротьбі. Кремлю нас не обдурити. У нас було в розпорядженні чотирнадцять років нашої боротьби за владу та ще десять років після цього, щоб викрити його наміри і його безсоромну брехню.

Мета більшовизму — всесвітня єврейська революція. Вони хочуть втягнути Райх і Європу в хаос, використовуючи наступні за цим безнадійність і розпач, щоб встановити свою міжнародну, що ховається за маскою більшовизму, капіталістичну тиранію.

Можна навіть не говорити, що це буде означати для німецького народу. Більшовизація Райху буде означати ліквідацію всієї нашої інтелігенції та всього нашого керівництва, а також більшовицько-єврейського поневолення наших робітників. У Москві займаються пошуком робітників для відправки на примусові роботи в сибірську тундру, як сказав Фюрер у своїй прокламації за 30 січня. Повстання степів, яке спостерігаємо на фронті, і буря зі сходу щодня розбивається об наші лінії зі все зростаючою силою, — все це не що інше, як повторення історичного спустошення, яке в минулому настільки часто загрожувало цій частині світу.

Це пряма загроза існуванню всіх європейських держав. Не варто думати, що більшовизм зупиниться на кордонах Рейху, якщо він переможе. Мета його агресивної політики і агресивних воєн — це більшовизація всіх країн та народів у світі. Побачивши такі неприкриті наміри нас вже не одурманити газетними заявами з Кремля або гарантіями з Лондона і Вашингтона. Ми знаємо, що на сході ми маємо справу з пекельною політичної чортівнею, яка не визнає норм, що визначають відносини між народами і державами. Коли, наприклад, лорд Бівербрук каже, що Європу потрібно віддати радам, або коли провідний американсько-єврейський журналіст Браун цинічно додає, що большевизация Європи спроможна вирішити всі проблеми континенту, ми знаємо, що вони мають на увазі. Європейські держави стоять перед величезною проблемою. Захід в небезпеці. І не має значення, чи усвідомлюють це їх уряди та інтелектуали чи ні.

Як би то не було, німецький народ не бажає схилятися перед обличчям цієї небезпеки. Позаду радянських дивізій, що наближуються, ми бачимо єврейські загони по знищенню, а позаду них — терор, привид масового голоду і повну анархію. Міжнародне еврейство — це диявольська розкладаюча закваска, яка отримує цинічне задоволення від того, що вона вводить світ до найглибшого хаосу і руйнує стародавні культури, у створенні яких вона не брала ніякої участі.

Ми також усвідомлюємо нашу історичну відповідальність. Двотисячолітня західна цивілізація в небезпеці. Переоцінити небезпеку просто неможливо. Показово те, що коли хтось називає її по імені, міжнародне єврейство в усьому світі починає голосно протестувати. Стан речей в Європі зайшов настільки далеко, що небезпеку не можна називати небезпекою, якщо причиною її є євреї.

Це, однак, не заважає нам робити потрібні висновки. Саме це ми робили в наших колишніх внутрішніх битвах. Демократичне єврейство «Берлінер тагеблатт» і «Фоссишен цайтунг» грало на руку для комуністичного єврейства, применшуючи і занижуючи зростаючу небезпеку, а також заколисуючи наш народ, якому загрожувала небезпека, і знижуючи його здатність до опору. Ми знали, що якщо не знищити небезпеку, мільйони німців виявляться у владі голоду, злиднів і примусової праці. Ми знали, що наша частина світу може впасти і поховати під своїми руїнами древню спадщину Заходу. Такою є небезпека, яка загрожує нам сьогодні.

Моя друга теза: тільки Німецький Райх і його союзники спроможні впоратися з цією небезпекою. Деякі європейські народи, включаючи Англію, вважають, що вони достатньо сильні для того, щоб чинити ефективний опір більшовизації Європи, якщо справа дійде до цього. Ця думка є вкрай несерйозною та її навіть не треба спростовувати. Якщо навіть найсильніша військова сила в світі не може знищити загрозу більшовизму, хто тоді зможе це зробити? (Крики в Палаці спорту: «Ніхто!») У нейтральних європейських держав немає ні потенціалу, ні військових коштів, ні духовної міцності для того, щоб надати більшовизму хоча б якийсь опір. Роботоподібні дивізії більшовизму зметуть їх за кілька днів. У столицях середніх і малих європейських держав люди втішають себе тією думкою, що проти більшовизму треба озброюватися духовно (сміх у залі). Це нагадує мені про заяви буржуазних партій в 1932 році, які думали, що вони можуть боротися і виграти битву з комунізмом за допомогою духовної зброї. Це також було настільки безглуздо, що навіть не треба було спростовувати. Східний більшовизм — це не тільки теорія тероризму, це ще і практика тероризму. Він прагне до своєї мети з диявольською грунтовністю, використовуючи всі ресурси, які знаходяться в його розпорядженні, незважаючи на добробут, процвітання або мир народів, яких він безжально пригнічує. Як будуть діяти Англія і Америка, якщо

Європа, не дай боже, впаде перед більшовизмом? Чи стане Лондон переконувати більшовизм зупинитися біля Ла-Маншу? Я вже говорив, що у більшовизму є іноземні легіони у вигляді компартій у всіх демократичних державах. Жодна з цих держав не може вважати себе імунною до внутрішнього більшовизму. На недавніх додаткових виборах в палату громад (нижню палату британського парламенту) незалежний, тобто комуністичний, кандидат набрав 10741 голосів з 22371. Це сталося в окрузі, який до цього вважався оплотом консерваторів. За короткий термін 10 тисяч виборців, тобто майже половина, стали здобиччю комуністів.

Це доводить, що в Англії також є більшовицька небезпека, і вона не зникне тільки тому, що її будуть ігнорувати. Ми не віримо жодним територіальним обіцянкам, який може дати Радянський Союз. Більшовизм встановив ідеологічні, так само як і військові кордони, які становлять загрозу для всіх держав. У світу більше немає колишнього вибору: повернутися до старої роздробленості або прийняти для Європи новий порядок під керівництвом країн Осі. Єдиний вибір на даний момент — це жити під захистом країн Осі або в більшовицькій Європі.

Я твердо переконаний, що у лондонських лордів і архієпископів, які ллють сльози, немає ні найменшого наміру чинити опір більшовицькій загрозу, яка виникне в тому випадку, якщо радянська армія вступить в Європу. Єврейство настільки глибоко заразило англосаксонські держави — і духовно, і політично, — що в них зникла здатність бачити небезпеку. В СРСР єврейство ховається під личиною більшовизму, а в англосаксонських державах — під личиною плутократичного капіталізму. Євреї — фахівці з мімікрії. Вони присипляють народи-«господарі», паралізуючи їхню волю до опору. (Крики із залу: «Ми відчули це на собі!») Проведений нами аналіз цього питання привів до висновку про те, що співробітництво між міжнародною плутократією та міжнародним большевизмом — це зовсім не протиріччя, а ознака глибокої подібності. Рука псевдоцивілізованого єврейства Західної Європи тисне руку єврейства східних гетто над головою Німеччини. Європі загрожує смертельна небезпека.

Я не тішу себе надією, що мої зауваження хоч якось вплинуть на громадську думку в нейтральних і вже тим більше у ворожих державах. У

мене немає такої мети і такого наміру. Я знаю, що через труднощі на східному фронті завтрашня англійська преса люто накинеться на мене з обвинуваченням у тому, що я став подумувати про мир (гучний сміх в залі). Це не відповідає дійсності. Ніхто в Німеччині більше не думає про боязкий компроміс. Весь народ думає тільки про сувору війну. Однак, будучи виразником думки провідної нації на континенті, я маю повне право називати небезпеку небезпекою, якщо вона загрожує не лише нашій країні, але і всьому континенту. Ми, націонал-соціалісти, просто зобов'язані сповістити про спробу міжнародного єврейства занурити європейський континент в хаос і попередити про те, що в більшовизмі єврейство має терористичну військову міць, небезпеку якої просто не можна переоцінити.

Моя третя теза — це те, що небезпека загрожує саме зараз. Параліч західноєвропейських демократій перед смертельною небезпекою, що загрожує їм, є просто жахливим. Міжнародне єврейство робить все, що може, щоб посилити цей параліч. У дні нашої боротьби за владу в Німеччині єврейські газети намагалися приховати небезпеку, поки націонал-соціалізм не пробудив народ. Сьогодні те ж саме відбувається в інших країнах. Єврейство в черговий раз постає як втілення зла, спритний демон розкладання і носій міжнародного хаосу, що руйнує культуру.

Це, до речі, пояснює нашу послідовну політику стосовно євреїв. В єврействі ми бачимо пряму загрозу всім державам. Нам все одно, що роблять інші народи щодо цієї небезпеки. Однак те, що ми робимо для нашого власного захисту, — це наша особиста справа, і ми не потерпимо заперечень з боку. Єврейство — це заразна інфекція. І нехай ворожі держави лицемірно протестують проти наших антиєврейських заходів і ллють з цього приводу крокодилячі сльози — ми не перестанемо робити те, що вважаємо необхідним. У будь-якому випадку, Німеччина не збирається вставати на коліна перед цією небезпекою; навпаки, вона готова піти на найрадикальніші заходи, якщо в цьому виникне необхідність. (Після цієї фрази міністр кілька хвилин не може продовжувати через спів глядачів.)

Військові виклики, з якими Райх стикається на сході, є центром всього. Війна механізованих роботів з Німеччиною і Європою досягла своєї кульмінації. Чинячи опір страшній і безпосередній загрозі зі зброєю в руках, німецький народ і його союзники країн Осі виконують, в прямому

сенсі цього слова, європейську місію. Нашу хоробру і справедливу боротьбу з цією світової чумою не зупинити криками міжнародного єврейства, що лунають у всьому світі. Вона може і повинна закінчитися тільки перемогою. (Чути гучні вигуки: «Німецькі чоловіки, до зброї! Німецькі жінки, до роботи!»)

Трагічна Сталінградська битва є символом героїчного, мужнього опору бунту степів. Вона має не тільки військове, але і розумове та духовне значення для німецького народу. Тут наші очі вперше побачили справжню суть війни. Ми більше не хочемо тішити себе помилковими надіями та ілюзіями. Ми хочемо сміливо дивитися фактам в обличчя, якими б впертими і грізними вони ні були. Історія нашої партії і нашої держави доводить, що побачена небезпека — подолана небезпека. Важкі бої на сході, які нас чекають, будуть вестися під знаком цього героїчного опору. Для цього потрібні досі небачені зусилля наших солдатів і нашої зброї. На сході йде безжальна війна. Фюрер був правий, коли сказав, що після її закінчення не буде переможців і переможених, а будуть лише живі та мертві.

Німецький народ чудово це знає. Його здорові інстинкти допомагали йому долати щоденне сум'яття перед обличчям розумових і духовних труднощів. Ми знаємо, що бліцкриг в Польщі і кампанія на заході мали тільки мале значення для битви на сході. Німецький народ бореться за все, що у нього є. Ми знаємо, що німці відстоюють все найсвятіше, що у них є: свої сім'ї, своїх жінок і дітей, свою прекрасну і недоторкану природу, свої міста і села, свою двотисячолітню культуру — все, заради чого дійсно варто жити.

Більшовизм, зрозуміло, анітрохи не дорожить нашим народним надбанням, і він не буде піклуватися про нього, якщо раптом оволодіє ним. Наочний тому приклад — його власний народ. За останні 25 років Радянський Союз збільшив військовий потенціал більшовизму до небаченого рівня, і ми його невірно оцінили. У Росії на службі у терористичного єврейства знаходиться 200-мільйонний народ. Єврейство цинічно використало свої методи для того, щоб перетворити незворушну міцність російського народу в смертельну небезпеку для цивілізованих народів Європи. На сході до боротьби залучений весь народ. Чоловіки, жінки і навіть діти не лише працюють на військових заводах, але й

безпосередньо беруть участь у війні. 200 мільйонів людей живуть під ярмом ГПУ, частково будучи бранцями диявольської ідеології, частково — є полоненими абсолютної дурниці. Армади танків, з якими ми зіткнулися на східному фронті, є результатом 25 років соціального безправ'я і злиднів більшовицького народу. Нам потрібно відповісти аналогічними заходами, якщо ми не хочемо зазнати поразки.

Я твердо переконаний, що нам не подолати більшовицьку загрозу, якщо ми не станемо використовувати аналогічні (але не ідентичні!) методи. Німецький народ зіткнувся з самим серйозним запитом війни, а саме з необхідністю знайти в собі рішучість використовувати всі наші ресурси для захисту всього того, що у нас є, і всього того, що нам знадобиться в майбутньому.

Тотальна війна — це вимога даної хвилини. Ми повинні покласти край тому буржуазному відношенню, яке ми так часто спостерігали в цій війні: помийте мені спинку, але так, щоб мене не намочити! (Кожну фразу зустрічають зростаючі оплески і схвалення.) Нам загрожує величезна небезпека. І зусилля, з якими ми її зустрінемо, повинні бути настільки ж гігантськими. Настав час зняти лайкові рукавички і скористатися кулаками. (Гучні вигуки схвалення. Спів з балконів і партеру говорить про повне схвалення у присутніх.) Ми більше не можемо безтурботно і не в повну силу використовувати наш військовий потенціал у себе вдома і в тій значній частині Європи, яку ми контролюємо. Ми повинні використовувати всі наші ресурси, причому настільки швидко і ретельно, наскільки це можливо з організаційної і практичної точок зору. Непотрібні клопоти абсолютно недоречні. Майбутнє Європи повністю залежить від нашого успіху на сході. Ми готові відстояти Європу. У цій битві німецький народ проливає свою найціннішу національну кров. Інша частина Європи повинна хоча б допомагати нам. І, судячи з безлічі серйозних голосів, що лунають в Європі, одні це вже усвідомили. Інші все ще чогось чекають. Але їм на нас не вплинути. Якщо б небезпека загрожувала тільки для них, ми б сприйняли їх небажання як нісенітницю, що не заслуговує уваги. Проте небезпека загрожує всім нам, і кожен з нас повинен внести свій вклад. Ті, хто сьогодні цього не розуміє, завтра будуть уклінно дякувати нам за те, що ми сміливо і рішуче взялися за справу.

Нас абсолютно не турбує те, що наші вороги за кордоном стверджують, ніби наші методи ведення тотальної війни нагадують методи більшовизму. Вони лицемірно стверджують, що це означає, що з більшовизмом взагалі не треба боротися. Однак питання тут не в методі, а в цілі, а саме в усуненні небезпеки. (Оплески не затихають кілька хвилин.) Питання не в тому, гарні наші методи чи погані, а в тому, наскільки вони є успішними. Націонал-соціалістичний уряд готовий використовувати будь-які способи. І нам плювати, якщо хтось проти. Ми не маємо наміру послаблювати військовий потенціал Німеччини заходами, що підтримують високий, майже як у мирний час, рівень життя для певного класу, і тим самим наражати на небезпеку нашу військову економіку. Ми добровільно відмовляємося від значної частини нашого рівня життя, щоб посилити нашу військову економіку настільки швидко і ґрунтовно, наскільки це можливо. Це не самоціль, а засіб до цілі. Після війни наш соціальний рівень життя буде ще вище. Нам не треба імітувати більшовицькі методи, оскільки наші люди і лідери краще, ніж у них, і це дає нам величезну перевагу. Проте події показали, що нам потрібно працювати набагато більше, ніж ми працювали досі, щоб остаточно обернути війну на сході на нашу користь.

Як, між іншим, показали незліченні листи з тилу і фронту, з цим згоден весь німецький народ. Всі розуміють, що якщо ми програємо, то все буде знищено. Народ і керівництво мають намір вжити радикальні заходи. Широкі робітничі маси нашого народу зовсім не є невдоволеними тим, що наш уряд занадто жорсткий. Якщо вони чимось і невдоволені, то лише тим, що він занадто м'який. Запитайте у будь-кого в Німеччині, і він вам скаже: найрадикальніше — це всього лише достатньо радикальне, і найтотальніше — це всього лише досить тотальне для того, щоб здобути перемогу.

Тотальна війна стала справою всього німецького народу. Ніхто не має права ігнорувати висунуті нею вимоги. Мій заклик до тотальної війни від 30 січня був зустрінутий оглушливими оплесками. Тому я можу вас запевнити, що заходи, на які йде керівництво, знаходяться в повній згоді з бажаннями німецького народу — як в тилу, так і на фронті. Народ готовий нести будь-яку ношу, аж до самої важкої, йти на будь-які жертви, якщо тільки це веде до великої мети — перемоги. (Бурхливі оплески).

Це, звісно, означає, що ноша повинна розподілятися порівну. (Гучне схвалення.) Ми не можемо миритися з тією ситуацією, при якій тягар війни несе більша частина народу, в той час як його мала, пасивна частина намагається ухилитися від тягаря відповідальності. Ті заходи, які ми прийняли, і ті заходи, які нам ще належить прийняти, будуть наповнені духом націонал-соціалістичної справедливості. Ми не звертаємо уваги на клас або положення в суспільстві. Багаті й бідні, люди з вищих і нижчих шарів суспільства повинні розподіляти ношу порівну. Всі повинні виконувати свій обов'язок в цю скрутну хвилину — хочуть вони того чи ні. І ми знаємо, що народ це повністю схвалює. Вже краще зробити занадто багато, ніж занадто мало, лише б тільки це призвело до перемоги. Ще ні одна війна за всю історію не була програна через занадто велику кількість солдатів або зброї. Зате багато війн було програно через протилежне.

Настав час змусити ледарів працювати. (Бурхлива згода.) Їх потрібно вивести зі стану спокою і комфорту. Ми не можемо чекати, поки вони порозумнішають. Тоді вже може бути запізно. Сигнал тривоги повинен пролунати для всього народу. За роботу повинні взятися мільйони рук по всій країні. Ті заходи, які ми прийняли, і ті заходи, які ми приймемо зараз і про які я буду говорити дещо пізніше в цій же промові, є критичними для всього нашого суспільного та приватного життя. Окремій людині, можливо, доведеться піти на великі жертви, але вони ніщо у порівнянні з тими жертвами, на які їй доведеться піти, якщо його відмова приведе нас до страшної національної катастрофи. Краще діяти своєчасно, ніж чекати, коли хвороба пустить коріння. І не треба скаржитися на лікаря або подавати на нього в суд за тілесні ушкодження. Адже він ріже не для того, щоб вбити пацієнта, а задля того, щоб врятувати його життя.

Дозвольте мені ще раз підкреслити, що чим більші жертви, на які має піти німецький народ, тим більшою є необхідність справедливо поділити їх. Саме цього хоче народ. Ніхто не проти того, щоб покласти на себе навіть найбільш важкий тягар війни. Однак народ сильно обурюється, коли хтось намагається ухилитися від свого тягаря. Моральний та політичний обов'язок націонал-соціалістичного уряду — перешкоджати таким спробам, якщо необхідно — за допомогою драконівських покарань. (Схвалення.) М'якість тут абсолютно недоречна; з часом вона тільки

призведе до сум'яття народних почуттів і народних відносин, що буде являти собою серйозну небезпеку для бойового духу нашого суспільства.

Тому ми змушені прийняти ряд заходів, які самі по собі не є суттєвими для військової економіки, але які є необхідними для підтримки морального духу — як в тилу, так і на фронті. Оптика війни, тобто те, як речі виглядають зовні, має величезну значущість в цей четвертий рік війни. У світлі надлюдських жертв, на який фронт йде кожен день, природно очікувати, що ніхто, з тих хто в тилу, не стане відстоювати право ігнорувати війну та її вимоги. І цього вимагає не тільки фронт, але і переважна частина тилу. Заповзяті громадяни мають право очікувати того, що якщо вони працюють по десять, дванадцять, чотирнадцять годин на день, то поруч не буде ледаря, який нічого не робитиме і вважатиме їх дурнями. Тил повинен залишатися чистим і недоторканим у всій своїй повноті. Ніщо не повинно порушувати цю картину.

Звідси виникає низка заходів, які враховують оптику війни. Так, наприклад, ми розпорядилися закрити бари і нічні клуби. Я просто уявити собі не можу, щоб у людей, які виконують свій обов'язок для військової економіки, ще залишалися сили на те, щоб сидіти ночами в місцях такого роду. Звідси я можу зробити тільки один висновок — що вони ставляться до своїх обов'язків несерйозно. Ми закрили ці заклади через те, що вони стали для нас образливими, і через те, що вони порушують картину війни. Ми нічого не маємо проти розваг як таких. Після війни ми з радістю будемо дотримуватися правила: «Живи і дай жити іншим». Однак під час війни гасло має бути таким: «Бийся і дай битися іншим!»

Ми закрили також дорогі ресторани, які вимагають ресурсів, що виходять далеко за розумні межі. Цілком можливо, що дехто вважає, що під час війни найважливішим є його шлунок. Проте ми не можемо приймати до уваги таких людей. На фронті всі, починаючи з простого солдата і закінчуючи фельдмаршалом, їдять з польової кухні. Я не думаю, що це занадто багато — вимагати, щоб ми, знаходячись в тилу, приділяли увагу, принаймні, самим основним законам суспільного мислення. Коли закінчиться війна, ми знову зможемо стати гурманами. Зараз же у нас є важливіші справи турбот аніж свій шлунок.

Незліченні дорогі магазини були закриті. Часто вони просто ображали покупців. Там, як правило, і купувати-то було нічого, якщо тільки люди замість грошей не платили маслом або яйцями. Яка користь від магазинів, яким більше нема чого продавати і які тільки витрачають електроенергію, опалення і працю робітників, яких так не вистачає в інших місцях, особливо на військових заводах?

Це не виправдання — говорити, що відкритий вигляд цих магазинів справляє приємне враження на іноземців. Іноземців вразить тільки німецька перемога! (Бурхливі оплески). Кожен захоче бути нашим другом, якщо ми виграємо війну. Якщо ж ми її програємо, наших друзів можна буде порахувати на пальцях однієї руки. Ми поклали край цим ілюзіям. Ми хочемо використовувати цих, що стоять в порожніх магазинах, людей для корисної праці задля військової економіки. Цей процес вже йде повним ходом, і до 15 березня він буде завершений. Зрозуміло, він є великим перетворенням всього нашого економічного життя. Ми йдемо за планом. Ми нікого не хочемо несправедливо звинувачувати або підставляти їх під скарги й звинувачення з усіх боків. Ми лише робимо те, що необхідно. Але ми робимо це швидко і ґрунтовно.

Ми краще походимо кілька років у зношеній одежі, ніж допустимо, щоб наш народ носив лахміття століттями. Яка користь сьогодні від модних салонів? Вони використовують тільки світло, тепло і робітників. Вони з'являться знову тоді, коли закінчиться війна. Яка користь від салонів краси, які заохочують культ краси і віднімають колосальну кількість часу і енергії? У мирний час вони чудові, але під час війни вони є марною тратою часу. Коли наші солдати будуть повертатися з перемогою, наші жінки та дівчата зможуть привітати їх і без пишних нарядів! (Оплески.)

Урядові установи працюватимуть більш швидко і менш бюрократично. Залишається не дуже гарне враження, коли установа закривається рівно через вісім годин роботи, хвилина в хвилину. Не люди для установ, а установи для людей. Потрібно працювати до тих пір, поки не буде виконана вся робота. Така вимога війни. Якщо Фюрер може так працювати, то державні службовці тим більше. Якщо роботи недостатньо для того, щоб заповнити додаткові години, то тоді 10, 20 або 30 відсотків робітників можна перевести на військове виробництво і замінити інших людей для

служби на фронті. Це відноситься до всіх тилових установ. Вже одне це може зробити роботу в деяких установах більш швидкою і більш легкою. Під час війни ми повинні працювати не тільки ретельніше, але й швидше. У солдата на фронті немає тижнів на роздуми, на те, щоб вибудовувати свої думки в лінію або складати їх в запорошений архів. Він повинен діяти негайно, або ж він втратить життя. В тилу ми не втрачаємо життя, якщо працюємо повільно, зате піддаємо небезпеці життя нашого народу.

Кожен повинен навчитися приймати до уваги мораль війни та враховувати справедливі вимоги народу, який працює і б'ється. Ми не з тих, хто псує задоволення іншим, але ми також не потерпимо, щоб хтось перешкоджав нашим зусиллям.

Так, наприклад, неприпустимо, що деякі чоловіки і жінки тижнями відпочивають на курортах і в санаторіях, віднімаючи місця у солдатів, які у звільненні або у робітників, які мають право на відпустку після року важкої праці. Це неприпустимо, і цьому треба покласти край. Війна — не час для розваг. Поки вона не закінчиться, ми будемо знаходити саме глибоке задоволення в праці та битві. Тих, хто цього не розуміє сам, потрібно навчити це розуміти, а якщо необхідно — змусити. Для цього можуть знадобитися найжорсткіші заходи.

Приміром, виглядає не дуже красиво, коли ми приділяємо величезну увагу пропаганді теми «Колеса мусять крутитися заради перемоги!», і в результаті люди утримуються від непотрібних поїздок тільки для того, щоб споглядати, як безробітні шукачі задоволень отримують для себе більше місця в поїздах. Залізниця служить для перевезення військових товарів, так само як і людей, що займаються військовими справами. Відпустку заслуговують тільки ті, кому потрібно відпочити від важкої праці. У Фюрера не було жодного дня відпустки з тих пір, як почалася війна. І якщо перша особа держави ставиться до своїх обов'язків настільки серйозно і відповідально, слід очікувати, що його наслідує кожен громадянин.

З іншого боку, уряд робить все, що може, щоб надати робітникам відпочинок, так необхідний для них в ці нелегкі часи. Театри, кінотеатри та концертні зали працюють у повному обсязі. Радіо працює над розширенням і поліпшенням своєї програми. Ми не хочемо, щоб у нашого народу був похмурий, зимовий настрій. Те, що служить народові та

підтримує його бойову і робочу потужність, корисно і життєво необхідно для військової економіки. Ми хочемо усунути зворотнє. Тому, для того щоб врівноважити заходи, про які я говорив вище, я наказав, щоб кількість культурних і духовних установ, які службать для людей, було не зменшено, а збільшено. Поки вони допомагають, а не заважають військовій економіці, уряд має їх підтримувати. Це відноситься і до спорту. Спорт в даний час не тільки для певних кіл; це справа всього народу. Звільнення атлетів від військової служби недоречно. Мета спорту — загартовувати тіло, причому для того, щоб використовувати його відповідним чином тоді, коли народу це найбільше необхідно.

Фронт поділяє наші бажання. Весь німецький народ палко нас підтримує. Він більше не має наміру миритися з речами, які тільки забирають час і ресурси. Він не буде миритися зі складними анкетами з кожного питання. Він не хоче забивати собі голову тисячами дрібниць, які в мирний час, може бути, і важливі, але під час війни відступають на другий план. Також немає потреби постійно нагадувати йому про його борг, ставлячи в приклад величезні жертви наших солдатів під Сталінградом. Він знає, що йому робити. Він хоче, щоб всі, начальники й прості працівники, багаті й бідні, поділяли спартанський спосіб життя. Фюрер дає всім нам приклад, якому повинен слідувати кожен. Він не знає нічого, крім турбот. Ми не хочемо залишати все це йому одному, а хочемо взяти у нього ту частину, з якою ми спроможні впоратися.

Сьогодення для кожного справжнього націонал-соціаліста разюче нагадує період боротьби (1919-1932 рр., коли націонал-соціалістична партія боролася за владу в Німеччині). Ми завжди діяли саме так. Ми йшли з народом крізь вогонь і воду, і саме тому народ йшов за нами. Ми завжди несли наш тягар разом з народом, і тому він був для нас не важким, а легким. Народ хоче, щоб його вели. Ніколи ще в історії народ не підводив відважне й сильне керівництво в критичний момент.

Дозвольте мені у зв'язку з цим сказати кілька слів про практичні заходи в рамках нашої тотальної війни, які ми вже прийняли.

Завдання полягає в тому, щоб звільнити солдатів для фронту, а робітників — для військової промисловості. Це першочергові цілі, нехай навіть вони будуть досягнуті за рахунок рівня нашого суспільного життя. Це не означає,

що наш рівень життя буде постійно знижуватися. Це всього лише засіб для досягнення мети — тотальної війни.

В результаті цієї кампанії для сотень тисяч людей було скасовано звільнення від військової служби. Звільнення надавалося тому, що у нас було недостатньо кваліфікованих робітників для заповнення посад, які залишилися вільними, якщо б звільнення було скасовано. Причина для наших нинішніх заходів — мобілізація необхідних працівників. Ось чому ми звернулися до чоловіків, які не працюють на військовому виробництві, та до жінок, які не працюють взагалі. Вони не можуть ігнорувати, і вони не будуть ігнорувати наш заклик. Трудові обов'язки для жінок досить широкі. Це, втім, не означає, що працювати повинні тільки ті, кого зобов'язує закон. Вітаються всі бажаючі. Чим більше людей буде працювати на військову економіку, тим більше солдатів для фронту можна буде отримати.

Наші вороги заявляють, що німецькі жінки неспроможні замінити чоловіків у військовій економіці. Це може бути справедливо для певних областей, що вимагають важкої праці. Але я переконаний, що німецька жінка сповнена рішучості зайняти місце, залишене чоловіком, який пішов на фронт, причому зробити це якомога швидше. Нам немає потреби вказувати на приклад більшовизму. Роками мільйони кращих німецьких жінок успішно працювали на військовому виробництві, і вони з нетерпінням чекають, щоб до них приєдналися й інші жінки, щоб їм допомогти. Всі ті, хто долучається до роботи, тим самим лише приносить відповідну подяку тим, хто воює на фронті. Сотні тисяч жінок вже приєдналися, і сотні тисяч приєднаються в майбутньому. Ми сподіваємося незабаром звільнити армії робітників, які, в свою чергу, звільнять армії солдатів, які воюють на фронті.

Я був би невисокої думки про німецьких жінок, якби думав, що вони не хочуть прислухатися до мого заклику. Вони не будуть намагатися слідувати букві закону або прослизнути крізь залишені лазівки. Деякі, хто спробує це зробити, нічого не доб'ються. Ми не будемо дивитися на довідки від лікарів. Також ми не будемо слухати виправдання тих жінок, які стверджують, що їх чоловік, родич чи близький друг потребує допомоги, — лише б тільки ухилитися від роботи. На це ми реагутиватимемо відповідно. Деякі, хто спробує на це піти, тільки втратять повагу оточуючих. Люди

станують їх зневажати. Так, ніхто не вимагає, щоб жінка, яка не має необхідної фізичної сили, йшла працювати на танковий завод. Однак у військовій промисловості є багато інших занять, які не вимагають великих фізичних зусиль і які жінка зможе виконувати, навіть якщо вона походить з вищих кіл. Немає нікого, хто був би занадто гарний для роботи, і перед нами стоятиме вибір — або відмовитися від того, що у нас є, або втратити все.

Настав час запитати у жінок, які мають прислугу, чи дійсно вона їм необхідна. Піклуватися про дім і дітей можна і самому, тим самим звільнивши прислугу для інших справ, або ж довірити будинок і дітей турботам прислуги або Ен-Ем-Фау (NSV, партійна благодійна організація) і піти працювати самій. Життя може здаватися не таким приємним, як за мирних часів. Однак зараз не мир, а війна. Жити в комфорті ми зможемо після того, як виграємо війну. Зараз же ми повинні жертвувати нашим комфортом заради перемоги.

Солдатські дружини це вже точно розуміють. Вони знають, що їх борг перед своїми чоловіками — підтримувати їх, виконуючи роботу, що має значущість для військових цілей. Перш за все це справедливо для сільського господарства. Дружини селян повинні дати гарний приклад. Як чоловіки, так і жінки повинні бути впевнені, що під час війни ніхто не працює менше, ніж у мирний час; навпаки, в кожній галузі треба працювати ще більше.

При цьому не варто припускатися помилки і залишати все на опіку уряду. Уряд може тільки встановлювати загальні керівні принципи. А от втілювати ці принципи в життя — це вже справа робітників, під надихаючим керівництвом партії. Причому діяти потрібно швидко.

Слід піти далі законних вимог. «Доброволець!» — ось наше гасло. Як гауляйтер Берліна, я звертаюся зараз, перш за все, до моїх берлінських товаришів. Вони показали стільки прикладів благородної поведінки та відваги під час війни, що і зараз вони не підведуть. Їх практична поведінка і бадьорий настрій всупереч війні вибороли їм добре ім'я в усьому світі. І це добре ім'я потрібно зберігати і зміцнювати! Якщо я закликаю моїх берлінських товаришів робити роботу швидко, ретельно і без скарг, то я знаю, що вони мене послухають. Ми не хочемо скаржитися на повсякденні

труднощі або бурчати один на одного. Навпаки, ми хочемо вести себе не тільки як мешканці Берліну, але і як німці, а саме працювати, діяти, брати ініціативу в свої руки і робити щось, а не надавати це робити для когось іншого.

Невже хоч одна німецька жінка захоче проігнорувати мій заклик за рахунок тих, хто воює на фронті? Невже хтось захоче поставити свій особистий комфорт вище національних зобов’язань? Невже хтось у світлі страшної небезпеки, яка загрожує нам, стане думати про свої приватні потреби, а не про вимоги війни?

Я з презирством відкидаю ворожу заяву, згідно якої ми наслідуємо більшовизм. Ми не хочемо наслідувати більшовизм — ми хочемо перемогти, які б засоби для цього не знадобилися. Німецька жінка краще за інших зрозуміє, що я маю на увазі, бо вона вже давно знає, що війна, яку сьогодні ведуть наші чоловіки, — це, насамперед, війна задля захисту її дітей. Те найсвятіше, що у неї є, охороняється найціннішою кров'ю нашого народу. Німецька жінка повинна за власною ініціативою заявити про свою солідарність з бійцями-чоловіками. Вона повинна вступити в ряди мільйонів робітників у тилу армії, причому зробити це завтра, а не післязавтра. Поміж німецьких людей має пройти річка готовності. Я сподіваюся, що владі повідомить про себе незліченна кількість жінок і, передусім, чоловіків, які не виконують важливої роботи для фронту. Той, хто дає швидко, дає вдвічі більше.

Наше спільне господарство стає все більш міцним. Це торкається, в особливості, страхової та банківської систем, податкової системи, газет і журналів, які мають значення для правильної військової економіки, а також малозначної партійної та урядової діяльності; крім того, це вимагає ще більше спростити наш спосіб життя.

Я знаю, що велика частина нашого народу йде на великі жертви. Я розумію їхні жертви, і уряд намагається забезпечити їм необхідний прожитковий мінімум. Але дехто має залишитися, і дехто повинен нести тягар. Коли війна закінчиться, ми знову відбудуємо те, від чого відмовляємося, з ще більшою щедрістю і ще прекрасніше, і держава в цьому нам допоможе.

Я рішуче відкидаю звинувачення в тому, що наші заходи знищать середній клас або ж призведуть до монополізації економіки. Після війни середній клас поверне собі свої економічні та соціальні позиції. Нинішні ж заходи необхідні для військової економіки. Їх мета — не змінити структуру економіки, а лише виграти війну якомога швидше.

Я не сперечаюся з тим, що в майбутні тижні наші заходи викликають тривогу. Вони додадуть нам друге дихання. Ми готуємо фундамент для майбутнього літа, не звертаючи уваги на погрози і хвастощі ворога. Я щасливий розкрити цей план перемоги (бурхливі оплески) німецького народу. Він не тільки приймає ці заходи, він їх сам зажадав; він вимагав їх сильніше, ніж коли-небудь раніше під час війни. Народ хоче дій! Настав час для цього! Ми повинні використовувати наш час для того, щоб підготувати майбутні сюрпризи.

Я звертаюся зараз до всього німецького народу і, зокрема, до партії, як керівник тоталізації нашої внутрішньої військової економіки. Це не перша серйозна задача, з якою ви зіткнулися. І, щоб з нею впоратися, ви повинні привнести сюди традиційний революційний натиск. Вам доведеться мати справу з лінню і ледарством, які час від часу можуть проявлятися. Уряд видав загальні директиви і в найближчі тижні видасть додаткові директиви. Про дрібні питання, які не містяться в цих директивах, повинен подбати народ під керівництвом партії. Для кожного з нас понад усе стоїть один моральний закон: не робити нічого, що шкодить військовій економіці, і робити все, що наближає перемогу.

В минулі роки ми часто згадували приклад Фрідріха Великого в газетах і на радіо. Ми не мали права так чинити. Бо згідно Шліффену, незадовго до початку Третьої Сілезької війни п'ять мільйонів пруссаків Фрідріха Другого протистояли 90 мільйонам європейців. На другому році страшної Семирічної війни він зазнав поразки, яка потрясла Пруссію до самої основи. У нього ніколи не було достатньої кількості солдатів і зброї, щоб битися, не ризикуючи при цьому всім. Його стратегія завжди полягала в імпровізації. Однак його принципом було нападати на ворога кожен раз, коли це було можливо. Так, у нього були й поразки, але головним було не це. Що було головним, так це те, що великий король залишався нескореним; що мінливий рок війни був не здатний його похитнути, що

його серце долало всі небезпеки. В кінці Семирічної війни йому був 51 рік, він залишився без зубів, його мучили подагра йі тисячі болячок, однак він стояв над спустошеним полем бою, як переможець. Як можна порівнювати нашу ситуацію з його?! Давайте покажемо таку ж волю і рішучість, яку показав він, і, коли прийде час, давайте діяти так, як діяв він, залишаючись непохитними, незважаючи ні на які примхи долі, і давайте, так само як і він, здобудемо перемогу навіть при самих несприятливих обставинах! І давайте ні на мить не сумніватися у величі нашої справи!

Я твердо переконаний, що німецький народ був глибоко вражений ударом долі під Сталінградом. Він глянув в обличчя суворої і безжалісної війни. Тепер він знає страшну правду і сповнений рішучості слідувати за Фюрером крізь вогонь і воду! (Глядачі встають і немов океан починають виспівувати: «Фюрер, наказуй — ми йдемо за тобою! Хай живе наш Фюрер!» Міністр не може продовжувати кілька хвилин.)

В останні дні англійська та американська преса багато писала відносно німецького народу під час кризи. Схоже, англійці думають, що вони знають німецький народ набагато краще, ніж ми, його керівництво. Вони дають лицемірні поради щодо того, що нам робити і чого не робити. Вони думають, що сьогоднішній німецький народ — це той же німецький народ, що і в листопаді 1918 року, який став жертвою їх переконливою брехні. Мені немає потреби доводити брехливість їхніх тверджень. Це зробить німецький народ, який бореться та працює.

Втім, мої німецькі товариші, для того щоб ще більше прояснити ситуацію, я хочу задати вам декілька питань. Я хочу, щоб ви відповіли на них в міру ваших знань, згідно вашої совісті. Після того, як 30 січня аудиторія зустріла мене оплесками, наступного дня англійська преса повідомила, що все це було пропагандистським шоу, не відображаючим справжньої думки німецького народу. (Спонтанні вигуки «Фу!», «Брехня!» «Нехай вони самі сюди приїдуть! Вони дізнаються, що це не так!») Я запросив на сьогоднішнє зібрання типових представників німецького народу, в кращому сенсі цього слова. (Слова міністра супроводжувалися бурхливими оплесками, які посилилися, коли він перейшов до присутніх представників армії.) Переді мною — ряди поранених німецьких солдатів зі Східного фронту, без ніг і без рук, з пораненими тілами, які втратили зір, що прийшли з

доглядальницями, чоловіки у розквіті сил з милицями. П'ятдесят з них носять Лицарський Хрест з Дубовим Листям, будучи яскравими прикладами нашої боротьби на фронті. За ними — робітники з берлінських танкових заводів. За ними — партійні службовці, солдати, лікарі, вчені, артисти, інженери і архітектори, вчителі, чиновники та службовці установ, горді представники кожної галузі нашого інтелектуального життя, які навіть посеред війни творять чудеса людського генія.

Я бачу в Палаці спорту тисячі німецьких жінок. Тут є і молодь, і люди похилого віку. Жоден клас, жодна професія, жоден вік не залишилися без запрошення. Я можу з усією впевненістю сказати, що переді мною зібралася показова вибірка німецького населення — як з тилу, так і з фронту. Чи це Так? Так чи ні? (Що діється в Палаці спорту — рідкісне видовище навіть для цієї старої бойової арени націонал-соціалізму. Маси людей схоплюються на ноги. Тисячоголосий ураган вигукує «Так!» Учасники відчувають стихійний народний референдум і волевиявлення.) Ви, мої слухачі, на даний момент являєте собою весь народ. Я хочу задати вам десять питань, на які ви відповісте за німецький народ на весь світ, але перш за все для наших ворогів, які слухають нас по радіо. (Слова міністра можна розчути тільки з великим трудом. Збудження натовпу досягло кульмінації. Кожне питання подібне до гострої бритви. Кожен з учасників відчуває, що звертаються особисто до нього. На кожне питання присутні відповідають з повною співучастю і ентузіазмом. Палац спорту оголошується єдиним вигуком схвалення.)

Англійці стверджують, ніби німецький народ втратив віру в перемогу.

Я питаю вас: чи ви вірите, разом з Фюрером і нами, в повну і остаточну перемогу німецького народу?

Я питаю у вас: чи маєте ви намір йти за Фюрером крізь вогонь та воду до перемоги й чи готові ви взяти на себе навіть найважчого особистого тягаря?

Друга. Англійці кажуть, ніби німецький народ втомився воювати.

Я питаю у вас: чи ви готові йти за Фюрером як фаланга тилу, стоячи позаду армії, і вести війну з фанатичною рішучістю, незважаючи ні на які повороти долі, до тих пір поки перемога не буде нашою?

Третє. Англійці стверджують, ніби у німецького народу більше немає бажання приймати зростаючі вимоги уряду до праці на військові цілі.

Я питаю у вас: чи маєте ви і весь німецький народ працювати, якщо Фюрер накаже, 10, 12 і, в разі необхідності, 14 годин на день і віддати все для перемоги?

Четверте. Англійці стверджують, ніби німецький народ не схвалює прийняті урядом заходи з тотальної війни. Ніби він хоче не тотальної війни, а капітуляції! (Крики: Ні! Ні за що!)

Я питаю у вас: чи ви хочете тотальної війни? Якщо буде потрібно, чи хочете ви ще більш тотальної і радикальної війни, ніж ви взагалі можете сьогодні уявити?

П'яте. Англійці стверджують, ніби німецький народ втратив віру у Фюрера.

Я питаю у вас: чи довіряєте ви Фюреру ще більш міцніше і непохитніше, ніж раніше? Чи готові ви цілком і повністю йти за ним, куди б він не пішов, і робити все, що тільки потрібно для доведення війни до переможного кінця? (Багатотисячний натовп піднімається як один, проявляючи безпрецедентний ентузіазм. Тисячі голосів зливаються в один: «Фюрер, наказуй — ми йдемо за тобою!» Палац стрясає хвиля вигуків «Хайль!» Немов по команді, піднімається ціле море прапорів, як найвищий вираз урочистої миті, коли натовп віддає честь Фюреру.)

Шосте. Я питаю у вас: чи ви готові відтепер віддавати всі свої сили для забезпечення східного фронту людьми і озброєнням, необхідними йому для того, щоб завдати більшовизму смертельний удар?

Сьоме. Я питаю у вас: чи присягаєте ви урочисто перед фронтом, що тил надійно стоїть за ним і що ви віддасте йому все, що йому потрібно для перемоги?

Восьме. Я питаю у вас: чи хочете ви, особливо жінки, щоб уряд робив все можливе, щоб спонукати німецьких жінок віддати всі свої сили роботі задля військової економіки, а також звільнити чоловіків для фронту скрізь, де це тільки можливо, тим самим надавши допомогу чоловікам на фронті?

Дев'яте. Я питаю вас: чи схвалите ви, в разі необхідності, найрадикальніші заходи проти невеликої купки ухильників і спекулянтів, які роблять вигляд, ніби зараз не війна, а мир, і використовують народну потребу в своїх корисливих цілях? Чи згодні ви, що ті, хто завдає шкоди військовій економіці повинні позбутися голови?

Десяте, і останнє. Я питаю вас: чи згодні ви, що перш за все під час війни, згідно до платформи націонал-соціалістичної партії, всі повинні мати однакові права і обов'язки, що тил повинен нести важкий тягар війни спільно і що тягар слід порівну розділити між начальниками й простими службовцями, між багатими й бідними?

Я задав питання, і ви мені на них відповіли. Ви — частина народу, і ваші відповіді — це відповіді німецького народу. Ви сказали нашим ворогам те, що вони повинні були почути, щоб у них не було ніяких ілюзій та помилкових ідей.

Зараз, так само як і в перші години нашого правління і в наступні десять років, ми тісно згуртовані з німецьким народом. За нами — наймогутніший союзник на всій землі, сам народ, і він сповнений рішучості йти за Фюрером, що б не трапилося. Він готовий нести найважчий тягар, лише б це призвело до перемоги. Яка сила на землі зможе перешкодити нам досягти цієї мети? Ми повинні перемогти і ми переможемо! Я стою зараз перед вами не тільки як представник уряду, але і як представник народу. Навколо мене — мої старі партійні товариші, що займають високі народні та урядові посади. Поруч зі мною сидить мій товариш Шпеєр. Фюрер доручив йому вкрай важливе завдання з мобілізації німецької військової промисловості і постачання до фронту всієї необхідної зброї. Поруч зі мною сидить мій товариш Лей. Фюрер поклав на нього керівництво німецькими робітниками, включаючи навчання їх постійної роботи задля військової економіки. Ми у глибокому боргу перед нашим товаришем Заукелем, якому Фюрер доручив доставити до Райху сотні тисяч робітників для підтримки нашого народного господарства; це те, що наш ворог зробити неспроможний. З нами також всі керівники партії, армії і уряду.

Ми — діти народу, згуртовані самим критичним моментом за всю нашу національну історію. І ми обіцяємо вам, обіцяємо фронту, обіцяємо Фюреру, що ми перетворимо тил в таку силу, якій Фюрер і його солдати

зможуть повністю довіряти. Ми урочисто клянемося, що будемо робити в нашому житті і роботі все, що необхідно для перемоги. Ми наповнимо наші серця політичним завзяттям, вічним вогнем, який палав під час великих битв партії і держави. Ніколи під час цієї війни ми не дозволимо собі стати жертвою брехливої та лицемірною об'єктивності, яка стільки разів приносила великі нещастя для німецького народу протягом його історії!

Коли почалася війна, ми звернули наш погляд до народу і тільки народу. Те, що служить його боротьбі за життя, — добре, і це треба заохочувати. Те, що шкодить його боротьбі за життя, — погано, і це треба усувати і викорінювати. З гарячим серцем і холодною головою ми подолаємо нелегкі проблеми цієї стадії війни. Ми на шляху до остаточної перемоги. І ця перемога спочиває на вірі в Фюрера.

Цього вечору я хочу ще раз нагадати всьому народові про його обов’язок. Фюрер чекає, що наші майбутні вчинки затьмарять усе, що ми робили досі. Ми не хочемо обдурити його очікувань. Так само, як ми пишаємося ним, він повинен пишатися нами.

Великі кризи і потрясіння в народному житті показують, хто справжній чоловік і хто справжня жінка. У нас більше немає права говорити про слабку стать, бо обидві статі виявляють однакову рішучість і однакову духовну міць. Народ готовий на все. Фюрер наказав, і ми підемо за ним. У цю годину національних роздумів і міркувань ми твердо й непохитно віримо в перемогу. Ми бачимо її перед собою; нам треба тільки простягнути до неї руку. Ми повинні навчитися підкоряти для неї усе. Таким є обов’язок даної хвилини. І наше гасло повинно бути таким: «Прокинься, народе, і нехай вдарить буря!» (Заключні слова міністра потонули у нескінченних бурхливих оплесках.)

Розділ 4

Мімікрія

Стаття, опублікована в націонал-соціалістичній газеті «Das Reich» 20 липня 1941 року, незабаром після початку війни Німеччини з СРСР. Один із найбільш лютих та вдалих нападів Геббельса на євреїв.

Енциклопедична довідка. Мімікрія (від грец. mimikos — наслідувальний), у тварин один з видів забарвлення покривів тіла, при якому тварина схожа на предмети навколишнього середовища, рослини, на неїстівних або хижих тварин. Сприяє збереженню тварини в боротьбі за існування. У переносному значенні: безпринципне пристосування до навколишніх суспільних умов. Один з найвідоміших прикладів тварини, що володіє мімікрією — хамелеон.

Євреї — майстри підлаштовуватися під оточення, при цьому вони анітрохи не змінюють своєї натури. Вони — хамелеони. Вони володіють природним чуттям, що дозволяє їм відчувати небезпеку, а їх прагнення до самозбереження, як правило, дає їм належні шляхи та способи для уникнення небезпеки без жодного ризику для свого життя, і без необхідності при цьому бути сміливими. Виявити їх підступні й слизькі методи не так-то легко. Потрібно бути досвідченим спеціалістом з євреїв (євреологом), щоб зрозуміти, що відбувається. Коли їх викривають, їхня

відповідь проста і примітивна. Вона полягає в неймовірному нахабстві, яке приносить плоди, оскільки більшість людей навіть не припускає, що можна бути таким нахабним. Шопенгауер якось сказав, що єврей — майстер брехні. Він такий великий спеціаліст зі спотворення істини, що може сказати своєму ні про що не підозрюючому опонентові прямо протилежне істині, навіть щодо самого зрозумілого питання. Він робить це з таким вражаючим нахабством, що збиває слухача з пантелику; в цей момент єврей, як правило, перемагає.

Євреї звуть це хуцпою. Хуцпа — це чисто єврейський вираз, який просто не перекладається на будь-яку іншу мову, оскільки хуцпа — це поняття, яке можна виявити тільки серед євреїв. В інших мовах не потрібно було вигадувати таке слово, оскільки цей феномен для них є незнайомим. Хуцпа — це безмежна, брутальна й неймовірна нахабність і безсоромність.

Після того як ми мали сумнівне задоволення зіткнутися з євреями, ми мали більш ніж достатньо прикладів типовою єврейської риси характеру, званої ними хуцпой. Боягузи стали героями, а порядні, працьовиті й відважні люди — мерзенними ідіотами або дурнями. Жирні і спітнілі біржовики підносили себе комуністами, які рятують світ, а бравих солдатів зображували як тварин. Нормальні сім'ї з глузуванням називали розплідниками, в той час як полігамію розхвалювали як вищу форму людського розвитку. Найогидніший мотлох, який тільки міг створити людський розум, представлявся як велике мистецтво, в той час як справжнє мистецтво презирливо називали кітчем. Вбивця був не злочинцем, а жертвою.

Такою була система громадського обману, яка, якщо її застосовувати достатньо довго, калічить народ як в культурному, так і в духовному плані і з часом пригнічує будь-який вид оборони. До націонал-соціалізму Німеччина була прямо посеред цієї смертельної небезпеки. Якби наш народ в самий останній момент не прийшов до тями, то наша країна дозріла б для більшовизму — самої страшної інфекції, якою євреї можуть заразити народ.

Більшовизм — це також вираження єврейської хуцпи. Буйним єврейським партійним лідерам й хитрим єврейським капіталістам вдалися до самого безсоромного тактичного ходу, який тільки можна собі уявити. Вони

підняли на класову боротьбу так званий пролетаріат, нещадно роздуваючи справжні й вигадані проблеми. Їх метою було загальне панування євреїв. Жорстока плутократія використовувала соціалізм задля встановлення жорстокої фінансової диктатури. Світова революція мала поширити цей експеримент з Радянського Союзу на весь світ. Результатом цього стало би світове панування євреїв.

Націонал-соціалістична революція стала смертельним ударом по цій спробі. І після того як міжнародне єврейство зрозуміло, що їхньої агітації вже недостатньо для того, щоб захопити різні європейські народи, вони вирішили дочекатися війни. Вони хотіли, щоб та тривала як можна довше, щоб після її закінчення вони змогли встановити більшовицький терор і більшовицьке насильство над ослабленою, виснаженою і безпорадною Європою. Такою була мета московських більшовиків від самого початку війни. Вони хотіли вступити до неї тільки тоді, коли б для них була гарантована легка й надійна перемога, стримуючи між тим достатню кількість німецьких військ, щоб не дати Німеччини домогтися остаточної перемоги на заході. Можу уявити собі волання сказу в Кремлі, коли в один недільний ранок вони виявили, що меч Фюрера розрізав їх павутину, виткану з брехні та інтриг.

До того моменту єврейські більшовицькі керівники хитро трималися на задньому плані — ймовірно, помилково вважаючи, що так вони зможуть нас обдурити. Літвінов і Каганович рідко коли з'являлися на публіці. За лаштунками, однак, вони робили свою підлу роботу. Вони намагалися переконати нас в тому, що єврейські більшовики в Москві і єврейські плутократи в Лондоні і Вашингтоні — це вороги. При цьому, однак, вони потайки планували нас задушити. Це доводиться тим, що вони погоджували один з одним той момент, коли їх диявольська гра буде розкрита. Необізнані народи, і з іншого боку, безсумнівно вражені такою перспективою, заспокоювалися за допомогою тактичних заходів.

Так, наприклад, в Москві євреї скасували Союз войовничих безбожників — при тому, що всього лише декількома днями раніше бути членом цієї організації для провідних радянських «шишок» було справою честі. Відтепер релігійна свобода гарантувалася у всьому СРСР. У світовій пресі ширилися брехливі новини, які оголошували, крім іншої брехні, що в

(радянських) церквах знову дозволили молитися. Англійці так і не наважилися програвати Інтернаціонал ночами на своєму радіо, оскільки Іден зробив цікаву заяву, згідно з якою більшовики були не союзниками, а всього лише соратниками по боротьбі. На даний момент Інтернаціонал для британського народу — це вже занадто, але вони зі шкіри геть лізуть, щоб представити Сталіна великим державним діячем і чудовим соціальним реформатором, якого можна порівняти хіба що тільки з Черчіллем. Вони роблять все можливе, щоб знайти й інші подібності між славними демократіями Москви і Лондона.

Що цікаво, в цьому відношенні вони не так вже й далекі від істини. Різними вони можуть здаватися тільки недосвідченим людям. Для експертів ж вони схожі як дві краплі води. І тут, і там працюють євреї — неважливо, на сцені або за лаштунками. Коли вони моляться у Москві та виспівують Інтернаціонал у Лондоні, вони роблять те, що євреї робили завжди. Вони займаються мімікрією. Вони підлаштовуються під навколишнє середовище — повільно, крок за кроком — так, щоб не потривожити і не розбудити інших. Вони дуже злі на нас за те, що ми їх викрили. Вони знають, що ми розпізнаємо їхню суть. Єврей відчуває себе в безпеці тільки тоді, коли він може залишатися невидимим. Він скаженіє, коли розуміє, що його було розкрито. Досвідчений експерт з євреїв (євреолог) завжди зможе розпізнати у образах і скаргах добре відомі старозавітні спалахи ненависті. Вони вставали у нас на шляху так часто, що втратили всієї своєї оригінальності. Для нас вони представляють тільки психологічний інтерес. Ми спокійно чекаємо, поки лють євреїв не досягне своєї нижчої точки. Після цього вони починають розвалюватися. Вони мелють усіляки нісенітниці і тим самим викривають себе.

Передачі, які транслюються по радіо «Москва» і радіо «Лондон», так само як і статті, що з'являються в більшовицьких та плутократичних органах друку, просто не піддаються опису. Лондон завжди віддавав перевагу Москві, яка дозволяє йому зберігати вихованість і змішуватися з ландшафтом. Московські євреї вигадують брехню і всілякі злочини, а лондонські євреї поширюють їх, втілюючи у форму оповідань, придатних для простодушних буржуа. Роблять вони це, зрозуміло, тільки з почуття професійного обов’язку. Страшні злочини у Лемберзі (Львові), які потрясли весь світ, більшовиками, звичайно ж, не здійснювалися, а є вигадкою

Міністерства пропаганди. І неважливо, що німецька кінохроніка надала всьому світу докази. Ми, зрозуміло, пригнічуємо мистецтво і науку, зате більшовизм є справжнім центром культури, цивілізації й людяності. Особисто нам принесло велике задоволення недавня заява радіо «Москва». Воно було до того жалюгідним і смішним, що лунало майже як похвала. Ми вважаємо, що єврейський оратор пам'ятає старі добрі берлінські часи. Якщо з пам'яттю у них все в порядку, то вони повинні пам'ятати, що за всі їхні образи зрештою доводиться тримати відповідь. Кожен вечір вони оголошують, що хочуть дати нам в ніс, нам та всім іншим фашистським свиням. Що ж, панове, мріяти не шкідливо! Все це сильно нагадує якусь трагікомедію. Євреї говорять так, ніби вони справді сильні, але скоро вони зберуть свої манатки й дременуть від наступаючих німецьких солдатів. «Qui mange du juif, en meurt!» — «Хто годуватиметься з рук єврея, той загине!»

Можна з повною впевненістю сказати, що всі ті, на чиєму боці євреї, вже програли. Вони — найкращий стовп прийдешньої поразки. Вони несуть насіння руйнування. Вони сподівалися, що ця війна призведе до останнього відчайдушного удару по націонал-соціалістичній Німеччині та пробудженій Європі. Вони потерплять крах. Вже сьогодні ми починаємо чути по всьому світу голоси зневірених та підкорених народів: «Усьому виною — євреї! Усьому виною — євреї!»

Суд, який винесе вирок, буде страшний. Нам нічого не потрібно робити самим. Це відбудеться лише тому, що це має статися.

Кулак пробудженої Німеччини вже розбив цю расову гидоту, і за ним неодмінно буде кулак пробудженої Європи. І тоді мімікрія євреям не допоможе. Їм доведеться постати перед своїми обвинувачами. Суд народів буде судити свого гнобителя.

І настане удар — безжалісний і нещадний. Світовий ворог впаде, і Європа знайде світ.

Розділ 5

Посібник для майбутніх фюрерів

Дві невеличкі статті Геббельса про якості, якими повинен володіти вождь. Двадцять порад для диктатора та тих, хто хоче ним стати. «Der Angriff», 1 вересня 1932 р.

1. Для диктатури потрібні три речі: людина, ідея та послідовник, готовий жити заради людини та ідеї і, якщо необхідно, віддати за них життя. За відсутності людини диктатура безнадійна; за відсутності ідеї — неможлива; якщо ж відсутній послідовник, то така диктатура — просто невдалий жарт.

2. Диктатура при необхідності може йти проти парламенту, але вона ніколи не повинна йти проти народу.

3. Сидіти на багнетах не дуже-то зручно.

4. Первинне завдання диктатора — зробити популярним те, чого він хоче, привівши волю народу у відповідність зі своєю. Тільки в цьому випадку широкі маси згодом підтримають його і приєднаються до його лав.

5. Найвищий обов'язок диктатора — соціальна справедливість. Якщо люди відчуватимуть, що диктатор являє собою нечисленну велику буржуазію, яка не має нічого спільного з ними, то вони будуть бачити в диктаторі найлютішого ворога і швидко його скинуть.

6. Диктатури зможуть врятувати народ у тому випадку, якщо вони будуть знати способи кращі від колишніх форм правління, з якими вони борються, і якщо їхня влада буде настільки міцно спиратися на народ, що вони будуть залежати не від зброї, а від своїх послідовників.

7. Диктатору не потрібно йти за волею більшості. Однак він повинен бути спроможним використати волю народу.

8. Керувати партіями і масами — це те ж саме, що правити народом. Той, хто губить партію, приведе народ на край прірви. Політичне вміння зовсім

не полягає у використанні нечесних методів для отримання міністерської посади за рахунок інших.

9. Диктатури повинні вміти виживати за рахунок власних духовних ресурсів. Неприпустимо, якщо все добре в їхніх ідеях походить від опонентів, а все те, що не походить від опонентів, є поганим.

10. Не варто соромитися здатності говорити. Це є ганебним тільки тоді, коли слова не підкріплюються справами. Красиво говорити — добре. Сміливо робити — ще краще. Типовий реакціонер, як правило, не вміє ні говорити, ні діяти. Йому якимось чином вдалося отримати владу, але він поняття не має, що з нею робити.

11. Ніщо не є таким чужим диктаторському мисленню, як буржуазна концепція об'єктивності. Диктатура суб'єктивна вже по самій своїй суті. Вона обов'язково встає на чию-небудь сторону. Якщо вона за біле, вона повинна бути проти чорного. Якщо ж другого не відбувається, виникає небезпека того, що люди почнуть сумніватися в її чесності з приводу першого.

12. Диктатура відкрито говорить про те, що вона собою являє і чого вона хоче. Ніщо так не чуже для неї, як ховатися за суто зовнішньою стороною. У неї є сміливість не тільки діяти, але й робити заяви.

13. Диктатури, що ховаються за законом, щоб надати собі видимість законності, нехай навіть їх дії свідчать про протилежне, довго не протягнуть. Вони загинуть через свою некомпетентність, залишивши по собі хаос та сум'яття.

14. Тільки ті, кому не вистачає сміливості вступити в партію, хваляться, що вони вище партії. Коли руйнуються світи, коли тремтять основи, коли революційний запал охоплює цілі народи і держави, потрібно вступити в партію, потрібно бути за чи проти. Той, хто стоїть на півдорозі, буде розідраний протиріччями, ставши жертвою власної нерішучості.

15. Це може звучати смішно, але це дійсно так: сутність диктатора не повинна залежати від його імені. Можна правити, навіть якщо ти Іванов чи Петров. А за право отримати звання потрібно боротися. Його не можна досягти нечесним шляхом.

16. Справжній диктатор залежить від самого себе, у той час як його лжедвійник ховається за правилами і залежить від юридичних параграфів, задля того щоб виправдати свої вчинки.

17. Все геніальне є простим, і все просте — геніально. Дрібним людям подобається приховувати свою нікчемність за складними речами.

18. Армія існує для того, щоб захищати країну від зовнішньої загрози, а не для того, щоб гнобити народ в інтересах купки узурпаторів. Диктатура, яка не в змозі захистити себе за допомогою своїх прихильників, заслуговує того, щоб її повалили.

19. Прімо де Рівера (диктатор Іспанії, який позбувся влади у 1930 р.) був скинутий через те, що його влада сподівалася на зброю, проте з боку народу він завоював тільки ненависть і презирство.

20. Те, що робить Муссоліні, є непохитним, бо він — кумир свого народу. Він повернув для Італії те, що завжди було найкращою і надійною основою держави — довіру.

Вождь

Дана стаття була опублікована в газеті «Der Angriff» 22 квітня 1929 року з нагоди 40-річчя Адольфа Гітлера. В ній Геббельс пояснює суть лідерства і закінчує короткою згадкою про Гітлера. Починаючи з 1933 року Геббельс щорічно виступав з промовою з нагоди дня народження Фюрера.

Вождь повинен володіти характером, волею, талантом і удачею. Якщо ці чотири якості гармонійно поєднуються в одній видатній особистості, то ми маємо людину, покликану історією.

Характер — це самий важливий фактор. Знання, читання книг, досвід та практика приносять більше шкоди, ніж користі, якщо вони не ґрунтуються на сильному характері. Характер дозволяє їм досягти найвищого прояву. Для цього потрібні сміливість, витривалість, енергія і послідовність. Сміливість дає людині не тільки здатність розпізнавати, що є добро, але й говорити про це та робити це. Витривалість дає йому здатність переслідувати обрану ціль, нехай навіть на його шляху стоять, здавалося б, непереборні перешкоди, і проголошувати її, нехай навіть вона непопулярна, нехай навіть вона робить його непопулярним. Енергія мобілізує сили ризикувати усім заради мети і стійкість дотримуватися її. Послідовність дає для його зору і розуму гостроту знань і логіку в думках та діях, що надає дійсно великим людям здатність досягати уваги вічно коливних мас. Ці мужні чесноти разом утворюють те, що зветься характером. Характер, коротко кажучи, є стилем та поведінкою у найвищій формі.

Воля піднімає характер з індивідуалістичного рівня до рівня універсального. Воля перетворює людину з характером на людину політичну. Будь-яка визначна людина чогось хоче, і готова воістину використовувати будь-які засоби для досягнення своєї мети. Воля служить відмітною ознакою між людиною, яка діє, і людиною, яка лише думає. Вона — посередник між знаннями та діями. Набагато важливіше хотіти того, що є правильним, ніж просто знати те, що є правильним. Це особливо справедливо для політики. Яка користь від того, що я знаю ворога, якщо при цьому у мене немає бажання його знищити? Багато хто знає, чому на Німеччину обрушилися нещастя, але мало у кого є бажання покласти кінець її бідам. Що відрізняє того, хто покликаний для лідерства, від усіх інших, так це наступне: він не тільки бажає хотіти, але і хоче бажати.

Але в політиці важливо не тільки те, чого ти хочеш, але і те, чого ти домагаєшся. Це приводить нас до третьої якості політично обдарованої особистості — таланту. Прогрес вимагає досягнень. Лідерство означає хотіти чогось і бути в змозі показати спосіб для виконання того, що ти хочеш. Історія судить по тому, що було зроблено. Нам, німцям, потрібно добре це усвідомити. Політика — це суспільна справа, і не можна застосовувати закони приватних речей до речей громадських. Ми, німці, часто схильні плутати бажання зі здатністю здійснити бажане, і прощаємо некомпетентних людей, які кажуть, що вони хотіли користі та добра. «Нам не вдалося встановити соціалізм, — кажуть листопадові марксисти, — але ми хоча б хотіли це зробити». Це абсолютно не відноситься до справи; адже нам все одно, якщо хтось хоче грати на скрипці. Він повинен бути спроможним дійсно навчитися на ній грати. Той, хто хоче врятувати народ, повинен, перш за все, мати необхідний для цього талант.

Характер, воля і талант, три передумови для лідерства, проявляються у здібних людей. Вони або є, або їх немає. І, нарешті, четверта якість, яка об'єднує три інших, — це удача. Вождь повинен бути щасливим. Він повинен мати благословення згори. Потрібно бути спроможним побачити, що всі твої дії знаходяться під захистом якоїсь вищої сили. У вождя може бути все, за винятком удачі. Це незамінний атрибут.

Маси не противляться вождям. Кому вони інстинктивно противляться, так це узурпаторам, які претендують на владу, не маючи при цьому необхідної волі і таланту. Вождь навряд чи може бути ворогом мас. Він завжди остерігається дешевих прийомів масових лестощів, які годують людей порожніми словами, а не хлібом.

Вождь повинен вміти робити все. Це не означає, що він розуміє всі деталі, але він повинен знати основне. Є чимало інших корисних людей, які можуть обертати колеса політики.

Мистецтво організації — один з найважливіших факторів серед якостей політичних вождів. Організація — це значить правильно встановлювати працю та відповідальність. Вождь є фахівцем у тому, що стосується механізму заплутаною політичної машини.

Розділ 6

Цікава євреологія

Єврей

Газета «Der Angriff», 21 січня1929 р.

Все в Німеччині відкрито обговорюється, і кожен німець має право мати власну думку з будь-якого питання. Можна бути католиком, протестантом, службовцем, роботодавцем, капіталістом, соціалістом, демократом, аристократом. Немає нічого поганого в тому, щоб приймати ту чи іншу сторону питання. Дискусії є публічними, і неясні або заплутані питання вирішуються за допомогою аргументів і контраргументів. Але є одна проблема, яка публічно не обговорюється і про яку навіть згадувати слід з обережністю: єврейське питання. У нашій республіці це табу.

Єврей має імунітет від будь-якої небезпеки: можна називати його негідником, паразитом, шахраєм, спекулянтом — все з нього як з гусака вода. Але назвіть його євреєм, і ви будете вражені тим, як він відскочить;

тим, яку біль йому це заподіє; тим, як він раптово відсахнеться: «Мене знайшли!»

Від єврея не можна захиститися. Він нападає зі швидкістю світла із безпечного укриття та використовує всі свої здібності для того, щоб придушити будь-яку спробу чинити опір.

Він швидко обертає звинувачення викривача проти нього самого, і викривач стає брехуном, порушником спокою, терористом. Немає нічого більш помилкового, як намагатися захищатися. Саме цього хоче єврей. Він здатний щодня вигадувати нову брехню, на яку його противнику доведеться відповідати, в результаті чого супротивник буде витрачати занадто багато часу на власний захист і у нього не залишиться часу на те, чого єврей дійсно боїться: на напад. Зрештою обвинувачений стає обвинувачем, який з шумом садить колишнього обвинувача на лаву підсудних. Так завжди було в минулому, коли та чи інша людина або рух намагалися боротися з євреєм. Те ж саме мало статися і з нами, якби ми не були повністю обізнані про його сутність і якщо б нам не вистачило сміливості зробити такі радикальні висновки:

1. З євреєм не можна боротися позитивними методами. Він негативний, це негативне слід усунути з німецької системи, або ж він вічно буде її псувати.

2. Не можна обговорювати єврейське питання з євреями. Дуже важко довести кому б то ні було, що він повинен себе знешкодити.

3. Не можна дозволяти єврею те ж, що і чесному опоненту, бо він не є чесним опонентом. Щирістю і шляхетністю він буде користуватися лише для того, щоб заманити свого супротивника в пастку.

4. Єврею нічого сказати по німецьких питаннях. Він — іноземець, чужинець, який всього лише користується правами гостя — правами, якими він завжди зловживає.

5. Так звана релігійна мораль євреїв — ніяка не мораль, а заохочення обману й зради. Отже, вони не мають права користуватися захистом з боку держави.

6. Єврей не розумніший за нас, він лише хитріший та підступніший. Його систему не можна перемогти економічно, бо він підпорядковується зовсім іншим моральним принципам, ніж ми. Зруйнувати її можна лише за допомогою політичних заходів.

7. Єврей не може образити німця. Єврейське лихослів'я — не що інше, як почесна грамота для німця, який кинув виклик євреєві.

8. Чим більше німець або німецький рух противиться єврею, тим більшу цінність вони собою являють. Якщо євреї нападають на когось, то це вірна ознака його добродіяння. Той, кого євреї не переслідують, або той, кого хвалять, є непотрібним та навіть небезпечним.

9. Єврей оцінює німецькі питання з єврейської точки зору. Отже, вірним повинно бути прямо протилежне тому, що він говорить.

10. Антисемітизм треба або підтримувати, або відкидати. Той, хто захищає євреїв, завдає шкоди своєму народові. Можна бути або єврейським підлабузником, або єврейським противником. Протистояти євреям — це питання особистої гігієни.

Ці принципи дають антиеврейскому руху шанс на успіх. Тільки такий рух євреї сприймуть всерйоз, тільки такого руху вони будуть боятися.

Таким чином, те, що єврей кричить і скаржиться на такого роду рух, — гарна ознака того, що такий рух є вірним. Тому ми в захваті від того, що єврейські газети постійно накидаються на нас з нападками. Вони можуть волати про терор. Ми ж відповідаємо їм знаменитою фразою Муссоліні: «Терор? Ні за що!» Це громадська гігієна. Ми хочемо позбутися цих суб'єктів точно так само, як лікар позбувається бактерій.

Ісидор

Газета «Der Angriff», 15 серпня 1927 р. У цьому памфлеті Геббельс висміює віце-президента берлінської поліції Бернхарда Ісидора Вайса, найлютішого ворога націонал-соціалістичної партії, роблячи акцент на його єврейському походженні.

Мене звуть Хазе («Hase» в перекладі з німецької означає «заєць», а також «невіглас»). Я живу у лісі й нічого ні про що не знаю. Я нікуди не втручаюся. Я, якщо можна так сказати, політично нейтральний. Якщо треба, я можу повірити у все що завгодно, хоча факти – найкраще. Факти – це просто чудово! Я дотримуюся тієї думки, що крайніх правих і крайніх лівих треба заборонити. Про центр, зрозуміло, не йдеться. Як я вже сказав, це моя думка. Я – реаліст. Це зручно, практично безпечно та дозволяє заробити на шматок хліба.

Але давайте уявімо собі, що я більше не живу у лісі, а, скажімо, у Китаї. Волею долі я опинився у цій країні. Давайте уявімо собі це. Що ж, це було б вкрай неприємно. У Китаї адже, як відомо, всі китайці, навіть імператор. Я б усім кидався в очі. Мене звуть Хазе, і я виглядаю як німець. Будь-хто мене відразу ж розпізнав би. Діти, й ті кричали б мені на вулиці услід: «Гей, Хазе!»

Але я б знав, як вчинити. Я відростив би довгу косу й перестав би виглядати як німець. Славне прізвище Шмідт я змінив би на Ву-Кью-Чу. Саме так я вчинив би. І якщо б хтось продовжував називати мене Хазе, я б дуже на нього сердився.

Що ж, уявімо собі, що я живу у Шанхаї, а мій батько, як і раніше, живе у лісі. Я б нікому нічого не розповідав про ліс. Навпаки! Я поводив би себе так, ніби ми жили у Шанхаї протягом поколінь, не важливо, що хтось би у цьому сумнівався. Далі, припустимо, що в результаті нещасного випадку гине начальник поліції Шанхаю. І всі китайці почнуть скандувати: «Ву-Кью-Чу повинен стати нашим керівником!»

Після цього я якимось чином стану начальником поліції міста Шанхай. Добре бути начальником поліції. Можна робити все, що тільки побажаєш. Зрозуміло, якщо інші при цьому не заперечують. Але вони і не будуть заперечувати. Якщо вони були досить дурні для того, щоб кричати: «Ву-Кью-Чу має нами керувати!», вони повинні бути задоволені мною. А якщо хтось буде незадоволений, я вживу заходів. А незадоволені завжди знайдуться. Тому я винесу закон:

«Бути незадоволеним заборонено!»

Ву-Кью-Чу.

І я буду правити. Я знаю, що це не так легко, як здається. Так, деякі будуть приходити і говорити: «Що треба цьому Ву-Кью-Чу? Він навіть не з нашого народу. Ву-Кью-Чу насправді звуть Хазе, і він раніше жив у лісі. Він пробрався сюди хитрістю. Ми жили тут, на китайській землі, впродовж тисячоліть. Наші прадіди зробили цю землю придатною для житла і захищали її ціною свого життя. У той час Ву-Кью-Чу все ще жив у лісі, а зараз він веде себе так, ніби він тут жив завжди. Геть його! Китай для китайців!»

Це, звичайно, було б для мене вкрай неприємно. Адже, якщо відрізати мою косу, то навіть дитина зрозуміє, що ці люди мають рацію. Але цього не станеться. Як-ніяк, я – начальник поліції, а значить, люди повинні мене поважати. Таким чином, я видам ще одну постанову:

«Ті, хто називає мене Хазе, розпалюють класову боротьбу. Я забороняю так чинити. Порушники будуть покарані найсуворішим чином».

Ву-Кью-Чу.

І тоді я нарешті знайду спокій. Я буду відпочивати в своєму кабінеті, оточений славою. Китайські кулі будуть обмахувати мене опахалом, я буду приймати заокеанських гостей і відвідувати дорогі банкети. Моя косичка буде ставати все довшою і довшою, і скоро я сам забуду, що колись мене звали Хазе. Незадоволені вимруть, а в світі запанує спокій і злагода.

Тільки тоді життя стане по-справжньому прекрасним і гідним.

Я керманич, який вказує шлях. От тільки всі, подібно мені, також не повинні нічого знати, щоб твердо і непохитно вірити в це.

Але, як я вже говорив, це всього лише припущення.

Китайці ж не настільки дурні, щоб повірити в те, що мене звуть Ву-Кью-Чу, і зробити мене начальником поліції.

Таких дурнів просто не існує.

Це всього лише казка.

Я не китаєць, і я не живу у Шанхаї. І звуть мене не Ву-Кью-Чу, а Хазе.

Я живу у лісі і нічого не знаю.

Німці, купуйте тільки у євреїв!

Газета «Der Angriff», 10 грудня 1928 р. Дане есе було опубліковано напередодні різдвяного сезону покупок. У ньому Геббельс іронічно радить всім німцям купувати тільки у євреїв. Заголовок статті є пародією на знамените нацистське гасло «Німці, не купуйте у євреїв!»

Чому? Тому що єврей продає дешевий, але поганий товар, в той час як німець встановлює належну ціну за хороший товар. Тому що єврей дурить вас, в той час як німець поводиться з вами чесно і справедливо. Тому що у єврея ви можете купити всякий непотріб, а німець продає, в основному, тільки якісні товари.

Єврей – ваш кровний брат, німець же ж – ворог вашого народу. Єврей трудиться в поті чола, німець же ж – ледар і нероба. Єврей чотири роки стояв з вами на фронті, плечем до плеча, ризикуючи своїм життям за славу і велич Німеччини, в той час як німець відсиджувався в тилу. Єврей гинув, щоб Німеччина могла жити. Важко відшукати єврея, який би під час війни і революції не втратив усе, що в нього було, і так само нелегко знайти німця, який би не розбагатів і не знахабнів. І взагалі, всім відомо, що німець розіп'яв Христа, а єврей перетворив його вчення про любов в дійсність.

Купуйте тільки в єврейських універмагах. Яке вам діло до дрібного німецького торговця? Нехай він відправляється в Палестину і продає свої товари там! Йому не місце тут, у Німеччині. Нам набридла постійна балаканина про вимираючий дрібний бізнес. В єврейському універмазі так зручно і затишно! Там можна знайти будь-який дешевий непотріб. Ці палаци – на кожному перехресті. Їх світло сяє у темну ніч, у вітринах світяться різдвяні ялинки, над морем позбавленого смаку кітчу співають ангели, діти сміються і плескають у долоні, а трохи подалі стоїть привітний торговець-єврей, потираючий з радості руки. Де ви знайдете такого щедрого та енергійного торговця-німця? Ви хочете сказати, що німцеві теж треба заробляти на життя? З якого це дива? Ким він себе уявив? Нехай живе на допомогу по безробіттю, як всі ми. Чому це окремі німці повинні жити краще, ніж всі інші? У Німеччині це право, як-ніяк, мають тільки євреї. Для чого ж потрібна республіка, як не для того, щоб євреям жилося добре?

На це різдво в одному тільки Берліні через єврейські універмаги збанкрутувало шістсот малих підприємств! Ви хочете сказати, що навколо ще так багато німців? Нічого – до наступного різдва їх стане набагато

менше. У Німеччині вже майже нічому і нікому банкрутувати. Так і повинно бути. Німеччина для євреїв! За це ми билися і спливали кров'ю. Заради цієї мети ми віддамо останні гроші.

Виставляйте на продаж різдвяні ялинки. Радійте, доньки Сіону! Добропорядні німці з кровно зароблених монет кують кайдани для самих себе. Єврейський фінансист буде використовувати їх для того, щоб тримати німців у вічному рабстві. Ну хто відмовиться допомогти світовому єврейству в його славетній справі? Для чого нам шия, як не для того, щоб носити ярмо? Ось уже десять років Німеччина розпродається і купується. Хіба хтось відмовиться допомогти? Хіба хтось запитує, від кого іграшка під різдвяною ялинкою – від єврея Тітца або німця Мюллера? Єврей буде жиріти від монет, які ви йому даєте, німець же буде вмирати від голоду. Ну і що? Нехай засяє світло над євреями, а німців огорне темрява! Це те, чого хоче бог євреїв, так само як і їх вірний дармоїд, міністр фінансів Гільфердінг. Майно не належить нікому, якщо воно не належить єврею. Шляхетності – нічого, банкам, біржам і шахраям з універмагів – все!

Різдво – свято любові. Так полюбімо ж, браття, бідних і нещасних євреїв! Нехай вони лопаються від жиру! Любіть ворогів ваших, робіть добро тим, хто ненавидить вас! Хіба єврей не завжди був нашим ворогом? Хіба він не ненавидів, не переслідував, не обмовляв і не завжди плював на нас? Знайдеться хоч одна людина, яка скаже, що ми повинні ставитися до нього згідно із законом, який він застосовує по відношенню до нас: око за око і зуб за зуб?

Немовля, чий день народження ми скоро будемо відзначати, прийшов у цей світ, щоб принести любов. Однак Христос-людина зрозумів, що любов не завжди діє. І коли він побачив у храмі єврейських бариг, він взяв батіг і вигнав їх геть.

Німці, купуйте тільки у євреїв! Нехай ваші співгромадяни голодують! Ходіть в єврейські універмаги, особливо на різдво. Чим несправедливішими ви будете до свого власного народу, тим швидше настане день, коли прийде одна людина, візьме батіг і вижене бариг із храму нашої вітчизни.

Розділ 7

Битва за Берлін (уривок)

Газета «Der Angriff», 1934 р.

«Атака»

Частина 1

Випуск власної газети у Берліні стало для забороненої партії беззаперечною необхідністю. Так як поліцай-президія перешкоджала будь-якій суспільно ефективній акції руху шляхом заборони (наших) зібрань, плакатів і демонстрацій, то нічого іншого, чим ще можна було завоювати нову територію за допомогою публічного масового впливу, нам більше не залишалося.

Вже в той час, коли партія ще була дозволена, ми носилися з думкою заснувати власний друкований орган для Берлінського руху. Але проведення в життя цього плану постійно зазнавало невдачі через самі різні перешкоди. Щоб запустити газетне підприємство, яке б відповідало сучасному значенню руху, завжди не вистачало грошей. Також нашому проекту заважала низка організаційних труднощів, обумовлених партійною роботою; крім того ми так інтенсивно були зайняті партійної пропагандистською діяльністю на зборах та демонстраціях, що часу у нас вже не вистачало на те, щоб ефективно та успішно реалізовувати цей проект.

Тепер, однак, партія була заборонена. Зібрання були заборонені, про вуличні демонстрації мова навіть не йшла. Після того, як перший шторм преси затих, жовта преса накрила нас пеленою замовчування. Вони сподівалися, що зможуть таким чином перемогти рух, якому (перед цим) нанесли жорстокий організований удар.

Це утруднення ми й хотіли усунути нашою газетою. Вона повинна була стати громадським органом. Ми хотіли взяти участь у дискусії; ми хотіли бути частиною громадської думки; нашою метою було відновити зв'язок між керівництвом і партійними колективом, який був жорстко й безжально розірваний драконівською забороною берлінської поліцай-президії.

Вже вибір назви газети дався не легко. Винаходилися самі дикі і найагресивніші заголовки. Вони, правда, робили честь бойовому образу думок авторів цих назв, проте не охоплювали, з іншої сторони, якого-небудь пропагандистського та програмного формулювання. Мені було ясно, що від назви газети залежала велика частина успіху. Назва повинна бути агітаційно ефективною і виражати єдиним словом всю програму газети.

Навіть до сих пір я згадую про те, як одного разу ввечері ми сиділи в маленькому колі, висиджуючи й розмірковуючи над назвою газети. І раптом мені наче блискавка вдарила в голову: наша газета має називатися: «Атака»! Ця назва була пропагандистськи ефективною, і в дійсності вона вміщувала все, чого ми хотіли.

Метою газети не було захищати рух. Ми більше не мали нічого, що ми могли б захищати, так як у нас все відібрали. Рух повинен був перейти з оборони в наступ. Він повинен був стати войовничим та агресивним; одним словом, він повинен був атакувати. Тому виключно слово «атака» підходило в якості назви.

Ми хотіли засобами публіцистики продовжувати методи пропаганди, які нам були заборонені. У нас не було наміру засновувати інформаційний бюлетень, який повинен був хоч в якійсь мірі замінити щоденний журнал для наших прихильників. Наша газета виникала з тенденції і повинна була створюватися також у тенденції та для тенденції. Наша задача була не інформувати, а заохочувати, розтоплювати, приводити в дію. Орган, який

ми засновували, повинен був слугувати батогом, який розбудить сонних шкап, які ледве плентаються, від їх дрімоти і направить їх вперед до невтомної дії. Як ім'я, так і девіз газети також був програмою. Поряд із назвою газети ємко й вимогливо виглядав її девіз: «Для пригноблених! Проти експлуататорів!» У цьому гаслі виражався весь бойовий настрій нашого нового органу. Вже в заголовку і девізі була сформульована програма і сфера впливу цієї газети. Мова йшла для нас лише про те, щоб сповнити назву та девіз активним політичним життям.

Націонал-соціалістична преса має власний стиль, і тому виправдано буде, якщо я скажу кілька слів про це.

Наполеон якось сказав, що преса є «сьомою великою владою», і з тих пір вплив преси швидше (ще більш) збільшився, ніж зменшився. Якою величезною є повнота влади укладена в ній, стало ясно насамперед під час війни. У той час як німецька преса протягом усього періоду з 1914 по 1918 років здавалася майже науковою і сповненою об'єктивності, преса Антанти упивалася безперешкодною і неприборканою демагогією. Вона спрямовувала всю світову громадську думку проти Німеччини, вона не була об'єктивною, але була тенденційною у самому радикальному сенсі. Німецька преса намагалася давати об'єктивні повідомлення на основі фактичних даних та інформувати свою читацьку аудиторію про великі події Світової війни. Преса Антанти, навпаки, писалася, виходячи з певних намірів. Вона мала на меті зміцнювати стійкість своїх воюючих армій та виховувати у ворожих нам народів віру в її справедливу міць і «перемогу цивілізації над варварськими Німецькими ордами».

Німецький уряд і командування сухопутними військами повинні були хоч іноді забороняти потрапляння на фронт німецькомовних пораженських органів друку. У Франції та Англії подібне було б неможливо. Там преса, вільна від партійних впливів, боролася за національні інтереси з фанатичною згуртованістю. Вона була однією з найважливіших передумов для остаточної перемоги.

Друковані органи Антанти служили, таким чином, в меншій мірі інформаційним, ніж пропагандистським цілям. Вони не намагалися встановлювати об'єктивну правду, а публіцистично-агресивно сприяли швидше цілям війни. Тон був розрахований на маленьку людину, яка є достатньо кмітливою; це була, перш за все, хороша їжа для солдата, який платив кров'ю і життям за інтереси нації.

Світова війна не закінчилася для Німеччини 9 листопада 1918 року. Вона триває, лише новими засобами й методами і на іншому полі бою. Тепер вона перекочувала з галузі озброєнь до області гігантської економіко-політичної боротьби. Тим не менш, мета залишається колишньою — ворожі держави Антанти робили ставку на повне знищення німецького народу; жах цього плану полягає в тому, що в Німеччині є великі впливові партії, які свідомо сприяють Антанті в цьому диявольському починанні.

Зважаючи на цю явну небезпеку, не годиться нашому сучасникові займати науково-об'єктивну позицію і дотримуватися тверезого погляду на політичні процеси. Він сам є творцем подій, які відбуваються навколо нього. Він може з впевненістю надати можливість шукати історичну правду для більш пізніх часів. Його завдання полягає в тому, щоб виправляти історичні факти таким чином, щоб вони служили на користь і перевагу його народу і його нації.

Позиція націонал-соціалістичної преси визначена майже виключно цією тенденцією. Вона пишеться з пропагандистських міркувань. Вона звертається до широких народних мас і хоче завоювати їх для націонал-соціалістичних цілей. В той час, як цивільні органи задовольняються тим, що сприяють у наданні більш або менш нетенденційних відомостей, націонал-соціалістична преса має, крім того, більш рішучу мету. Вона виявляє з відомостей політичні закономірності; вона не надає читачеві

права інтерпретувати ці відомості за власним смаком. Читач повинен виховуватися скоріше в її розумінні та в напрямку її цілей.

Таким чином національ-соціалістична газета є лише частиною національ-соціалістичної пропаганди. Вона має виключно політичну мету і не може тому плутатися з цивільним інформаційним друкованим органом. Читач національ-соціалістичної преси повинен через читання газети отримувати підтвердження правоти навчання. Газетна пропаганда повинна йти недвозначно і цілеспрямовано. Все мислення й відчуття читача має вибудовуватися у певному напрямку. Точно так само, як оратор має завдання тільки завоювати слухача, звернути його до національ-соціалістичної віри, так само й журналіст повинен мати тільки одне завдання — досягати тієї ж самої мети своїм пером.

Це був унікальний випадок у всій німецькій журналістиці і тому спочатку сприймався невірно. Національ-соціалістичні друковані органи повинні були слухати природу того, що відбувається і діяти зовсім не з честолюбства, змагаючись з великими цивільними або єврейськими газетами в точності репортажу і ширини матеріалу, який подається. Світогляд завжди є однобічним. У того, хто розглядає річ з двох сторін, втрачаються разом з тим надійність і безкомпромісна гострота. «Вперта впертість» нашої публічної ефективності, в якій звинувачують нас так часто, є, зрештою, таємницею нашої перемоги. Народ хоче чітких і недвозначних рішень. Маленька людина нічого не ненавидить сильніше, ніж двосторонню точку зору. Маси думають просто і примітивно. Вони люблять узагальнювати ускладнені ситуації і робити чіткі та безкомпромісні висновки зі свого узагальнення. Ці висновки і справді здебільшого прості і нескладні, але все ж вони входять, як цвях в голову.

Політична агітація, яка виходить з цих установок, схопить народну душу завжди в потрібному місці. Якщо ж вона буде не розплутувати складні справи, а навпаки, додавати непотрібної складності, тоді вона завжди промахнеться в розумінні маленької людини.

Точно так само єврейська преса є тенденційною. Сьогодні вона може, само собою зрозуміло, дати помітно відчути й побачити цю тенденцію. Властива їй тенденція стала вже публічно ефективною і тому більше не вимагає агітаторською захисту.

Єврейські газети об'єктивні і намагаються домогатися тверезої безпристрасності лише до тих пір, поки влада єврея гарантована. Як мало, однак, ця твереза і безпристрасна об'єктивність відповідає внутрішній реальній суті єврейської жовтої преси, завжди можна помітити, коли єврейська влада починає хитатися. Тоді автори в єврейських редакторських кімнатах втрачають всю свою «спокійну увагу», і з серйозних журналістів стають найбільш брехливими мерзотниками наклепницької єврейської жовтої преси.

Зрозуміло, ми не могли і не хотіли на початку нашої публіцистичної роботи становити великим єврейським газетам ніякої конкуренції щодо інформації. У цьому жовта преса мала значну перевагу. Ми не мали також честолюбних планів щодо безтенденційного інформування; ми бажали боротися агитаційно. При націонал-соціалізмі все є тенденцією. Все робиться в ім'я певної мети. Все робиться підлеглим цієї мети, і те що не може бути придатним для цієї мети, безжально і без найменших сумнівів скасовується. Націонал-соціалістичний рух було створено великими ораторами, а не великими письменниками. Він має споріднені риси з усіма великими революційними рухами всесвітньої історії. Він повинен був з самого початку піклуватися про те, щоб преса також підпорядковувалася великим агітаторським амбіціям.

Статті повинні були писатися агітаторами пера точно так само, як громадської пропагандою партії займалися агітатори слова.

Проте в нашій тодішній ситуації це було легше сказати, ніж зробити. Ми, правда, мали в своєму розпорядженні штат дипломованих і успішних партійних агітаторів. Наші найбільш помітні промовці самі походили з руху. Вони вивчили свої промови в русі і для руху. Мистецтвом сучасного масового впливу, плакатом і листівкою партійні пропагандисти володіли впевнено. Тепер, однак, треба було перенести це мистецтво до області журналістики.

Рух мав тут тільки одного вчителя — марксизм. Марксизм перед війною виховав свою пресу як раз в тому сенсі, в якому я вказав вище. Марксистська преса ніколи не була інформаційною, а завжди мала лише тенденційний характер. Марксистські передові статті — це записана мова. Все оформлення червоної преси усвідомлено має установки на масовий вплив. Тут лежить одна з великих таємниць марксистського підйому. Керівники соціал-демократії, які за сорок років боротьби привели свою партію до влади і пошани, були агітаторами головної справи і також залишалися ними, коли хапалися за перо. Вони ніколи не виконували роботу тільки задля письмового столу. Вони були одержимі честолюбством діяти серед мас задля мас.

Тоді вже ці методи не були чужими й для нас. Ми не прийшли раптово до нашої складної задачі. Нововведення в нашій роботі полягало лише в тому, щоб перевести теоретичні принципи до практики.

«Атака»

Частина 2

Проте навіть і про це поки що можна було говорити лише в дуже скромному обсязі. Оскільки перш ніж ми могли підійти до здійснення нашого справжнього агітаторського завдання, необхідно було прибрати з

дороги велику кількість перешкод. І на той момент це забирало весь наш час і енергію.

Нескладно заснувати газету, коли насолоджуєшся необмеженими грошовими коштами. У цьому випадку можна приймати на роботу кращих авторів і видавничих фахівців. При такому старті навряд чи щось може не здійснитись. Складніше починати газетну роботу без яких-небудь грошей, тільки з опорою на організацію. У цьому випадку відсутність фінансів повинна замінюватися якістю та внутрішньою згуртованістю організації. Найскладніше, однак, засновувати газету і без грошей, і без організації, так як в цьому випадку все буде залежати від ефективності самого друкованого органу, а передумовою до досягнення успіху буде інтелект авторів.

В нашому розпорядженні не було ніяких коштів для заснування нового органу друку. Кому могла прийти в голову божевільна думка давати нам гроші — смішній карликовій партії, яка до того ж була заборонена і не мала ні зв'язків в органах влади, ні симпатій у суспільстві! (мова йде про берлінську організацію НСДАП).

Ті мізерні гроші, які нам позичали, тут же зникали. До того ж за нами не стояла дисциплінована, що складається із людей з однаковим ладом думок, організація. У результаті суворої заборони організація розсипалася. Як ми могли зважитися заснувати газету без грошей і твердих прихильників! Сьогодні я усвідомлюю, що тоді ми не бачили всіх труднощів затіяного підприємства. Наш план був швидше плодом зухвалого відчаю; але ми виходили з того, що нам втрачати, власне, нічого.

Але одна назва вже стріляла. Наступально-пропагандистський характер газети змушував принаймні в оформленні показати багатообіцяюче майбутнє молодого підприємства. В останній тиждень червня на стовпах для афіш і оголошень з'явилися таємничі плакати, над змістом яких

перехожі ламали голову. Ми готували наш план таємно і нам вдалося здійснити його повністю приховано від громадськості. Берлін був вельми здивований, коли одного разу вранці на афішних тумбах з'явилися плакати, на яких криваво-червоним було написано лише одне слово: «Атака!». Всі були заінтриговані, коли кілька днів тому з'явився другий плакат, не менш таємничий, який давав натяк для тих, хто бачив попередній, але ще теж не вносив ясність повністю: «Атака відбудеться 4 липня!».

Завдяки щасливому випадку, в той же день Червона Допомога розмістила по всьому місту плакати, на яких загрозливими червоними літерами було надруковано оголошення про те, що при нещасних випадках необхідно звертатися в спеціальні пункти допомоги комуністичних організацій.

Таким чином громадськістю наші натяки були зрозумілі в тому сенсі, що мається на увазі під атакою комуністичний путч. Нібито цей путч повинен відбутися 4 липня і комуністична партія заздалегідь дбала про допомогу пораненим!

Ця звістка немов блискавка рознеслася столицею райху. Слух був підхоплений пресою, яка тут же зайнялася розгадкою нашої загадки. Провінційна преса була у великому збентеженні; в ландтазі партії центру направили запит уряду про те, чи готове воно протидіяти комуністичному путчу. Одним словом, всюди панувало цілковите замішання, поки нарешті ще через два дні не з'явився наш останній плакат з повідомленням, що «Атака» — це «Німецький тижневик, який виходить в Берліні» і що він виходить по понеділках, його поштова пересилка коштує стільки-то і він видається під гаслом «За пригноблених і проти експлуататорів!».

Завдяки цій ефективній рекламі ми досягли того, що назва газети стала відомим всюди ще раніш, ніж сама газета з'явилася. (Цей прийом, вперше застосований Геббельсом, досі вельми успішно використовується в комерційній рекламі, причому багато хто з метрів рекламного бізнесу

навіть не підозрюють про те, хто є автором). Причому за це ми не заплатили ні геллера. Однак, на жаль, ніхто нам жодного геллера кредиту так і не запропонував. А нам були необхідні хоча б самі скромні грошові кошти. Тому я зважився взяти кредит на своє ім'я у розмірі 2000 марок, за який я ніс відповідальність. Ця сума була необхідна для старту молодого підприємства. Сьогодні здається смішним взагалі згадувати такі незначні суми. Але в ті дні ці гроші означали для нас все; я повинен був бігати цілими днями, щоб переконувати словами й заклинаннями у друзів партії позичити мені ці гроші.

Первісну основу передплатників склали члени партії, які залишились в ній. Самі члени партії з невтомною старанністю приступили до рекламування газети. Кожен партієць був переконаний в тому, що мова йшла про найважливіше завдання того періоду; що бути чи не бути нашому рухові в столиці райху цілком залежало від успіху або провалу задуманого.

Вуличний продаж здійснювався безробітними штурмовиками. Найбільша складність полягала в тому, щоб знайти потрібний колектив співробітників. Рух не мав ніякого публіцистичного минулого. Він мав хороших організаторів і кращих ораторів, але письменників і дипломованих журналістів явно не вистачало. В силу відчайдушного становища з авторами, ми були змушені залучити для цього простих членів партії. Вони мали багато доброї волі і старанності, але жодного журналістського таланту в наявності виявлено не було. Я, правда, коли обмірковував вперше ідею з газетою, вивчав роботу головного редактора. Мені навіть вдалося знайти підходящу кандидатуру, але як раз тоді, коли план став здійснюватися, його заарештували на два місяці за порушення закону про друк.

Ми опинилися у досить скрутному становищі. Ніхто з нас практично не розбирався ні в одній з професій, що використовуються в пресі, ніхто не міг здійснити верстку. Все що було пов'язано з оформленням газети, перевірки перед підготовкою кожного номера, навіть коректури було для нас таємницею за сімома печатками. Ми взялися за справу навіть без якого б

то не було найменшого натяку на спеціальні знання в цій області. Потрібно визнати очевидне щастя, що наш експеримент вдався і не спричинив за собою найтяжчої ганьби.

Але що стосується стилю нашого нового друкованого органу, то тут жодних дискусій не виникало, в цьому ми були єдині. Те, що газета повинна була мати нове обличчя, що це має бути уособлення молодої Німеччини, яка пробуджується, було нашою базовою установкою з самого початку. Газета повинна була бути бойовою і нести агресію, а її стиль, її методи повинні були пристосовуватися до суті й духу руху.

Газета видавалася для народу. Тому всі матеріали повинні були писатися тією мовою, якою розмовляє народ. У нас не було наміру створювати орган для «освіченої публіки». «Атака» повинна була читатися масами, а маси читають лише те, що вони розуміють.

Всезнайки часом засуджували нас, найчастіше абсолютно бездарно. Вони вернули своїм носом, зневажливо висловлюючись про нестачу у нас інтелекту, що нібито відрізняло наші публіцистичні статті від інших, і рекомендували як зразок дотепності та цивілізованої громадянськості єврейські газети. Ці докори не збивали нас з пантелику. Нас не охоплювало бажання наслідувати неправдиву манію цивілізованості. Ми хотіли завоювати маси, ми хотіли донести свою правду до серця кожної маленької людини. Ми хотіли поставити себе на її місце, зрозуміти її мислення та її почуття, з тим щоб завоювати її для нашої політичної ідеї. Як показав подальший успіх, це нам вдалося.

Коли в липні 1927 року ми почали з тиражу 2-3 тисячі примірників, в Берліні виходили великі єврейські друковані видання стотисячними й навіть мільйонними тиражами. Вони не вважали нас за тих, хто заслуговує уваги. Сьогодні, коли наша газета є авторитетним виданням, ці органи друку належать давньому минулому (Книга Й. Геббельса «Битва за Берлін»

вийшла в 1934 році.) Ці єврейські газети були написані настільки дотепно, що читачів нудило при читанні. Їх шкуродери пера гонорово й самовдоволено вправлялися у «інтелектуалізмі», який важко визначити; вони стали настільки «цивілізованими», що їх мова більше не сприймалася масами.

Ми ніколи не робили помилок. Ми були прості точно так само, яким простим був і сам народ. Ми думали примітивно точно так само, як примітивно думає народ. Ми були агресивні, згідно з радикальними настроями народу. Ми усвідомлено писали таким чином, щоб відтворювати почуття народу, не для того, щоб йому лестити, але вживаючи народний жаргон, поступово перетягували його на нашу сторону, систематично переконуючи його в правильності нашої політики і шкодочинності політики наших ворогів.

Три істотні характерні риси відрізняли наш новий орган друку від усіх, що існували до цих пір в Берліні газет. Ми винайшли новий вид політичної передової статті, політичного тижневого огляду і політичної карикатури.

Політична передова стаття була у нас написаним плакатом, або, краще сказати, вимовленою, викладеною письмово, вуличною відозвою. Вона була короткою, чіткою, пропагандистською та агітаторськи ефективною. Вона свідомо виставляла напоказ спершу те, в чому, власне, хотіла переконати читача, і потім робила логічну кінцівку. Вона зверталася до масової публіки й була написана в такому стилі, щоб читач не міг його пропустити. Передова стаття цивільної або єврейської газети далеко не завжди читається більшою частиною публіки. Маленька людина впевнена, що це — тільки для обраних інтелектуалів. Передова стаття у нас була ядром всієї газети. Вона була написана на мові народу і з такою агітаторською гостротою, що ніхто, почавши її читати, не відкладав газету не дочитавши до кінця.

Читач повинен був отримати враження, ніби автор передової статті є, власне, оратором, який стоїть перед ним і бажає простим й вагомим ходом своєї думки переконати його в справедливості власної думки. Вирішальним було те, що ця передова стаття в дійсності була каркасом усієї газети, навколо якого органічно шикувалися всі інші матеріали. Разом з тим, весь номер мав певну тенденцію, і читач переконувався на кожній сторінці в цій тенденції та тим самим загартовувався.

Політичний щоденник давав короткий огляд основних політичних подій, що відбулися за тиждень. Вони також гуртувались і підпорядковувались головній об'єднуючій тенденції усього номера. Щоденник висвітлював хід речей в лапідарної стислості і з непохитною послідовністю вибудовував з них логіку політичного процесу.

Це, правда, в тривалій перспективі було трохи одноманітним, але в цілому досягало потрібного ефекту. Ми взагалі бачили нашу агітаційну мету не в мінливій, всіма кольорами веселки, різноманітності. Ми, скоріше, бажали давати постійно кілька головних політичних ідей, формулювати кілька великих політичних вимог і вдовбувати і нав'язувати їх читачеві у жорсткій послідовності хоч сто разів.

У цьому нам допоміг абсолютно новий стиль політичної карикатури. Під тиском законів було неможливо виражати словами те, чого ми хотіли і вимагали. Слово дає ясний і точний склад фактів, і тому воно завжди юридично конкретно. Зовсім інакше йде справа з політичною карикатурою. Вона може бути по різному інтерпретована. Можна на власний розсуд ховатися за нею. Ті висновки, які робить кожен окремий читач, дивлячись на карикатуру — його особисті висновки. Публіка скоріше схильна прощати того, хто підписується художником й висловлює поблажливість по відношенню до нього. Мистецтво олівця здається для читацької аудиторії більш важким й тому більш дивним, ніж мистецтво пера. Тому по відношенню до художника виявляються більш теплі почуття. Карикатури здатні викликати найхимерніші, іронічні, навіть цинічні реакції. Вони

мотивують більше, ніж інтелект. І той, хто має гумористів на своїй стороні, як відомо, завжди буде правим.

Ми скористалися цим. Де нам забороняли атакувати пером, там ми користувалися простим олівцем. Тепер ми надавали публіці образи демократії у вигляді карикатур. Сприятливий збіг обставин подарував нам політичного карикатуриста, який володів своїм ремеслом у повній мірі. Його художній дар дозволяв так вдало пов'язувати ефективний політичний підтекст, що в його карикатурах завжди з'являвся явний комізм. В кожному номері ми таким чином завжди виставляли у невигідному світлі противників нашого руху в Берліні, насамперед, поліцай-президента доктора Вайса. У більшості випадків наші карикатури були намальовані в манері такої шикарної та нахабною зухвалості, що було просто неможливо підходити до них зі всією строгостю закону, з причини боязні піддати себе осміянню в якості некампанейської людини і ретроградa. Читаюча публіка дуже швидко звикла до цього виду атаки карикатурами і з нетерпінням чекала кожної суботи, щоб побачити чергову атаку на високопоставлених мешканців Александерплатц (членів уряду.).

Передовиця та політичний щоденник, карикатура і журналістські прийоми спільно давали в результаті дієву агітаційну єдність; і газета досягала завдяки цьому поставленої мети. Вона замінювала, якщо таке взагалі можливо, усне слово. Вона ідеальним чином відновлювала перерваний контакт між керівництвом і соратниками; вона скріплювала всю партію уніфікованим зв'язком товариства і для кожного члену партії повертала переконання, що ідея не втрачена, а лише іншими засобами рухається вперед.

На щастя, у нас був деякий запас часу для досягнення нашої мети. Ми знаходилися в самому початку і зіткнулися з масою технічних труднощів. Всі наші сили й турботи були поглинуті цим. Так як вибраний головний редактор газети все ще сидів у Моабіті (в'язниця в Берліні), я відрядив до редакції нашого управляючого з політичних питань (politischen

Geschäftsführer). Тимчасово він прийняв на себе обов'язки головного редактора нашого молодого підприємства; і хоча він не мав навіть самого слабкого уявлення про дану роботу, все ж привніс у це починання здоровий глузд і неабияку частку власних талантів. Спочатку він повинен був влитися до кола своїх обов'язків; і це було тим важче і відповідальніше, що результати його роботи відразу ставали видимі для широкої публіки; газета потрапляла не лише до прихильно налаштованих друзів, але і — що набагато важливіше — читалася ворогами, налаштованими вкрай скептично, гордовито і самовпевнено. Перша верстка була річчю в собі. Ніхто з нас нічого не розумів у цьому, один змінював іншого. Час підтискав, а ми все ще шукали вирішення нашої нерозв'язної проблеми.

У понеділок вранці, повертаючись з короткої поїздки до Судетів, в привокзальному кіоску у Хіршберзі я виявив перший номер «Атаки», яка щойно вийшла. Сором і розпач оволоділи мною, коли я порівняв цей сурогат з тим, чого я, власне, хотів отримати. Жалюгідна, абсолютно сира газетка! (В оригіналі: «gedruckter Kase» — «видрукуваний сир». Ідіоматичний вираз «Die Schweizer Kase» застосовується до журнальних статей, які містять численні великі «дірки», як у швейцарському сирі, тобто це статті із розмитим змістом, який складно зрозуміти без додаткових роз'яснень. У Геббельса в тексті має місце подвійна смислова гра: 1) «gedruckt» — німецькою значить «друкарський», а «gedrückt» (подібне за вимовою слово) — «пригнічений».) Таким я сприйняв цей перший номер. Багато доброї волі, але мало майстерності. Таким був результат побіжного перегляду.

Так само як і я, думала більшість наших прихильників та читачів. Говорили багато, а толку було мало. Ми були вже зовсім готові впасти духом і здатися (У Геббельса в тексті: «die Flinte ins Korn zu werfen», що дослівно можна перекласти, як «кинути рушницею в муху». Дана німецька ідіома означає «впасти духом, розчаруватися».). Але завдяки нашій впертості, ми продовжували знову і знову. Ми не бажали дати нашому супернику здобути тріумф та дозволити йому насолоджуватися нашою капітуляцією.

Ледь тільки я помітив, що самі члени руху почали чинити опір підприємству, що вони почали розчаровуватися, проявляти невдоволення і падати духом, як я вирішив зробити останнє зусилля. Я виступив перед партійним колективом на обласному зібранні, на якому роз'яснив докладно принципову мету всього підприємства. Я постарався пояснити, що негідно націонал-соціалісту відступати при невдачах, кидати розпочату справу та здаватися лише тому, що воно супроводжується труднощами. Я не забув вказати, що якщо ми помилимося, то взагалі справу націонал-соціалізму в Берліні буде загублено і наші завоювання будуть втрачені, що тим самим ми звалим на свої плечі величезну відповідальність, тому кожен повинен обміркувати, чи бажає він через власне боягузтво звалити на себе цю відповідальність. Це викликало очікувану мною реакцію.

З новими силами весь партійний колектив знову приступив до роботи. Ми, правда, почали реалізовувати наш газетний проект у виключно несприятливий час, в середині літа — перший номер вийшов 4 липня. Партійна організація була паралізована, грошові кошти відсутні, міцний колектив співробітників ще не склався, а журналістська майстерність ще залишала бажати кращого. Але зрештою, як і завжди в безвихідних ситуаціях, воля і тверда рішучість були для нас дороговказом.

Ми хотіли! Цього було досить. Завдання, поставлене перед нами, було необхідно виконати. Будь-які перешкоди будуть подолані, якщо тільки є достатня воля до цього. Рух не міг дозволити збентежити себе якими-небудь перешкодами. Молоде підприємство знаходилось під загрозою банкрутства. Але ми опиралися цій загрозі. Робота, старанність, воля, наполегливість і талант дозволяли нам взяти ці труднощі під контроль. Незабаром «Атака» справді пішла в атаку. У невтомній роботі ми викристалізували її: жалюгідний бульварний листок, який з'явився 4 липня 1927 року, в короткий термін перетворився на авторитетну та захоплюючу бойову газету. Ми просувалися до мети. Ми атакували. Відтепер молодий

друкований орган повинен був доставляти проблем не тим, хто його створював, а тим, проти кого було спрямовано вістря його пропаганди.

Додаток

Перекладено з мови оригіналу

для ексклюзивно для

“Арійського Права”

https://vk.com/aryan_law

Особисто, від імені адміністрації ”Арійського Права” дякуємо автору перекладу за працю. Автора не вказано з причин особистої безпеки.

Будь яке поширення без джерела на спільноту є злочином. Не ображайте авторів, та шануйте чужу працю.